

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Febrer 2016 · núm. 179 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

8 de MARÇ

DIA internacional de la DONA TREBALLADORA

JUNTES TREBALLANT per LA REVOLUCIÓ

Dibuix de portada: María Celestino Pérez

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

4 anys de precarietat amb el PP

Al desembre del 2011, quan el PP va començar la legislatura, van prometre que les seves polítiques econòmiques baixarien l'atur a la meitat en els quatre anys. La realitat a desembre 2015, veient les dades de l'EPA del 4t trimestre de 2015 és que existeixen 58.800 ocupats menys en aquests quatre anys. Destrucció i precarització amb el PP integral de tota l'ocupació: aquesta ha estat la realitat de la legislatura del PP

La realitat del mercat laboral a l'estat espanyol és molt dura per a milions de persones. Es troba molt lluny del triomfalisme d'un govern en funcions, l'únic assoliment de les quals és ser membres d'un partit campió de la corrupció i la impunitat.

Si bé en quatre anys l'atur descendeix en 507.000 persones i la seva taxa se situa en el 20,9% de la Població Activa, és a dir gairebé 4,8 milions de persones, això és a causa que en aquest període la Població Activa (composta per ocupats i aturats) ha baixat en 566.000 persones perquè s'han anat a l'emigració o simplement s'han esborrat. Si l'atur sol ha descendit en 507.000 persones, vol dir que s'han perdut 58.800 ocupacions netes.

Les polítiques d'activació de les persones aturades, es van constituir sobre la Reforma Laboral de febrer del 2012, per activar el creixement econòmic. Aquest creixement es basa en variables simples i d'indigna explotació: l'abaratiment dels salaris (s'han devaluat un 12% des del 2008); la intensificació del treball (hores de treball pagades i major explotació); l'empobriment generalitzat de la població i l'increment de la desigualtat.

En el 2012 amb l'entrada en vigor de la Reforma Laboral es van destruir 813.000 ocupacions. En el 2013 la destrucció va ascendir a 204.200 ocupacions. Total destruït = 1.017.800 ocupacions. En el 2014 i 2015 es van crear 959.000 ocupacions en total, i aquestes d'una qualitat ínfima, precàries i sense drets. El resultat és 58.800 ocupacions netes menys.

El tipus d'ocupació creada és precari i fonamentalment temporal: el 92% de tots els contractes realitzats són temporals, situantse la taxa de temporalitat en el 25,66%. I l'atur més cruel, dolorós i sense expectatives de futur algun, és a dir l'atur de llarga durada i el juvenil, no només no millora respecte a desembre 2011, sinó que ha empitjorat.

En el 2011 hi havia 1.431.000 persones parades durant més de 2 anys, doncs bé en el 2015 aquestes ascendeixen a 2.100.000 persones. Igual que els aturats i aturades de més d'un any, si en el 2011 ascendien a 761.400 persones en el 2015 aquestes eren ja d'1.212.000 persones. I la taxa de desocupació juvenil se situa en el 46,24% i si ens fixem en el tram d'edat de 16 a 19 anys, aquesta ascendeix al 66,6%.

Com es pot seguir anomenant a "això" democràcia, quan ens trobem en la més pura "dictadura del mercat" i damunt es feliciten pels resultats? CGT insistim, no pot haver-hi solucions per a la majoria de la població, si no ens mobilitzem i si no ocupem els carrers novament.

"Si no vivim amb somnis, la vida no mereix ser viscuda"
Clara, activista de Mujeres Pa'lante i mare de Pablo Molano

IDREN

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es,
Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu la Tramuntana**: Joan Rosich, Joan Anton T, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Moisès Rial, Xabi Araujo. Col·laboradors: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Josep Torres, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya.
Tirada: 13.000 exemplars.
Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat
Web revista: www.revistacatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Tema del mes

Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació

Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació

La Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació, constituïda el setembre de 2014, parteix de la base que la informació no és una mercaderia, és un dret ciutadà. La ciutadania té dret a rebre una informació suficient, imparcial, plural, veraç i contrastada. Cal per això un organisme independent que vetlli pel dret a la informació i la comunicació, independent dels interessos polítics i econòmics.

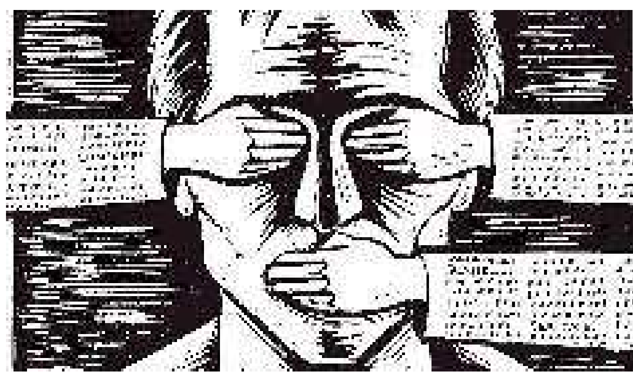
La Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació es constitueix com una plataforma d'entitats socials que promou la conscienciació, el debat i la mobilització social per demanar la regulació dels drets a la informació i a la comunicació, amb l'objectiu final de la millora de la qualitat democràtica, després de constatar que des dels moviments socials no s'ha prioritzat la defensa del dret a la informació com s'ha fet amb el del dret a la salut o a l'educació, ni s'ha elaborat una estratègia col·lectiva. En el nostre manifest es considera també que el dret a la informació no depèn ni pot dependre exclusivament de l'ètica individual del periodista quan desenvolupa el seu treball. Considerem que no es pot fer recaure en els actes individuals i concrets d'un professional la garantia d'aquest dret fonamental, i menys encara quan els periodistes estan sotmesos a pressions laborals i econòmiques. Tampoc ha funcionat la idea de l'autoregulació dels propis mitjans. Les empreses informatives, amb interessos polítics i econòmics, no poden ser jutges i part si el que es vol és aconseguir un sistema de comunicació democràtic.

Els nostres objectius bàsics són:

- Generar consciència social al voltant del dret a la informació i la comunicació. Considerem que hi ha poca consciència, informació i debat al respecte d'aquests dos drets bàsics en democràcia. L'autonomia dels mitjans de comunicació han de tenir la mateixa consideració social que els drets a la salut i a l'educació.
- Generar una xarxa de col·laboració entre entitats i oberta a la ciutadania que articule aquesta reivindicació de cara als poders públics. És tracta d'obrir un procés de col·laboració i debat per poder articular propostes concretes de legislació i polítiques públiques al respecte.

Manifest: La reivindicació dels drets a la informació i a la comunicació

Per què una Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació?

La Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació es constitueix com una plataforma d'entitats socials que promou la conscienciació, el debat i la mobilització social per demanar la regulació dels drets a la informació i a la comunicació, amb l'objectiu final de la millora de la qualitat democràtica. El dret a la informació és un principi bàsic en un sistema polític, com el democràtic, regit per l'opinió pública. La configuració de majories socials per prendre decisions que caracteritza la democràcia s'ha de produir amb unes garanties perquè el ciutadà pugui exercir de forma plena i efectiva els seus drets polítics. La informació que rebi la ciutadania ha de ser: plural, veraç, contrastada, imparcial i suficient.

En el nostre ordenament jurídic la garantia del dret a la informació està recollida en l'article 19 de la Declaració Universal dels Drets Humans, en l'article 20 de la Constitució espanyola i en l'article 52 del vigent Estatut de Catalunya aprovat en 2006. En aquest darrer s'hi troba el mandat de regular l'àmbit de la informació a Catalunya i això és el que demanem que es desenvolupi a partir d'aquest manifest. L'article diu:

Article 52. Mitjans de comunicació social

1. Correspon als poders públics de promoure les condicions per a garantir el dret a la informació i a rebre dels mitjans de comunicació una informació veraç i uns continguts que respectin la dignitat de les persones i el pluralisme polític, social, cultural i religiós. En el cas dels mitjans de comunicació de titularitat pública la informació també ha d'ésser neutral.

2. Els poders públics han de promoure les condicions per a garantir l'accés sense discriminacions als serveis audiovisuals en l'àmbit de Catalunya.

La Xarxa naix en un moment de descrèdit i deslegitimació dels mitjans i de la professió periodística i, per això, promou la col·laboració i el treball conjunt entre el periodisme, la ciutadania i els moviments socials per a garantir un dels drets essencials de la democràcia. Les crisis són moments de canvi i nosaltres volem que aquest sigui un avanç. La Xarxa és una eina d'autoorganització de la societat civil per a reivindicar una major qualitat democràtica a partir de la garantia del dret a la informació i la comunicació. És un espai per combatre l'actual conformisme i resignació social respecte a aquest àmbit que,si bé critica la manipulació informativa, acaba acceptant-la com a inevitable. Treballem per canviar la idea que els mitjans de comunicació han de servir, inevitablement, als interessos comercials, en el cas dels privats, o del govern de torn i dels partits polítics, en el cas dels públics, sense que se'ls pugui exigir res.

Privatització del dret a la informació

En el context europeu actual, i especialment en el cas espanyol i català, s'està produint el que podríem denominar com la privatització del dret a la informació. El símptoma principal d'això és el tancament de televisions públiques, com ha estat el cas a Grècia i, més recentment, i més a prop, al País Valencià, sota el pretext de l'austeritat. També en són un símptoma clar les retallades que està patint la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que posen en perill el model propi de mitjans públics. A més, i en el nostre país és més sagnant, hi ha processos de concentració de la propietat dels mitjans de comunicació comercials. Aquesta concentració ha augmentat amb la crisi i ja arriba al punt que posa en qüestió el pluralisme polític de les empreses informatives amb afany de lucre.

A això s'afegeixen les dificultats que té el sector de la comunica-

Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació

ció comunitària per desenvolupar-se, especialment al nostre país, tant des d'un punt de vista legal com de viabilitat econòmica o professionalització. La situació està produint greus dèficits en el dret a la informació i a la comunicació de la ciutadania i, per tant, mancances en els sistemes democràtics. La informació esdevé més que mai un privilegi, una font de poder, influència i manipulació i se n'accentua el caràcter de mercaderia com mai.

En l'actualitat, el dret a la informació pateix greus dèficits a l'Estat espanyol. Tot i que, probablement, Catalunya sigui el territori de l'Estat espanyol on més esforços s'han fet per desenvolupar aquest àmbit –ja que compta amb l'existència d'un Consell de l'Audiovisual i d'un Consell de la Informació–, considerem aquests esforços insuficients. Els poders públics no han desenvolupat l'article 52 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya del 2006 ni amb regulació específica ni amb polítiques públiques, i per això ara els demanem una regulació legal que garanteixi els drets a la informació i la comunicació.

Els camins de la regulació

Des dels moviments socials no s'ha prioritzat la defensa del dret a la informació com s'ha fet amb el del dret a la salut o a l'educació, ni s'ha elaborat una estratègia col·lectiva.

Sí que s'ha denunciat la manipulació informativa (especialment de les televisions públiques),s'ha demanat l'accés als mitjans públics, s'ha treballat la relació amb els mitjans des d'un plantejament de gabinet de comunicació, s'ha treballat pel reconeixement dels mitjans comunitaris, i s'ha exigit el dret a la llibertat d'expressió. S'ha fet, però, sempre de manera atomitzada i desconnectada.

Aquesta resposta per part dels moviments socials era necessària però no ha estat suficient, ja que prioritzava el dret a la comunicació front el dret a la informació i les obligacions que aquest dret genera en els mitjans.

Les associacions ciutadanes d'usuaris de la comunicació arreu de l'Estat espanyol o a Catalunya s'han centrat més a pressionar sobre continguts concrets que no a defensar un plantejament global al voltant del dret a la informació. La professió periodística, en canvi, ha evolucionat des de l'estricta defensa de la garantia d'independència dels professionals fins a la reivindicació de la informació i la comunicació com a drets fonamentals de la ciutadania que s'han de garantir en una democràcia. Fruit d'aquesta evolució nasqué la Proposta de Llei Orgànica del Dret a la Informació de la Ciutadania promoguda el 2010 per la Federació d'Organitzacions de Periodistes d'àmbit estatal, sense que aconseguís suport dels partits majoritaris.

Cal ressaltar que la desregulació de la professió a l'Estat espanyol és una situació excepcional dins l'Europa Occidental. A països com França, Itàlia o Portugal, hi ha legislació específica sobre la professió periodística i compten, fins i tot, amb organismes reguladors. També a Llatinoamèrica, coincidint amb una dècada de consolidació i avanç de la democràcia en aquesta regió, s'han generat altres models de regulació del dret a la informació i la comunicació, com per exemple a l'Argentina, l'Uruguai, Bolívia o l'Equador.

Les noves regulacions legals de la comunicació han partit més de la mobilització social de base que d'una estratègia lobbista –més pròpia de països europeus o dels EUA– que ha permès assolir avanços socials, polítics i legals en aquest àmbit.

El paper dels moviments socials

El dret a la informació no depèn ni pot dependre exclusivament de l'ètica individual de la o del periodista quan desenvolupa el seu treball. No es pot fer recaure en els actes individuals i concrets d'una o un professional la garantia d'aquest dret fonamental, i menys encara quan els i les periodistes estan sotmesos i sotmeses a pressions laborals i econòmiques. Tampoc ha funcionat la idea de l'autoregulació dels propis mitjans. Les empreses informatives, amb interessos polítics i econòmics, no poden ser jutges i part si el que es vol és aconseguir un sistema de comunicació democràtic. Cal que no siguin només els i les periodistes o les empreses, sinó que la ciutadania i els poders públics també s'impliquin en la garantia dels drets a la informació i la comunicació per aconseguir així uns mitjans autònoms que ofereixin una informació plural, veraç, contrastada, suficient i imparcial. Des de la Xarxa considerem que ha de ser la societat civil organitzada la que reivindiqui i vigili el compliment dels drets de comunicació i informació i que han de ser els poders públics democràtics els que desenvolupin les reformes legals i polítiques públiques necessàries per protegir aquests drets.

Mentre la informació sigui una mercaderia i no estigui ben protegida, estarà sotmesa als interessos comercials i polítics de l'empresa informativa de torn, en el cas dels mitjans comercials. De la mateixa manera, els mitjans públics, finançats amb els diners de tots, no poden ser l'òrgan d'expressió governamental ni dels partits polítics.

Per això cal tant una especial protecció de la informació com també organismes independents.Organismes independents, participats per professionals i ciutadania, que vetllin perquè els mitjans de comunicació acompleixin la funció social que tenen assignada en democràcia i que tinguin capacitat d'actuació i no només autoritat moral. En el cas dels mitjans de titularitat pública, cal garantir-ne l'autonomia respecte de governs i partits polítics. A més, calen instruments de diàleg i debat entre els periodistes, la societat i les empreses informatives que permetin la participació professional i ciutadana en uns mitjans de comunicació que desenvolupin un servei públic i una funció social cabdal.

Una ciutadania activa

Les noves tecnologies han trencat el paradigma clàssic de la comunicació de masses que consistia en un emissor i les masses com a receptor. Ara és possible un usuari actiu que rep missatges però també en genera: que participa de la comunicació i per tant del debat democràtic de forma més activa. Es tracta del model emirec (emissor-receptor). Internet i les xarxes socials han constituït un nou espai de comunicació i participació transversal, igualitari i policèntric que permet la reversibilitat del rol de receptor i emissor. Amb tot, també hi ha perill de monopoli o d'usos excessivament comercials com els que provoquen les grans multinacionals del sector.

Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació

http://dretalainformacio.wordpress.com/
https://twitter.com/dretinformacio

Sindicat de Periodistes de Catalunya / Sindicat de Professionals de la Comunicació (SPC), La Fede.cat Organitzacions per la Justícia Global-Projecte DevReporter Network, Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (CONFAVC), Unió General de Treballadors (UGT), Comissions Obreres (CCOO), Confederació General de Treballadors (CGT), Unió de Sindicats de Treballadors de l'Ensenyament de Catalunya (USTEC), Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), Associació Catalana de Juristes Demòcrates (ACJD), Associació Catalana pels Drets Humans (ACDH), LaTele.cat, Setmanari Directa, Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB), AulaMèdia, Associació d'Usuaris de la Comunicació (AUC), SomAtents, SICOM-Solidaritat i Comunicació, Associació de Dones Periodistes de Catalunya (ADPC), Mitjans en lluita-Coordinadora dels treballadors i treballadores dels mitjans a Catalunya, el Grup Daniel E. Jones Investigació en Estructura i Polítiques de Comunicació de la UAB, Laboratori de Periodisme i Comunicació per a la Ciutadania Plural de la UAB, Ecologistes en Acció, FACUA-Consumidors en acció, Xarxa d'Economia Solidària, Associació de la Comunicació Pública, Agència de la Comunicació Social, Entitats Catalanes d'Acció Social (ECAS), Nova Social, EICOS (Eines per a la Comunicació Social), Servei Civil Internacional de Catalunya, i La Columna.cat.

Per formalitzar l'adhesió a la Xarxa cal enviar un correu electrònic a dretalainformacio@gmail.com

Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació

La informació no és una mercaderia, és un dret

En un context de crisi del sistema polític sorgit de la transició espanyola cal respondre a l'aprofundiment democràtic que demana la societat aplicant-lo també en l'àmbit dels mitjans de comunicació. Per aconseguir aquesta democratització, es fa imprescindible la suma dels moviments socials, així com un enfocament multidisciplinar dels plantejaments.

Per això, des de la Xarxa Ciutadana pel Dret Universal a la Informació i a la Comunicació demanem que el desenvolupament legal de l'article 52 de l'Estatut de Catalunya es faci a partir de les demandes de la societat civil, que es concreten en aquests punts:

1. La informació no és una mercaderia, és un dret

Tot i que la legalitat vigent considera la informació com un bé social i un dret a protegir, a l'Estat espanyol no s'han desenvolupat ni la legislació ni les polítiques públiques pertinents per a garantir-ho. Es fa necessari un marc legal perquè els mitjans puguin superar les pressions polítiques i les dels interessos econòmics i així la informació pugui ser un dret de forma efectiva.

2. Els drets a la informació i a la comunicació són els garants de l'exercici dels drets polítics en democràcia

Sense informació lliure no hi ha democràcia. Per això, cal protegir el dret dels ciutadans a rebre una informació suficient, imparcial, plural, veraç i contrastada. A més, el dret a la comunicació reconeix que la ciutadania ha de poder generar informació, distribuir-la i participar en debats socials previs a la presa de decisions. La informació és constitueix, per tant, com un poder més que ha de ser regulat per garantir la igualtat de condicions pel que fa a accedir-hi, produir-ne i difondre'n.

3.1. Pluralisme polític i social

Els mitjans de comunicació han de garantir el pluralisme polític i social en les línies editorials i també en les informacions que elaboren. En aquest sentit, hi ha tres tipus de mitjans de comunicació entre els quals els poders públics han de garantir un equilibri: públics, comercials i comunitaris.

Les empreses informatives han de promoure valors democràtics d'igualtat, no discriminació i representació equilibrada i pluralitat dels territoris i diferents col·lectius amb especial atenció a les minories i la seva visibilitat. Per tant, hi ha valors consubstancials a una democràcia que han de ser assumits com a propis pels mitjans, com ara: la igualtat de gènere, els drets del col·lectiu de lesbianes, gais bisexuals i transsexuals, de les persones grans o de la gent de diferents ètnies o orígens que conviuen al nostre país, així com la defensa del laïcisme i el pluralisme religiós, etc.

A més, els mitjans haurien de garantir l'accessibilitat de la informació i la cultura perquè els discapacitats auditius i visuals puguin exercir els seus drets polítics. D'altra banda, la població infantil comptarà amb una especial protecció en aquest àmbit perquè se li transmetin valors democràtics per al ple exercici futur dels drets polítics.
Els mitjans de comunicació haurien de garantir una presència suficient dels moviments socials en la informació que generen, per tal com aquests moviments són impulsors del canvi social i de l'avanç en drets civils.

3.2. Límits a la concentració de la propietat dels mitjans

S'han d'establir per llei topalls màxims de participació accionarial dels grups econòmics en els mitjans informatius que eviten la concentració de la propietat i amb l'objectiu de garantir-ne la pluralitat en les línies editorials. També cal fixar incompatibilitats entre l'exercici de funcions públiques de govern o representació política i la participació en la propietat o en tasques directives de mitjans de comunicació. La concentració de la propietat promou l'homogeneïtzació de la producció audiovisual i posa en perill així la diversitat cultural dels pobles.

3.3. Autonomia dels mitjans públics.

Els mitjans de comunicació de titularitat pública han de tenir garanties d'autonomia respecte del govern de torn i també respecte dels partits polítics. Els òrgans de direcció han de ser autònoms de l'executiu i dels partits polítics amb sistemes d'elecció en què participen la societat civil i els professionals. Han de tenir, per tant, espais de participació professional i també de participació social. A més, resulta fonamental que hi hagi un sistema de finançament autònom i desvinculat de les decisions del govern i dels partits polítics.

3.4. El paper dels mitjans comunitaris.

Els mitjans comunitaris són el resultat de l'autoorganització dels moviments socials i del dret de la ciutadania a ser emissors d'informació i a constituir mitjans de comunicació propis. Entenem que, tot i que les lleis audiovisuals espanyola i catalana reconeixen els mitjans comunitaris, els cal una regulació específica que en faciliti la viabilitat i que els garanteixi finançament, així com unes polítiques públiques de suport que els impulsin.

3.5. Llicències audiovisuals

L'adjudicació de llicències en l'àmbit audiovisual s'haurà de fer per organismes reguladors autònoms de l'estat i de les empreses informatives. S'hauran de concedir amb criteris de pluralisme polític i social, no se'n podrà delegar la gestió i no podran ser transferides, llogades o venudes. Alhora, el mateix organisme haurà de vetllar perquè les empreses adjudicatàries compleixin les condicions amb què van guanyar el concurs públic.
S'han d'establir criteris en les adjudicacions de les llicències per garantir que assumeixen uns mínims de producció pròpia i nacional o local, en llengua catalana, així com la compra de drets d'emissió de productes audiovisuals nacionals. En l'àmbit de l'audiovisual, on es troba limitada la capacitat de crear mitjans de comunicació per qüestions tècniques, les llicències d'emissió que siguin atorgades mantindran un equilibri entre els sectors esmentats o, si més no, un 33% garantit per a l'àmbit dels mitjans comunitaris.

4.1. La responsabilitat i la precarietat dels i de les periodistes

Els i les periodistes han de ser conscients de la responsabilitat social que tenen quan exerceixen la professió. Per tal que ho facin des de criteris ètics i de servei públic calen eines de participació i diàleg dels i les periodistes amb la direcció de l'empresa informativa. Aquestes eines podrien ser un estatut professional que reguli aquesta relació o un comitè professional que serveixi de representació dels i les periodistes tant en els mitjans públics com en els privats com en els comunitaris.

La veracitat és un requisit clau per als mitjans informa-

tius i cal reclamar-los que el compleixin. La informació no pot ser només una suma de versions, sinó que ha de comptar amb investigació i contrast. El periodisme ha d'estructurar visiblement els continguts perquè s'hi distingeixi fàcilment què és informació, què és opinió i què és publicitat.

La precarietat laboral que castiga el sector també és una de les fonts de pressió i autocensura que hauria de ser afrontada des d'un punt de vista legal per qualsevol iniciativa que pretengui garantir el dret a la informació de qualitat.

4.2. Dret ciutadà i participació social en els mitjans de comunicació

Els vertaders propietaris de la informació no són els periodistes, ni les empreses informatives, ni l'estat: són els ciutadans. La societat necessita informació lliure i accessible per exercir els seus drets polítics en un sistema democràtic. Per això s'han de generar mecanismes de participació social en els mitjans de comunicació –siguin públics, comercials o bé comunitaris – que permetin a la ciutadania exercir un control democràtic sobre els mitjans.

4.3. Dret a l'accés als mitjans de comunicació

Considerem que cal garantir, de forma gratuïta, l'accés de la ciutadania organitzada a formar part dels continguts dels mitjans, siguin de titularitat pública, privada o comunitària. Les fórmules poden ser diverses: programes específics, dossiers, seccions o especials.

4.4 Accés a la informació

Per garantir el flux lliure d'informació en les societats democràtiques cal també garantir l'accés a la informació d'interès públic tant d'institucions com d'entitats o d'empreses a partir d'una regulació específica.

5.1. Per uns organismes autònoms i participats per la societat civil que vetllin pel dret a la informació i la comunicació

En el cas català existeixen organismes que vetllen pel dret a la informació, com ara el Consell de l'Audiovisual de Catalunya o el Consell de la Informació de Catalunya. Aquests organismes actuen a partir de l'autoritat "moral" que tenen, cosa que creiem insuficient.
Considerem que haurien de comptar amb competències i capacitat d'actuació efectiva pel que fa a regulació, ordenament i imposició de sancions en el sector de la comunicació.

Els membres dels seus òrgans directius haurien de tenir un perfil clarament vinculat al món de la comunicació –procedents del món acadèmic, professional o de l'activisme– de reconegut prestigi, l'elecció dels quals hauria de comptar amb la participació de la societat civil i dels professionals.

Uns organismes que, en el cas de l'audiovisual, s'haurien d'encarregar d'adjudicar les llicències d'emissió, de garantir el compliment de les condicions dels concursos d'adjudicació i de garantir que hi hagi un percentatge mínim de continguts de producció pròpia nacional i local.

5.2. El finançament dels mitjans de comunicació i la precarietat laboral

El debat sobre el finançament dels mitjans de comunicació –siguin de titularitat pública, privada o comunitària– hauria d'establir els fonaments perquè aquests assolissin l'autonomia respecte de les pressions polítiques i comercials.

6.1. Garantir l'educació en comunicació

Creiem en una ciutadania lliure que ha de tenir capacitat crítica i reflexiva a l'hora d'interpretar la informació que reben i, a través d'aquesta, la realitat. Per això cal garantir l'alfabetització mediàtica i digital de la societat a partir de la inclusió en els currículums de l'educació bàsica general de la competència en comunicació, una reivindicació clau per assolir la garantia del dret a la informació.

6.2. Plans d'estudis universitaris

El dret a la informació i a la comunicació ha d'estar present com a matèria obligatòria dels graus de Ciències de la Comunicació. Les i els estudiants no només han de rebre formació bàsica sobre els aspectes jurídics específics de l'exercici del periodisme, sinó que la matèria ha d'incloure necessàriament l'ensenyament i aprenentatge del dret a la comunicació i del dret a la llibertat d'expressió com a drets humans fonamentals d'abast universal.

Demanem també la inclusió en les titulacions de Grau de matèries relacionades amb l'estudi de la comunicació com a eina de transformació social i de salvaguarda dels valors democràtics.

Per últim, plantegem la necessitat que els postgraus en Comunicació, en concret, així com les polítiques de recerca dels centres d'educació superior, en general, donin resposta a l'existent demanda social de coneixement sobre els drets a la informació i la comunicació.

Per tot això, apostem per l'organització de la societat a través de la Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació. I reclamem als poders públics que els regulin i que desenvolupin polítiques públiques que els garanteixin.

Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació

La informació no és una mercaderia, és un dret ciutadà, decàleg.

La societat demanda un aprofundiment de la democràcia en un context de crisi del règim polític sorgit de la transició espanyola. Aquest canvi social ha d'arribar també a un àmbit tan important com el dels mitjans de comunicació. Les empreses informatives són les encarregades d'aportar la informació i el debat que generarà l'opinió pública i, per tant, les decisions polítiques en democràcia.

La Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i a la Comunicació neix amb la voluntat d'aprofundir en la democratització del sistema comunicatiu del nostre país. Per això demanem el desenvolupament legislatiu de l'article 52 de l'Estatut de Catalunya per regular i impulsar polítiques públiques que garanteixin els drets a la informació i a la comunicació. La Xarxa, com a espai de col·laboració entre les entitats socials per treballar pels drets comunicatius, adopta aquestes deu reivindicacions com a fonamentals:

1. La informació no és una mercaderia, és un dret ciutadà. La ciutadania té dret a rebre una informació suficient, imparcial, plural, veraç i contrastada. La Xarxa reclama que es desenvolupi un marc legal i polítiques públiques perquè aquest dret pugui ser exercit de forma efectiva més enllà d'interessos econòmics i polítics. Alhora, el dret a la comunicació implica que els ciutadans poden ser emissors d'informació a partir de mitjans de comunicació constituïts per la pròpia societat civil.

2. Cal un organisme independent que vetlli pel dret a la informació i la comunicació. Catalunya s'ha de dotar d'una organisme independent dels interessos polítics i econòmics per regular, ordenar i, si s'escau, imposar sancions en el sector de la comunicació.
L'elecció dels òrgans directius haurà de comptar amb la participació de la societat civil i dels les professionals del periodisme i s'haurà d'escollir entre persones vinculades al món de la comunicació.

3. Els mitjans de comunicació han de garantir el pluralisme polític i social en les línies editorials i informacions. Han de promoure valors democràtics d'igualtat i justícia social i de respecte a la diferència: la igualtat de gènere, els drets del col·lectiu LGTB,de les persones grans o de les de diferents ètnies o orígens que conviuen al nostre país, així com defensar el laïcisme i el pluralisme religiós. A més, les empreses informatives han de garantir també l'accessibilitat de la informació i de la cultura als discapacitats auditius i visuals i donar una especial protecció als infants per transmetre'ls valors democràtics.

S'han de generar espais de participació social en els mitjans de comunicació –siguin públics, comercials o comunitaris– que permetin a la ciutadania exercir un control democràtic. A més, s'ha de garantir l'accés i presència dels moviments socials als continguts dels mitjans de forma suficient, pel paper fonamental que tenen com a motor dels canvis socials i dels avanços en drets civils.

4. La concentració de la propietat dels mitjans de comunicació és una amenaça per al pluralisme informatiu dels mitjans privats i un perill d'homogeneïtzació; per això cal establir topalls de participació accionarial en els grups mediàtics per garantir-ne la diversitat de línies editorials.

5. Cal transparència, pluralisme i supervisió amb les llicències audiovisuals. L'adjudicació de llicències en l'àmbit audiovisual s'haurà de fer amb criteris de pluralisme polític i social. S'han de garantir uns mínims de producció pròpia, nacional o local, i en llengua catalana, així com la compra de drets d'emissió de productes audiovisuals nacionals. A més, s'ha de mantenir un equilibri entre els sectors públic, comercial i comunitari i, si més no, hi haurà un 33% de les llicències que haurà d'estar garantit per a l'àmbit dels mitjans comunitaris. D'altra banda, l'Administració serà l'encarregada de vetllar pel compliment de les condicions amb què es va guanyar la llicència en el concurs públic. Un cop atorgades les llicències, no se'n podrà delegar la gestió, ni tampoc podran ser transferides, llogades o venudes.

6. Cal preservar l'autonomia dels mitjans públics. Les empreses informatives de titularitat pública han de tenir garanties d'autonomia respecte del govern i els partits polítics. Han de disposar d'organismes de gestió independents, i no escollits a partir de quotes polítiques. A més, és fonamental que hi hagi un sistema de finançament autònom i desvinculat de les decisions del govern i dels partits polítics representats en cadascuna de les administracions titulars d'aquests mitjans.

7. S'han de regular i promoure els mitjans comunitaris perquè siguin viables i comptin amb eines estables de finançament. Aquests mitjans sense afany de lucre són el resultat de l'autoorganització de la societat civil en exercici del dret a ser emissors d'informació i a constituir mitjans de comunicació propis.

8. Garanties per a la regulació professional del periodisme. Els i les periodistes han d'exercir la seva professió des de criteris ètics i de servei públic. Per fer això possible calen eines de participació, representació dels i de les periodistes per dialogar amb la direcció de l'empresa informativa, sigui pública, privada o comunitària. En aquest sentit, la precarietat laboral en el sector és una de les causes de l'autocensura i de la pèrdua de qualitat en els continguts i, per tant, calen esforços per combatre-la.

9. Garantir l'educació en comunicació a la ciutadania. Cal assegurar l'alfabetització mediàtica i digital de la societat a partir de la inclusió en els currículums de l'educació obligatòria i postobligatòria de la competència en comunicació.

10. Garantir que els plans d'estudis universitaris incloguin els drets a la informació i a la comunicació. Els plans d'estudi dels graus i dels postgraus en Comunicació han de garantir la presència dels drets a la comunicació i a la informació com a matèries obligatòries. Cal que incloguin també matèries que abordin la funció social del periodisme.

La defensa de les pensions és una lluita contra la desigualtat social

Entrevista a Àlex Tisminetzky i Miguel Arenas, advocats del Col·lectiu Ronda

Cristina Palomar

Els advocats del Col·lectiu Ronda Miguel Arenas i Àlex Tisminetzky assessoren la Marea Pensionista (http://mareapensionista.org/) en la seva lluita per la defensa del Sistema Públic de Pensions. Tot i tenir-ho tot en contra, una sentència favorable els anima a seguir endavant.

Només la punta de l'iceberg

És parlar de pensions i començar a deprimir-se perquè les demandes dels jubilats contra la congelació de les seves pagues imposada pel govern del PP és només la punta de l'iceberg d'un objectiu molt més pervers. Tot i la petita gran victòria que representa que per primera vegada una jutgessa hagi obviat el criteri del Tribunal Constitucional i s'hagi pronunciat a favor dels demandants, els advocats del Col·lectiu Ronda Miguel Arenas i Àlex Tisminetzky tenen clar que la lluita serà llarga i complicada.
Recorden que al marge de la sentència que el govern central recorrerà, el que està veritablement en joc és evitar que les desigualtats socials entre rics i pobres s'incrementin encara més.
La clau per aconseguir-ho i evitar que es privatitzin les pensions com pretenen els bancs i el govern central és la mobilització ciutadana. La lluita de la Marea Pensionista és l'exemple a seguir.

- **Per primera vegada un jutjat de Barcelona ha donat la raó a un grup de jubilats que ha demandat el govern Rajoy per no actualitzar les seves pensions amb l'IPC. Podem parlar d'una gran victòria?**
M.A./À.T. La sentència ve a dir que hi ha una sèrie de normatives europees que serien aplicables aquí i que fan que la no revaloració de les pensions del PP no sigui legal.El resultat més immediat és que a tots aquests pensionistes se'ls aplica l'IPC i això és una victòria molt important, tot i que forma part d'una lluita més global contra les desigualtats socials. Com a advocats del Col·lectiu Ronda estem assessorant la Marea Pensionista, un moviment social que s'ha fet molt fort i que també participa en altres lluites.

- **De quantes demandes estem parlant?**

Calculem que només a Barcelona s'han presentat entre 5.000 i 8.000 demandes, però estem segurs que la xifra augmentarà a mesura que els jutges emetin sentències favorables.

- **Fins ara la majoria de demandes s'han desestimat. Quina ha estat la raó?**
Les demandes dels jubilats van arribar al Tribunal Constitucional, que va emetre una sentència no jurídica sinó política assegurant que la revaloració de les pensions no era un dret consolidat. Això no té cap mena de sentit.Tanmateix, molts jutges vancenyir-se a aquest pronunciament del Constitucional per desestimar les demandes.

- **Són demandes individuals?**
Sí que ho són: l'avantatge d'això és que ha obligat els afectats a mobilitzar-se. L'efecte pervers del cas és que els pensionistes que els ha tocat el jutjat del social número 12 han guanyat el cas i cobraran l'actualització de la pensió. La resta, no. Esperem que la resolució favorable es vagi estenent a la resta de jutjats.

- **Si passa això l'Estat haurà de tornar molts diners als jubilats.**
El veritable problema no són els diners, sinó que la societat està qüestionant el sistema. A més, les sentències favorables provocaran una allau de demandes. Hi ha molta por que aquesta situació es produeixi, però en cap cas no és culpa dels pensionistes.
- **La Marea Pensionista ha denunciat les traves de l'administració per cedirlos sales per explicar el cas als pensionistes. També hi ha demandants que han rebut cartes dels seus advocats informant-los de la possibilitat d'acabar pagant una multa per contravenir el Constitucional.**
El cas de les pensions és un tema polític. Els pensionistes són una bossa de vots passiva i els fa por que es polititzin.

- **Quina normativa heu utilitzat per defensar els pensionistes?**
Sobretot la Carta Social Europea que Espanya ha ratificat i que, per tant, l'ha d'assumir perquè és d'aplicació directa. Entenem que quan diu que les pensions s'han d'actualitzar d'acord amb el cost de la vida està parlant de l'IPC. I no només parlem de normatives europees, també estem parlant de tractats internacionals que diuen que la Seguretat Social ha de ser progressivament millorable. A partir d'aquí, el govern del PP fa trampa perquè diu que en lloc de l'IPC aplicarà una pujada que a la pràctica significa la congelació de les pensions.

- **L'Estat pot recórrer la sentència?**
Sí, però ha de pagar igualment. El que no pagarà seràels endarreriments fins que hi hagi una sentència ferma. De totes formes, el tema va per a llarg perquè estem parlant de tres o quatre anys. La previsió és que el cas arribarà al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i els obligarà a prendre una decisió. També pot anar al Tribunal Suprem o fins i tot a Europa. Com que parlem de l'incompliment de la Carta Social Europea podem arribar fins al Comitè Europeu dels Drets Socials. No descartem res.

- **Hi ha qui diu que aquesta congelació de les pensions forma part d'una conxorxa per fer-nos més pobres.**
El tema de les pensions és només la punta de l'iceberg perquè la reforma de les prestacions de la Seguretat Social és encara més trista. La gent que està a l'atur està cobrant subsidis de 425 euros des de fa cinc anys sense cap mena d'actualització. En el cas de les pensions, han reformat el complement de mínims, han incrementat el nombre d'anys que necessitem per accedir a jubilacions anticipades o ordinàries, han vinculat el compliment de mínims a la residència a Espanya…tot plegat tindrà uns efectes devastadors. I a més a més, ara tenim en l'horitzó la data del 2019 a partir de la qual es començarà a aplicar el factor de sostenibilitat, que ningú no sap com funciona malgrat que la llei ja està aprovada.

- **En què consisteix?**
Suposarà reduir encara més la pensió que cobren els jubilats perquè s'han inventat una fórmula que inclou l'esperança de vida com a factor per calcular la pensió. La perversitat és brutal: diuen que situen l'edat de jubilació als 67 perquè s'ha incrementat l'esperança de vida i al 2019 et reduiran la pensió per la mateixa raó.Estan aplicant dues vegades la mateixa penalització.

- **Quina és la pensió real a Espanya a dia d'avui?**
La pensió mitjana és de 889 euros mensuals. Si hi ha aproximadament 8,5 milions de pensionistes a Espanya, quasi 2,5 milions estan cobrant pensions mínimes que ni tan sols arriben als 600 euros. Aquestes pensions són les que estan més afectades per les reformes. Tot això comportarà que dintre d'uns anys encara hi haurà més gent que no arribarà ni al sou mínim.

- **Suposo que en el cas de les dones pensionistes, el panorama és més desolador.**
Si analitzem aquestes dades en clau de gènere, la situació és encara pitjor perquè d'aquests quasi 2,5milions de pensions mínimes, més d'un 1,5 milions corresponen a dones. L'Estat està reformant les pensions perquè al final siguin pagues miserables.

- **Pot ser és un pla maquiavèl·lic per treure's de sobre l'excedent de jubilats. Si els paguem menys, viuran pitjor i es moriran abans…**
S'ha parlat de la pauperització de les pensions publiques i és cert. Ens estan deixant un país de pobres.La gent haurà treballat tota la vida per cobrar una misèria.

- **Sempre la podrán complementar amb un pla de pensions privat.**
Això és precisament l'objectiu final. Els bancs volen gestionar els diners de la Seguretat Social i tenen tot el suport de l'Estat.

- **Les reformes de les pensions no són monopoli del PP. El PSOE també ha endurit les condicions per cobrar-les.**
La mateixa reforma es va fer l'any 1994. Es va crear el Pacte de Toledo amb l'excusa que el sistema era insostenible i ‹‹‹Ω‹des d'aleshores hem anat a pitjor.

* *Entrevista realitzada per Cristina Palomar publicada a la Revista Carrer 138 de la FAVB*

La defensa de les pensions públiques d'avui i de demà

Victòria Oliveres

És una lluita que s'associa sovint a la gent gran. Però col·lectius com la Marea Pensionista i Salvem les Pensions intenten capgirar l'argumentari dominant i convèncer les joves i les treballadores en actiu de la viabilitat de les pensions a llarg termini. El passat Nadal, Salvem les Pensions va dur a terme diverses accions contra campanyes publicitàries de plans de pensions privats que fan bancs i asseguradores, com aquesta, a la seu Central de Catalunya Caixa a la Via Laietana de Barcelona.

Quan parlem del "problema de les pensions" sovint pensem en la crisi, la manca de fons per a pagar-les a causa de l'envelliment de la població, la necessitat de contractar una pensió privada per assegurar-nos un racó per al futur... I, donades les circumstàncies, no és estrany pensar així. Les entitats bancàries i les asseguradores s'han esforçat de valent per traslladar aquests arguments al relat dels mitjans de comunicació i a les reformes dels successius governs. De la mateixa manera, quan pensem en la lluita per defensar les pensions públiques, se'ns dibuixa una imatge de col·lectius de jubilades. Per què, són elles les afectades per les contínues reformes. O no és així?

Des de diversos grups d'activistes de defensa de les pensions públiques com Salvem les Pensions o la Marea Pensionista, amb el suport d'economistes del Seminari Taifa i d'advocats del Col·lectiu Ronda, busquen contínuament la manera de rebatre l'argumentari dominant, incidir en la línia de govern i mobilitzar tota la població activa amb diverses campanyes que impulsen. Salvem les Pensions és un col·lectiu assembleari que va néixer a redòs del 15-M de Sants.

Una pensió de jubilació mitjana a l'estat espanyol és de 889 euros al mes. Però dels aproximadament 8 milions i mig de pensionistes que hi ha, quasi 2 milions i mig cobren retribucions mínimes, inferiors a 600 euros. La situació s'agreuja encara més quan posem el focus en el gènere: d'aquestes pensions mínimes, 1 milió i mig corresponen a dones. Dels 8 milions i mig de pensionistes que hi ha a l'Estat, quasi 2 milions i mig cobren retribucions mínimes, inferiors a 600 euros. D'aquestes, 1 milió i mig corresponen a dones.

Aquestes són les pensions que es veuen més afectades per les reformes. Les últimes han estat modificar el complement de mínims, incrementar els anys de cotització i vincular el compliment de mínims a la residència a Espanya. Tots aquests successius canvis serveixen, segons en Carlos Martínez, membre l'assemblea de Salvem les Pensions, per a crear "les condicions idònies per a la privatització".

Una sentència que va considerar que la no revalorització de les pensions de jubilació era il·legal, precedent per continuar lluitant

Una de les campanyes que ha mobilitzat a més jubilades va ser la resposta a la reforma que deixava de revalorar les pensions segons l'Índex de Preus de Consum (IPC). Aquest canvi ha fet que les jubilades percebin menys diners que els què els pertocarien tenint en compte les fluctuacions del cost de la vida. La cooperativa d'advocats laboralistes Col·lectiu Ronda va elaborar reclamació administrativa sobre aquest fet per a presentar a l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS). En rebre negatives, van facilitar un model de demanda judicial que, calculen, han presentat entre 5.000 i 8.000 afectades només a Barcelona.

Al setembre passat van obtenir una primera victòria: el Jutjat Social número 12 de Barcelona va considerar que la no revalorització de les pensions de jubilació era il·legal. Segons la jutgessa, no es respectaven lleis internacionals com la Carta Social Europea, que Espanya ha ratificat. És la primera vegada que una magistrada ha obviat el criteri del Tribunal Constitucional segons el qual la revalorització no era un dret consolidat. Des dels inicis del procés els advocats del col·lectiu Àlex Tisminetzky i Miguel Arenas consideraven aquest argument polític i no jurídic.
De moment només les pensionistes sentenciades al jutjat del social número 12 cobraran l'actualització. El resultat més immediat és que a les pensionistes ja se'ls aplicarà l'actualització de l'IPC, encara que el govern central recorri la sentència.

La previsió del Col·lectiu Ronda és que el cas arribarà o bé al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, o Tribunal Suprem o fins i tot a Europa, al Comitè Europeu dels Drets Socials. En qualsevol cas, el precedent marcat per aquesta sentència els dóna ànims per a seguir mobilitzant-se i veure que totes les petites accions són necessàries.

Agermanament amb les lluites d'arreu de l'Estat

La campanya de demandes per reclamar garanties de revalorització va unir moltes activistes a la Marea Pensionista, un col·lectiu format majoritàriament per jubilades. Ara bé, els seus objectius van més enllà. Creuen que només arguments polítics i no econòmics són els que sustenten les contínues reformes al sistema de pensions aplicades pels governs de l'estat.

Per ajuntar forces amb totes les afectades, el passat 25 de novembre van dur a terme presentacions públiques simultànies amb altres marees pensionistes. Van aplegar-se davant de la seu l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS), a Barcelona, i també al Prat de Llobregat i a Girona. A Madrid van protestar enfront del Ministeri d'Hisenda i també van presentar-se els grups de Gijón i de Tenerife. A partir d'ara prepararan campanyes de forma conjunta.

Desemmascarant les pensions privades

Un altre grup actiu és Salvem les Pensions, un col·lectiu assembleari que va néixer a redòs del 15-M de Sants. Tot i que dóna suport als judicis per la revalorització, té com a prioritat donar arguments en defensa del servei públic.

Aquest passat Nadal, Salvem les Pensions va dur a terme diverses accions contra campanyes publicitàries de plans de pensions privats que fan entitats bancàries i asseguradores. És justament durant els últims mesos de l'any quan les promocions augmenten fent servir l'ham de la desgravació fiscal. Des del col·lectiu expliquen que només una petita part de la població pot accedir a aquests serveis privats. "Els qui més tenen són els més beneficiats perquè són els únics que ho poden contractar", assegura Carlos Martínez.

Segons els càlculs de l'economista del Seminari Taifa, Miren Etxezarreta, per a assegurar-se una pensió 898 € al mes (la pensió mitjana actual) s'ha

d'estalviar aproximadament 272.000 €. A més, quan arriba el moment de cobrar aquests diners s'ha de pagar a hisenda tot allò que s'ha desgravat. D'aquesta manera el més beneficiat és l'empresa que n'ha cobrat els interessos. Per a Carlos Martínez, a més, "hi ha el perill afegit que aquest flux de diners va directament al mercat especulatiu".

Sensibilització dels treballadors actius i joves

Els col·lectius en lluita estan formats majoritàriament per pensionistes i coincideixen quan afirmen que és un greu error. Juan Montero, de la Marea Pensionista, creu que "els joves estan desinformats i resignats a què no tindran pensió". Per combatre-ho, des de l'assemblea Salvem les Pensions volen posar èmfasi aquest any en donar arguments i eines als treballadors en actiu perquè puguin combatre l'status quo.

Martínez creu que "la crisi de les pensions no té res a veure amb la crisi econòmica, ja que la inviabilitat de les pensions públiques és un argument que fa molts anys que es defensa des del poder". Per a ell, un dels problemes rau en la separació de les fonts de finançament del fons de pensions. L'any 1995, fruit del conegut com a Pacte de Toledo, el finançament de les pensions es va reduir tan sols a les aportacions de les treballadores a la Seguretat Social. En aquell moment, segons Etxezarreta, "va semblar una bona opció perquè l'INSS tenia molts recursos, però ningú va dir que hagués de ser per sempre". Avui en dia es manté aquesta estructura, tot i que amb alguns complements de mínims dels pressupostos de l'Estat. En Carlos afegeix que "cap administració pública s'autofinança i, per tant, no hi ha cap raó que justifiqui que les pensions ho facin".

Des de Salvem les Pensions es veu com a única opció raonable "els interessos que hi ha darrere per asfixiar el servei públic i poder privatitzar". Per això, han iniciat una campanya de confluència sobretot amb sindicats alternatius. De moment, s'han reunit amb la CGT i amb la COS per a poder anar a centres de treball i crear-hi debat. Per a Martínez, "és un tema que afecta bàsicament a no jubilats i, per tant, els sindicats han de treballar-hi". Vol que ells també donin a conèixer aquest argumentari alternatiu perquè sigui possible una futura mobilització més gran.

Les pensions del futur

A tots els fronts oberts que tenen els qui defensen les pensions públiques, en pocs anys se'ls hi sumarà un nou escull. A partir del 2019 es començarà a aplicar el factor de sostenibilitat. Es tracta d'incloure l'esperança de vida com a factor per a calcular la pensió. Com a primera mesura, a partir d'aquell any la pensió de partida passarà a ser, de manera automàtica, un 20% menor, aplicant un criteri que anomenen "equitat generacional".

Tots els grups coincideixen quan afirmen que la raó de tots aquests successius canvis és la privatització total d'aquestes partides. És a dir, aconseguir gestionar des d'entitats privades totes les cotitzacions. En Carlos explica que els plans de pensions privats col·lectius ja són presents a moltes empreses i, fins i tot, en algunes administracions públiques.

Però això no els atura a continuar lluitant i tenen els ideals clars. Per a Montero, de la Marea Pensionista, "hi hauria d'haver uns pressupostos públics únics" que dotin de recursos el fons de pensions. A més, voldria un model on l'edat de jubilació estigués "fixada a 60 anys i les jornades laborals fossin de 30 hores setmanals com a única manera de repartir el treball".

Martínez, de Salvem les Pensions, va més enllà i proposa desvincular les pensions del món del treball. "Totes les persones tenen dret a una pensió digna a partir de certa edat, independentment dels anys que hagin cotitzat i del lloc on ho hagin fet". Només així es garantiria que les pensions no siguin un reflex de les desigualtats del mercat laboral.

* *Article publicat a la revista Directa.*

2015 es tancava amb més de 4 milions de persones a l'atur i el 92% de contractes temporals

Gabinet de Premsa del Comitè Confederal de la CGT

Malgrat les dades de l'atur, tècnicament positives, publicades pel Govern espanyol, el que realment creix a l'estat espanyol és la pobresa i la precarietat.

Des de la Confederació General del Treball denunciem la falsa recuperació econòmica basada exclusivament en l'augment de la taxa de guany de l'empresariati, especialment, en la major explotació de milions de persones assalariades. Al mateix temps advertim del poc rigor de les dades reals d'ocupació que ve facilitant aquest govern, tan necessitat de cortines que tapin la seva pèrdua d'electorat i els constants casos de corrupció que esquitxen al PPP. Reiteradament s'insisteix a ressaltar el nombre de contractes (sense explicar la seva durada i el salari corresponent) mentre se silencien les xifres de joves que es veuen obligats a emigrar a la recerca de treball (més de 500.000 en 2014/2015) o el d'immigrants (2 milions) que han tornat als països d'origen per la pèrdua de les seves ocupacions.

Segons les xifres facilitades el 28 de gener, pel Ministeri d'Ocupació i Seguretat Social, l'atur registrat en les oficines dels Serveis Públics d'Ocupació (SPEE, l'antic INEM) havia baixat a l'estat espanyol durant el mes de desembre en 55.790 persones i se situava en els 4,04 milions d'aturats, per la qual cosa 2015 se saldava amb una caiguda total anual de 354.203 persones. Segurament si el SPEE no estigués animant a esborrar-se de les llista de demandants d'ocupació milers a de persones, les dades de les estadístiques d'atur no serien tan triomfalistes.

Per a la CGT hi ha altres dades a tenir en compte per fer-se una idea bastant més exacta de la realitat que la que des del govern del PP ens volen transmetre. Així, per exemple, cal ressaltar que malgrat aquest lleu descens, s'ha de tenir en compte que la caiguda de l'atur de desembre de 2015 ha estat menor que la d'anys precedents. Al desembre de 2014 l'atur es va reduir en 64.405 persones, el 2013 va baixar en 107.570 i en 2012 van ser 59.094 aturats menys. D'altra banda, la despesa en prestacions per desocupació va caure un 13,3% al novembre (última dada publicada) i la cobertura de prestació per desocupació va caure al 55,3%. El que suposa un gran increment de persones aturades que es queden sense protecció i de famílies que van directament a la pobresa.

La contractació en tot 2015 ha aconseguit la xifra de 18.576.280, la qual cosa suposa 1.849.191 contractes més (11,06%) que l'any anterior, encara que les xifres segueixen estant a gran distància de les anteriors a la crisi

econòmica. La CGT adverteix també de l'enganyós d'aquestes dades, ja que la mitjana dels contractes ja és inferior als dos mesos de durada i s'incrementa el nombre de contractes a temps parcial (en molts casos de, amb prou feines, unes hores setmanals) mentre que els salaris són d'uns escassos centenars d'euros, amb independència que en moltes ocasions la jornada laboral s'allarga fins a les 12 hores.

Un altre aspecte destacable és la distribució de l'atur per sectors, ja que desembre concloia amb menys parats en serveis i agricultura i més en indústria i construcció. Concretament, disminueix entre els treballadors del sector serveis, amb 61.336 aturats menys (-2,22%), i en agricultura i pesca en 2.133 persones (-1,09%), mentre que puja en Indústria en 4.845 (1,25%) i en construcció en 15.470 (3,53%). Aquestes dades poden donar una idea de com es creen ocupacions precàries en comerç i serveis i es perden en indústria o construcció, on tradicionalment han estat ocupacions moltes més estables.

Des de la CGT també volem recordar que mentre es creen aquest tipus d'ocupació temporal i mal remunerada, es produeixen milers d'acomiadaments com a conseqüència dels ERO i tancaments en empreses tan importants com Tragsa, Indra, Altadis, Iberia, Aena, Vodafone, Renfe, Elcogas, Bosal, etc. Sense oblidar les 65.000 ocupacions destruïdes en l'última dècada en el sector financer o els 50.000 que s'han reduït en sectors tan vitals com l'educació i la sanitat.

La municipalització és possible i necessària

CGT Ajuntament de Barcelona

L'Ajuntament de Barcelona té un greu problema

Després de dècades de reducció quan no de congelació de l'Oferta Pública, té una plantilla de funcionaris de carrera i laborals fixos fortament envellida. La Gerència de Recursos Humans hauria de donar dades precises al respecte, però els que treballem en els serveis municipals (inclosos els que treballem a organismes, consorcis i fins i tot empreses municipals) mirem al voltant i constatem que cadascun dels propers anys les jubilacions seran molt i molt nombroses.

Les entrades de personal nou via Oferta Pública no han estat suficients per cobrir les baixes per jubilació o d'altres raons, ni tant sols en àmbits menys perjudicats com els Bombers o la Guàrdia Urbana.

En aquest context, l'Administració Municipal no ha sabut fer altra cosa que incrementar més i més el volum de la plantilla d'interins i temporals, que estimem que és ara entre el 15% i el 20% de la plantilla total (entre el 22% i el 27% si deixem a banda Bombers i Guàrdia Urbana).

És un misteri per altra banda el nombre de treballadors dels serveis municipals que ho fan des de les plantilles d'empreses externes, nosaltres estimem que la xifra és propera a la del personal interí, al voltant de 2000 treballadors/es. Aquestes empreses donen a l'Ajuntament un servei comparable al que donen les empreses de treball temporal, és a dir, proveeixen personal i els hi paguen la nòmina contra una factura que a més dels costos de contractació inclou el benefici empresarial, els costos de finançament i el 21% d'IVA.

Tot plegat, només per consolidar tot el personal necessari en llocs de treball fixos de la pròpia plantilla, estimem que durant els pròxims 3 anys s'haurien d'aprovar no menys de 5000 places d'Oferta Pública. Sense produir cap increment de la despesa pública total.

Els responsables municipals no fan més que arronsar el cap sota l'ala

Mantenint la inèrcia privatitzadora dels mandats anteriors, els responsables municipals no fan més que repetir-nos el de sempre: els pressupostos generals de l'Estat no ens deixen convocar oferta pública, no podem fer altra cosa que contractar empreses (ara parlen de cooperatives, com si fos diferent), ja mirarem que les empreses contractistes no maltractin els treballadors, etc. I mentrestant, els serveis municipals ofegant-se per falta de personal en tots els nivells de l'organització. Sense comptar amb les pèrdues de control i d'eficiència econòmica que suposa treballar amb un núvol de contractistes.

Municipalització del personal extern

Per garantir la no interrupció de la prestació dels serveis, el primer pas és acordar la subrogació dels contractes laborals del personal extern que presta els serveis municipals al venciment de cada adjudicació. Es pot fer aplicant l'article 44 de l'Estatut dels Treballadors, que ordena aplicar la successió d'empresa quan la prestació d'un servei determinat passa d'una empresa (el contractista) a una altra (en aquest cas, l'Ajuntament). L'efecte de l'aplicació d'aquest article és la incorporació a la plantilla municipal com personal laboral indefinit (equivalent a personal interí) del personal de l'empresa contractista dedicat directament a la prestació del servei, tret del personal directiu. La disposició legal la tenim davant, només s'ha de fer servir.

Aprovació de tota l'Oferta Pública d'Ocupació necessària

Any rere any els responsables municipals d'abans i també els d'ara ens diuen que la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat prohibeixen o limiten molt estrictament les places d'Oferta Pública que es poden convocar. El que ignoren, potser perquè ho volen ignorar, és que aquest aspecte de les LGPE és il·legítimament intrusiu en la potestat d'organització i administració dels propis recursos i a més entra en palmària contradicció amb l'article 10.4 de l'EBEP, que ordena que les places estructurals ocupades per personal interí (o personal laboral indefinit) han d'incorporar-se a la primera aprovació d'Oferta Pública d'Ocupació i, segons l'article 70.1 del mateix EBEP, les OPO no han de trigar més de 3 anys en executar-se. L'EBEP és una llei orgànica i només té per sobre la Constitució. A què esperen doncs per proposar tota l'Oferta Pública que es necessita?

Cal revisar l'orientació de la Direcció de Serveis

Jurídics i Promoció de Recursos Humans

Sota les ordres de la Gerència de Recursos Humans, és la Direcció responsable d'assessorar al govern municipal en matèria de Recursos Humans i d'enllestir de principi a fi tots els processos de selecció, promoció i provisió de personal.

S'està treballant des d'aquesta direcció en interès del bon servei a la ciutadania de Barcelona? Ho dubtem quan el que es fa és presentar problemes i no presentar solucions a les necessitats reals de l'Administració Municipal.

Ho dubtem quan fins i tot havent Oferta Pública d'Ocupació aprovada i pendent d'execució des de l'any 2009 i anterior no fa més que endarrerir un cop i un altra les planificacions mai complides de convocatòria. Els hi falta personal o pressupost? Que ho demanin, el govern municipal farà una inversió excel·lent proveint el que necessitin.

Però ens temem que en la cadena de comandament que acaba en aquesta direcció encara no han canviat el xip de les polítiques neo-liberals.

Quins interessos serveix l'Administració Municipal? Què espera el govern municipal per canviar la política de recursos humans?

Des de la CGT considerem que no hi ha excuses, cal municipalitzar els serveis públics i consolidar les plantilles.

Nota 1. El 15 de gener el TSJC no només va confirmar el caràcter consolidat dels increments de l'1+1% del 2007, 2008 i següents, va donar un bon clatellot als arguments jurídics que l'Ajuntament ha defensat fins a última hora en aquest tema per ser «contraris a la gramàtica». Al marge de les responsabilitats polítiques ja depurades en les passades eleccions, no procedeix qüestionar la confiança sobre els responsables directius que han animat la posició de l'Ajuntament durant el procés un cop la sentència va ser ferma?

Nota 2. Teníem ja preparat aquest comunicat quan ha aparegut la notícia al Diari Público. L'Ajuntament de Saragossa té un informe dels seus serveis jurídics que avalen punt per punt el que diem en aquest comunicat, i a més aconsella la municipalització amb l'objectiu d'estalviar recursos a les arques públiques. Que espera el nostre govern municipal?

CGT Ensenyament exigim al nou Govern mesures urgents

En defensa de l'educació pública i de les condicions de treball del professorat

Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya

Ja tenim nou Govern i nova Consellera: La Sra. Meritxell Ruiz. La nova consellera, alumna de l'Opus i amb formació en administració i direcció d'empreses, va ser la mà dreta d'Irene Rigau a la Conselleria i va representar a CiU a les comissions parlamentàries d'Educació que acabarien desenvolupant la LEC.

El Sr. Puigdemont, per la seva banda, que no esmenta una paraula de les retallades patides aquests darrers cursos, ja ens ha dit que vol seguir amb el desplegament de la LEC, llei contra la que vam estar lluitant la majoria del professorat. Aquests precedents no representen els vents de canvi que calien i sí un intent de donar continuïtat a les nefastes polítiques que hem patit els darrers cursos.

La CGT d'Ensenyament emplaça al Govern i crida a la mobilització al professorat per assolir un canvi en la política educativa. És imprescindible un pla de xoc (urgent) que giri entorn a tres eixos:

1.- Aturar el tancament d'aules de p3 i la massificació a secundària: dues propostes que impliquen l'oportunitat de fer un salt qualitatiu a l'ensenyament públic: reducció de ràtios (20 a les escoles i 25 als instituts) i augment de plantilles . Cal evitar el desviament de matriculació (en especial P-3 i 1r. d'ESO) cap a l'escola privada.Animem a la unió i coordinació de totes les lluites contra els tancaments i la massificació per crear un front comú que vagi més enllà de la defensa centre a centre.

2.- Defensa d'uns pressupostos que s'orientin cap a la millora dels serveis públics i que permetin recuperar les condicions laborals: retorn al salari de 2008, pagues extres dobles reals, reducció d'hores lectives (18 a secundària i 23 a primària), baixes remunerades al 100%, increment de plantilles, substitucions des del 1r. dia, substitucions de mitja jornada i sencera (no als terços, 0,66 i 0,83). Màxima incidència en els problemes que no poden esperar més: les substitucions des del primer dia i el retorn a les hores lectives d'abans.

3.- Que aturi la LOMCE i el macabre desplegament de la LEC (decrets de plantilles, direccions, autonomia...) Patim un creixent autoritarisme als centres que neix des de la Conselleria (que es nega a negociar) i arriba a les direccions de centres. No només, però sobretot, a aquelles direccions imposades als centres des de l'Administració. Ara es vol seguir per aquest camí amb un sistema de classificació de centres i docents per avaluacions externes. Aquest fet, juntament amb l'enduriment de les nostres condicions laborals ofegadores, provoca malestar i una desafecció docent. La situació d'estrès que viu el sistema públic és contrària al desenvolupament d'una activitat que requereix implicació, calma i creativitat (l'educació).

A més, fins ara, el govern de CDC s'ha limitat a desenvolupar les línies de la LEC més negatives i més properes a la LOMCE, reduint dràsticament la participació de la comunitat educativa als centres, desviant recursos de la pública a la privada i afavorint l'adoctrinament religiós. Aquests principis són contraris als pilars sobre els que s'ha edificat el nostre ensenyament públic: participació, democràcia, horitzontalitat i inclusió. L'aposta ferma per l'ensenyament públic que, en el terreny de l'educació formal, lluita en solitari per la igualtat d'oportunitats i per la compensació de les desigualtats socials i econòmiques. Rebutgem, doncs, el camí cap a la privatització que ha emprès l'Administració perquè els centres públics adoptem el model de funcionament de l'empresa privada, classista i segregadora, vertical i autoritària, adoctrinadora i orientada a obtenir beneficis econòmics.

Aquests són els objectius que la CGT es proposa impulsar aquest semestre. No volem deixar de recordar el company Abel Martínez mort el 20 d'abril perquè no només és un reconeixement cap a ell, sinó un recordatori que dóna més força a la lluita per una escola pública de qualitat i sense retallades i unes condicions de treball dignes.

Cridem a l'organització del professorat, a recuperar el debat als centres i les reunions de zona, a treballar amb les famílies en els objectius comuns i a la mobilització sense excuses perquè no ho era la crisi i no és el procés el que ens ha d'aturar per defensar allò que és just. Pensem a més que ARA és un bon moment. Hem d'aprofitar la debilitat d'un govern que, ara en minoria, ha hagut de fer fora a contracor els principals responsables de l'escanyada que vam patir la darrera legislatura: Mas, Rigau, Puig i Boi Ruiz. El professorat hem de jugar un paper decisiu en aquesta nova etapa en la defensa d'un ensenyament públic digne i de qualitat i de les nostres condicions laboral.

Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya
http://cgtense.pangea.org/

L'ICAMS desconvoca les reunions acordades amb la CGT com a càstig per les concentracions convocades

Anna Celma

Acampades i protestes contra l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques i Sanitàries havien motivat un seguit de reunions amb el sindicat CGT i col·lectius d'afectades. Però la direcció de l'ens va suspendre aquesta via abans de començar a negociar com a càstig per les concentracions convocades pel sindicat davant la seva seu.

Abans del 19 de gener, la secció de la TMB del sindicat CGT va rebre una trucada de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques i Sanitàries. Se'ls avisava que si no es desconvocaven les protestes previstes pel 19 de gener i d'altres organitzades per a més endavant, Consol Lemonche –subdirectora del consorci– anul·laria les reunions amb el sindicat CGT, acordades al mes de desembre. La planificació d'aquestes reunions, la primera prevista pel 29 de gener, era conseqüència de les protestes contra aquest institut de la Generalitat i de l'acampada a l'ICAM, iniciada per Naty López a l'octubre i que fins aquest gener seguia en marxa.

La CGT va respondre a l'"avís" no tirant enrere les mobilitzacions de protesta. El 19 de gener, tal com va avisar, la subdirectora de l'ICAMS informava el sindicat de la desconvocatòria de les reunions ja calendaritzades –pensades per tractar les necessitats de col·lectius com el d'afectades per l'amiant o pacients de malalties com la fatiga crònica i les Síndromes de Sensibilitat Central.

Davant aquesta decisió de l'ICAMS, la CGT va afirmar que l'organització seguirà endavant amb les mobilitzacions previstes contra l'institut, part de l'intricat organigrama del Departament de Salut de la Generalitat. Àlex Tisminetzky, secretari de Salut Laboral del sindicat, declarava que aquesta acció, clarament amb voluntat de xantatge a parer seu, motivaria encara més a la CGT per mantenir l'oposició a les maneres de fer de l'ICAMS.

Les reunions, acordades per Lemonche el passat desembre enmig d'una setmana d'intenses protestes davant l'edifici de l'ICAMS, semblaven respondre a la voluntat de calmar els ànims i les mobilitzacions. Malgrat les promeses personals de la subdirectora de tirar endavant aquestes trobades i de fixar al calendari una periodicitat, la voluntat de negociació ha acabat sent paper mullat, segons el portaveu sindical.

Malgrat les mobilitzacions, l'ICAMS no es mou

Tot i les denúncies públiques contra aquest ens, que actua de filtre entre les pacients catalanes i l'Institut de Seguretat Social del govern espanyol, l'ICAMS manté la seva manera de fer, que segons els col·lectius d'afectades resumeixen així: altes categòriques i denegacions d'invalidesa -totals o permanents- cap a malaltes que es veuen abandonades a la seva sort.

Després de la constitució de la Plataforma d'Afectades de l'ICAM (PAICAM) enguany sembla que la via judicial haurà de ser, novament, l'espai de contesa on mantenir aquesta batalla legal i humanitària.

** Article publicat a la Directa*

Antifrau demana anul·lar la privatització d'ATLL la més gran de la Generalitat

Acciona va utilitzar dues filials per inflar les despeses de servei d'ATLL fins a 12 milions. Les irregularitats van ser destapades arrel d'una denúncia de la CGT.

Redacció

L'Oficina Antifrau de Catalunya (OAC) va fer públic un informe el 9 de febrer en que apreciava múltiples irregularitats en els processos de facturació d'Aigües Ter-Llobregat (ATLL), en mans d'un consorci liderat per Acciona des de la seva privatització el 2012.

L'OAC demana anul·lar el contracte de concessió i aposta per anul·lar la privatització més gran de la història de la Generalitat, Aigües Ter-Llobregat, i conclou que Acciona va fer servir dues de les seves filials per facturar treballs injustificats i que no comptaven amb l'autorització de la Generalitat per valor de 12,13 milions d'euros. En l'extens informe, l'OAC aprecia "múltiples irregularitats" en els processos de facturació d'ATLL Concessionària, la firma que es va quedar amb la gestió de l'empresa pública.

L'informe té una conclusió fonamental: l'anul·lació del contracte que va privatitzar ATLL a causa de les irregularitats d'Acciona, cosa que permet evitar una quantiosa indemnització a càrrec de la Generalitat. En concret, Antifrau insta a iniciar el procediment de resolució del contracte per causa imputable a la societat concessionària. Una altra conseqüència és que les operacions investigades poden haver servit a Acciona per incrementar les tarifes d'aigua.

L'informe evidencia l'existència d'una cadena de subcontractació realitzada per Acciona amb empreses del seu grup, incomplint així el plec de condicions originals. Aquestes empreses (Acciona Agua i ATLL Operadora), que no tenien treballadors a sou ni el 2013 ni el 2014, percebien compensacions econòmiques en forma de factura per uns serveis que, simplement, incrementaven el cost de servei artificialment i, per tant, el volum de benefici del grup Acciona. El cost més elevat del servei de gestió tindrà un impacte directe sobre la factura de la ciutadania a la revisió quinquenal del preu de l'aigua, ja que la fòrmula de càlcul del preu té en compte tots els costos del servei.

ATLL és l'empresa que presta el servei d'abastament d'aigua "en alta" (des de les conques dels rius fins als dipòsits municipals) a Barcelona i la seva àrea metropolitana., proveint a uns 4,5 milions de persones. La privatització va ascendir a 1.000 milions d'euros. Els primers 300 es van pagar al moment en 2012 pel consorci liderat per Acciona del qual també formaven part el banc BTG Pactual, que va vendre la seva participació, i els fons d'inversió de la famílies Rodés i Torreblanca. Els 700 milions restants s'han d'abonar en un termini de 50 anys, el que dura la concessió.

L'informe d'Antifrau apunta que ATLL Concessionària va utilitzar un mecanisme de factures creuades amb almenys dues filials vinculades al mateix grup i no considera acreditats serveis per valor de 7,41 d'euros prestats a la filial Empresa Operadora el 2013, ni els facturats per una altra filial, Acciona Aigua, el 2014, per import de 4,72 milions. L'OAC aprecia inexistència d'un corrent real de serveis presumptament prestats i assenyala que Empresa Operadora va facturar a ATLL Concessionària malgrat que en els anys investigats no tenia empleats.

Antifrau també ressenya que ATLL Concessionària no va informar a l'Agència Catalana de l'Aigua de les operacions ni va justificar la seva realització en condicions de mercat, el que suposa incomplir les condicions fixades a la privatització.

No obstant això, la CGT, que va ser qui va portar el cas a Antifrau per subrogació de la plantilla, assenyala que malgrat els seus avisos a la Generalitat i les preguntes parlamentàries realitzades per la CUP durant la passada legislatura, la resposta del Govern sempre va ser que no hi havia irregularitats. Al final la CGT es va quedar curta, ja que la seva denúncia les xifrava en 7,4 milions.

Documentació aportada per alguns mitjans informatius indica que el Govern de la Generalitat va ocultar al Parlament dades clau sobre la gestió d'ATLL: l'Agència Catalana de l'Aigua -que depèn de Territori- va tenir notícia per escrit dels pagaments denunciats per Antifrau almenys dues vegades als primers mesos del 2014. La CGT considera incomprensible que el Govern segueixi defensant que no coneixia els pagaments malgrat la muntanya d'evidències que mostren el contrari.

L'OAC remarca també la inoperància de la Generalitat en el consell d'administració de la concessionària d'ATLL: el representant de l'Agència Catalana de l'Aigua va acudir tan sols a 9 de les 17 reunions del consell celebrades entre finals del 2012 i el primer trimestre del 2015. De les cinc reunions on es van acordar les operacions sospites, la Generalitat va estar present només en dues. Fos present a la reunió o no, ATLL Concessionària havia d'informar a la Generalitat de totes les operacions

L'OAC assenyala que, com a conseqüència de la imputació dels costos derivats de les irregularitats assenyalades, ATLL Concessionària pot incrementar de manera injustificada les revisions anuals o quinquennals de les tarifes de l'aigua. Cal recordar que la factura de l'usuari mitjà acumula un augment del 25% en quatre anys, una part important imputable al propi procés de privatització d'ATLL, que concentrava els majors beneficis per Acciona en els primers anys de concessió.

A més del preu de l'aigua, les irregularitats afecten al pagament d'impostos de les filials afectades i, especialment, al plec de condicions amb les que es va privatitzar ATLL. Per tot això, Antifrau ha enviat el seu informe a la Fiscalia, l'Agència Tributària i les conselleries d'Economia i de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat, que han de respondre en 30 dies.

La secció sindical de la CGT a Aigües Ter Llobregat, junt amb la resta de la CGT de Catalunya, hem lluitat tot aquest temps contra un procés de privatització de recursos que considerem han de seguir en mans públiques. La privatització és pèrdua de sobirania, degradació del servei i obre la porta a la cobdícia empresarial com s'acaba de demostrar amb aquest informe.

El cas denunciat inicialment pel sindicat CGT és diferent al litigi que des de la mateixa consumació de la privatització d'ATLL mantenen el consorci liderat per Acciona -que va guanyar el concurs-, Agbar -l'altra empresa que va disputar ATLL- i la Generalitat, i que actualment es troba al Tribunal Suprem.

El juny passat el TSJC va anul·lar tot el concurs, una sentència que obria la porta a la Generalitat a recuperar la gestió d'ATLL, però pagant una indemnització que rondaria els 300 milions d'euros però que es podria ampliar fins als 600 si l'empresa reclamés per lucre cessant. Els tribunals van considerar que l'anul·lació procedia ja que la Generalitat va fer malament tot el contracte. Antifrau no valora aquest fet, sinó que les irregularitats d'Acciona són tan greus que justifiquen la fi del contracte de concessió.

Notícies sindicals

Saint Gobain retira finalment el Pla de Competitivitat amb el qual volia rebentar el conveni

El departament de Recursos Humans de Saint Gobain (empresa cristallera situada a l'Arboç del Penedès) va presentar a primers de gener al Comitè d'empresa un Pla de Competitivitat, davant el qual la CGT va alertar que en realitat l'objectiu de l'empresa amb aquest pla era rebentar el conveni col·lectiu.

Els arguments exposats per l'empresa per al nou ple eren reduir el cost d'energia, reduir el cost de les matèries primeres i millorar la qualitat dels rebutjos, entre d'altres. El que preocupava a la CGT eren els vuit punts amb els quals l'empresa volia aconseguir la competitivitat i que tenien l'objectiu de reduir la massa salarial de la plantilla que es regeix pel conveni col·lectiu en 500.000 euros. Els vuit punts que afectarien la plantilla eren els següents: externalització de la recepció de matèries primeres; externalització de la tota la Bystronic; reducció d'OTP i reorganització de manteniment; polivalència i flexibilitat a la Zona Freda; revisar i definir tots els "professiogrames" existents i per tant, requalificar-los a la baixa; contractes de relleu; regularització de les hores extres; redefinició de la PGP adequada als resultats del negoci al centre.

Davant de tot aquest pla, la CGT alertava que l'única pretensió de l'empresa era l'eliminació de llocs de treball, sobretot a través de l'externalització d'activitats, que des de CGT i en base al Conveni considerem de producció, per tant no externalitzables. Tot plegat, si s'implementés, comportaria la reducció de la plantilla amb el consegüent increment de la càrrega de treball per a la resta de treballadors i treballadores, i també condemnar a les noves incorporacions a unes condicions més precàries i injustes, i la reducció de les remuneracions en general per a tots els treballadors i treballadores.

Per això des de la CGT enteníem que aquest pla no era de competitivitat, sinó que era un pla d'atac dur als nostres drets, d'atac frontal al conveni col·lectiu, a l'ocupació i a la seva qualitat, i conjuntament amb la resta de sindicats presents al comitè vam convocar una Vaga Indefinida de 4 hores per torn a partir del 15 de febrer, vaga que finalment no es va portar a terme ja que finalment, davant la convocatòria, l'empresa va retirar el Pla de Competitivitat. Estarem vigilants però davant futures mesures que suposin precaritzar l'ocupació, destruir ocupació o vulnerar el Conveni Col·lectiu.

Secció Sindical CGT Saint Gobain

Vaga Indefinida els caps de setmana a SEAT Componentes davant l'incompliment d'acords per part de l'empresa

La lluita contínua a SEAT Componentes, després de desconvocar la vaga indefinida el passat 11 de gener, amb la qual es va aconseguir paralitzar el trasllat de personal a Martorell, amb un compromís d'obrír un procés de negociació on:

- Concretar les necessitats reals de plantilla.

- Reducció de dies pendents de gaudi per festiu treballat.

- La reincorporar dels traslladats al més aviat possible (aquests tenen com a màxim d'estada en SEAT Martorell fins a octubre).

- Els 26 companys traslladats inicialment tenen una data màxima de tornada de l'1 d'octubre.

- Es deixa sense efecte el trasllat dels últims 19 companys. Els 5 voluntaris s'incorporen a Martorell el dia 21 de gener, amb la possibilitat de negociar un possible intercanvi per algun dels 26 companys traslladats.

- L'empresa es compromet a reduir 50.000 hores acumulades durant l'any 2016.

L'empresa però en el procés de negociació mantingut a posteriori, una vegada més va actuar de mala fe i el 14 de gener, ens va sol·licitar la necessitat de personal per treballar el cap de setmana, 24 treballadors el dissabte matí i 20 el diumenge nit, per realitzar feines d'adaptació i millora de la instal·lació, on molts dels temes estaven relacionats amb temes de salut laboral, de manera que entre setmana no es veiés afectada la producció.

A canvi l'empresa es comprometia a:

- Portar el personal amb problemes mèdics de forma immediata, que va ser traslladat sense tenir en compte la seva situació personal.

- La tornada de la resta de companys s'avançaria per l'1 de juny.

- Eliminar les cèl·lules de manteniment, apostant pel servei de manteniment tornant a la situació anterior d'organització del servei.

- I un acord que estudiï les necessitats reals de personal amb una dinàmica de reducció d'hores acumulades per festiu treballat.

Es passa el tema a assemblea sent acceptada la proposta de l'empresa per l'avanç en els aspectes abans comentats. Però l'empresa trenca els pactes i en la reunió mantinguda amb la mateixa, el divendres 15, pretenia que el personal vingués també a produir, deixant clar l'intent de manipulació de la representació social. Aquesta situació ens va portar a les organitzacions sindicals a no permetre l'entrada de personal, formant piquets el cap de setmana del 16 de gener i acordar la convocatòria de vaga indefinida per als caps de setmana per a exigir el retorn dels 26 traslladats, la no acumulació d'hores per festiu treballat, i una ocupació estable i de qualitat.

Secció Sindical de CGT SEAT Componentes

Acomiadament del delegat sindical de neteja viària de l'Ajuntament d'Igualada

Qualsevol Delegada o Delegat de la CGT des del seu inici com a tal, el primer que percep són les pràctiques de joc brut miserable per part de les direccions d'Empresa, ja coneixem quin és el format d'actuacions d'aquestes quan el delegat o delegada utilitza l'eina Sindical per defensar la integritat dels treballadors.

Aquest cop li ha tocat al delegat Pedro González Domínguez, President del Comitè de la subcontracta (Societad Municipal Mediambiental d'Igualada), empresa que presta serveis de la neteja viària a l'ajuntament d'Igualada, que va ser acomiadat el passat 15 de gener de 2016, per causes disciplinàries. La decisió de l'empresa d'extingir per acomiadament disciplinari el contracte, es basa en els fets que li van ser notificats en plec de càrrecs del 27 de novembre passat de 2015, complementats i ampliats l'11 de gener del 2016. La Subcontracta que presta els seus serveis a l'ajuntament d'Igualada ha reduït metòdicament el 20% de la plantilla els últims anys, amb la qual cosa obliga en ocasions a no poder realitzar les tasques assignades en el seu degut ordre, Pedro, President del Comitè, és, una vegada més, un exemple de vulneració del dret fonamental, i alhora, serveix de precedent perquè ningú absolutament ningú, es lliura en no complir amb les càrregues de treball cada vegada més exigents, i sense marge per acabar-les.

Finalment, assenyalar que aquesta actuació obeeix a una venjança i que sigui dit de passada, serveix per treure's del mig al delegat que, juntament amb els seus tres companys havia acordat en l'Assemblea General convocar Vaga Indefinida el passat mes de desembre, amb l'objectiu de recuperar els llocs de treball i l'augment de la contractació indefinida.

Federació Comarcal CGT L'Anoia

RENFE sancionada per contractar maquinistes per fer serveis inexistents

L'operador públic ferroviari RENFE, ha estat sancionat per la Inspecció de Treball de Barcelona per realitzar 50 contractes de maquinistes en frau de llei, en realitzar les contractacions sota la modalitat de contracte temporal per obra i servei, quan realment l'objecte era cobrir la manca de personal permanent existent en les dependències de conducció de Barcelona Rodalies i Barcelona, Tarragona i Port-bou de Mercaderies. Així l'Inspector actuant a instàncies de CGT, conclou que les causes de les contractacions temporals indicades per l'empresa en els referits contractes per obra i servei -atendre els fluxos de transport contractats per operadors logístics i navilieres, així com apilament de materials d'obres de infraestructures, en el cas dels maquinistes destinats a Renfe-Mercaderies SA a Tarragona, Barcelona i Port-Bou i atendre els nous serveis de transport de viatgers de Rodalies de Lleida en els casos de maquinistes destinats a Renfe-Viatgers SA a Barcelona- no han estat acreditades per les empreses, arribant a constatar que els treballadors contractats temporalment per cobrir les noves necessitats de Rodalies Lleida, estan conducuiendo trens a Rodalies Barcelona, operant en aquesta província i no a Lleida, on no hi ha servei de Rodalies!!.

Per això la Inspecció de Treball ha sancionat al Grup RENFE, per considerar que els contractes temporals per obra i servei realitzats per l'empresa pública ferroviària, a 50 maquinistes a Catalunya, han estat realitzats en frau de llei, aixecant la corresponent acta d'infracció amb sanció greu.

Des del sector ferroviari de CGT denunciem l'actuació il·legal que la Direcció del Grup RENFE està fent per cobrir les necessitats permanents de treballadors i treballadores, utilitzant contractacions temporals en Frau de Llei en lloc de realitzar contractacions indefinides que permetin la cobertura de les vacants existents.

Incidir en la gravetat de l'actuació dels responsables de Recursos Humans del Grup RENFE, que encara coneixedors de la inexistència de servei de Rodalies a Lleida, decideixen fer contractes temporals per cobrir una activitat ferroviària que no existeix, des d'un lloc d'alta direcció de una entitat pública empresarial, on han d'actuar respectant la legalitat vigent i mai sabent seu incompliment, com en aquest cas, on els Directius van contractar treballadors i treballadores temporalment per a un servei inexistent.

El sector ferroviari de CGT, promotor d'aquesta denúncia, rebutja aquestes actituds empresarials, que pretenen incorporar a les empreses públiques ferroviàries la precarietat i temporalitat discrecional, ja existent en altres activitats ferroviàries privatitzades.

Sector Federal Ferroviari CGT

CGT Sabadell per la municipalització dels serveis públics

Des del Sindicat d'Activitats Diverses de la Federació Local de CGT Sabadell hem iniciat una campanya per la re-municipalització dels serveis públics (atenció domiciliària, escoles bressol, aigues, grues, zona blava, etc).

Com a punt de sortida de la campanya vam convocar una concentració i roda de premsa el 28 de gener durant el Ple de l'ajuntament de Sabadell.

Des de la CGT cridem a defensar els serveis públics com a drets socials per a totes les persones, apostant clarament per la universalitat, la transparència, la gratuïtat i qualitat, la suficiència i eficiència dels serveis, i per la participació en la seva gestió de les persones usuàries. Per una gestió pública, de qualitat, transparent i democràtica.

CGT Sabadell

CGT denuncia la pèrdua de llocs de treball i la precarització que suposen els nous calendaris del Pius Hospital de Valls

Des de l'1 de gener s'han posat en funcionament els nous calendaris, implantats de forma unilateral per la Direcció, al Pius Hospital de Valls. Com aquesta secció sindical, junt amb la resta del Comitè d'Empresa, ja venia denunciant des de que es van iniciar les negociacions, la implantació dels nous calendaris suposa la pèrdua de llocs de treball a més de la precarització dels ja existents (desregularització dels descansos, rotacions atroces,...) El primer dia de funcionament de les noves calendaritzacions ens ha donat la raó i els dies posteriors no fan més que reafirmar les nostres denuncies.

Segons l'informe facilitat per la Direcció de l'hospital durant la presentació dels nous calendaris, sobraven més de 10.000 hores d'infermeria per aquest any 2016. L'augment d'hores que ha suposat la signatura del nou Conveni SISCAT (conveni per als hospitals i centres sanitaris públics de gestió privada de Catalunya) junt amb la nova organització dels horaris és el responsable d'aquest sobrant "de càlcul" ja que la realitat és molt diferent si volem parlar d'una atenció professional i de qualitat.

Els treballadors van rebre l'any nou amb importants dèficits en les cobertures de personal assistencial. No es van cobrir els torns de tarda de diplomada en infermeria de les plantes d'hospitalització i les infermeres de matí van haver de quedar-se fins que arribés el torn de nit que va entrar abans de l'hora habitual. Els festius intersetmanals es treballen en torns de 7.5 hores i no de 12 hores. Tampoc es va cobrir la supervisora de nit ja que estava fent d'assistencial a la 4a planta. Les cobertures a la RAC i del reforç de la 5a planta també van ser deficients i tardanes.

Desconeixem si aquesta ha de ser la nova forma d'organització a la que ens vol acostumar l'empresa. Ni aquesta secció sindical, ni el Comitè d'Empresa, té cap notificació de que la rotació dels festius intersetmanals hagi canviat. Entenem queaquests nous calendaris tan revolucionaris han aconseguit de lluny i en temps rècord el seu propòsit, reduir personal, i la conseqüència més directa és que ara no hi ha el suficient per fer les cobertures necessàries per poder donar una atenció de qualitat.

En els darrers dies hem continuat patint la manca de cobertures als serveis d'urgències i a la RAC. Aquestes són les conseqüències dels nous calendaris a curt termini. No sabem quines seran a llarg termini però podem sospitar que amb menys personal les cobertures d'incidències seran més complicades de realitzar i en molts casos quedaran descobertes amb la sobrecàrrega que això genera al personal assistencial i el consegüent impacte en l'atenció als pacients.

La manca de sensibilitat de la Direcció envers als treballadors que mantenen en peu aquesta organització és incompatible amb els recursos necessaris per mantenir la qualitat de les cures amb la que la Direcció del nostre centre s'omple la boca en informes, fòrums i discussions. És per aquests motius que, a més d'interposar un Conflicte Col·lectiu davant l'autoritat laboral, aquesta secció sindical i la resta del Comitè d'Empresa demana la dimissió en ple de tota la Direcció.

Secció Sindical de CGT Pius Hospital de Valls

Els directius del Metro de Barcelona es van augmentar el sou més d'un 14,27% en plena congelació salarial

Hem estat analitzant les dades econòmiques que l'Empresa va facilitar en el seu moment i anem a intentar presentar-los d'una manera el més senzilla possible.

Primer: La Direcció va facilitar l'import de la massa salarial del personal de conveni, separada per categories, corresponent al període de 2011-2014. Aquest import és inferior al que apareix en la documentació presentada al "Col·legi de Censors Jurats de Comptes de Catalunya". Entenem que aquesta diferència correspon a la massa salarial del personal de fora de conveni. Segon: Mentre l'import de la massa salarial del personal de conveni (3633 persones el 2014) ha descendit en 3,51 milions d'euros, l'import de la massa salarial del personal directiu (313 persones el 2014) ha augmentat en 1,42 milions d'euros.

Tercer: El cost mitjà del personal de conveni ha disminuït en 95€ (37409,74€ en 2011; 37314,73€ en 2014). Per contra, el cost mitjà del personal directiu ha augmentat en gairebé 10900€ (76238,95€ en 2011; 87119,75€ en 2014).

Quart: Expressat d'una altra manera, en 4 anys de congelació salarial, els costos dels treballadors de conveni han disminuït en 0,26%. En aquest mateix període el cost dels directius HA AUGMENTAT EN 14,27%.

Cinquè: Sabem perfectament que la major part de les 313 persones que estan fora de Conveni el 2014, tenen un nivell salarial aproximadament igual al personal de conveni. Per tant, ens trobem davant un exemple perfecte de saqueig financer, per part de l'Alta Direcció, d'una empresa amb capital públic. Ens expliquem: Mentre els més de 3600 treballadors de conveni (i un bon nombre de fora de conveni) ens hem estat estrenyent el cinturó durant 4 anys de congelació salarial, un grapat d'Alts Directius ha estat augmentant-se el sou més d'un 14,27%.

La CGT considera que aquesta política salarial aprofundeix en les diferències i augmenta la distància, ja de per si mateix escandalosa, entre els Treballadors i els Directius. Per això, i seguint els criteris que defensen alguns partits polítics i especialment els titulars actuals de l'Ajuntament de Barcelona, reivindiquem que la descongelació dels salaris s'efectuï de forma lineal i no percentual per no augmentar més aquesta distància entre els quals realment movem el Metre i qui, de forma incompetent, ho gestiona.

Secció Sindical CGT Metro Barcelona

Declaren nul l'acomiadament d'una delegada sindical de CGT a la UAB

L'autoritat laboral corresponent ha declarat nul l'acomiadament de Mercè Màrquez, una delegada sindical de la CGT a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) que s'havia distingit per encapçalar l'oposició al tancament de l'escola infantil Gespa. Màrquez va formar part de la candidatura del sindicat de tradició anarquista i va aconseguir ser escollida pels seus companys del Personal d'Administració i Serveis de la institució educativa.

Mercè Màrquez ha treballat els últims 15 anys per a la UAB, tot i que ho ha fet encadenant diversos contractes. Fa dos anys aquesta treballadora, com a secretària i portaveu de l'Associació de Mares i Pares (AMPA) de l'escola Gespa, va encapçalar l'oposició al tancament de la llar d'infants. Les protestes i gestions coordinades entre els treballadors de l'escola i les mares i pares, va aconseguir retardar un any el tancament. «Aquells mesos van suposar que com a portaveu fos coneguda per molta gent. Entre altres assumptes vam refutar informes falsos de gerència, cosa que segur que no els hi va semblar bé», assegura. L'escola Gespa havia estat sempre un centre molt avançat pedagògicament.

El 30 de juny de 2015 es va comunicar l'acomiadament de Màrquez. Abans, junt amb altres treballadors de la universitat autònoma, amb els que havia coincidit en la plataforma capítol 6, que reivindicava els drets dels treballadors contractats per obra i servei , va presentar candidatura a les eleccions sindicals en l'apartat del PAS. I just uns dies abans de la votació, però quan era candidata, la direcció administrativa de la UAB li va comunicar l'acomiadament.

La nul·litat de l'acomiadament de la sindicalista ja es veia venir. De fet, Inspecció de treball va dictaminar que independentment de la resolució del cas, Mercè Màrquez havia de mantenir la seva condició de representant sindical.

El conflicte entre la Mercè Màrquez i la direcció administrativa de la UAB té diversos camins. Per una banda, la sindicalista reclama el reconeixement del fet que treballa des de fa 12 anys a la universitat, tot i que encadenant contractes d'obra i servei. En aquest sentit reclama que efectivament ha estat sempre treballadora estructural, cosa que justifica pels llocs ocupats, de suport a la recerca i la docència.

Existeix la possibilitat que la UAB presentí recurs a la sentència. Això no obstant, la nul·litat implica a curt termini la reincorporació a la feina i el cobrament de tots els salaris que hauria d'haver percebut.

Secció Sindical CGT UAB

Conversem amb...

Rereguarda en Moviment, col·lectiu contra la repressió

“La idea fonamental de Rereguarda és donar una resposta col·lectiva a la repressió”

Un cop maquetada aquesta entrevista ens arribava la notícia de la mort de Pablo Molano, un dels activistes més destacats de Rereguarda en Moviment. Volem transmetre el nostre homenatge i record a la seva persona i la seva trajectòria com activista social. En el proper número del Catalunya publicarem un article sobre ell.

Òscar Murciano

Què és Rereguarda en Moviment i a què dedica la seva tasca? Si llegim tres acepcions de rereguarda en el diccionari tindrem alguna pista: 1-Que marxa al capdavall d’una columna per donar-li seguretat, oposat a avantguarda. 2- Espai que resta darrere d’un front de guerra. 3-Part d’un país en guerra no afectada directament pels combats.
Rereguarda és una organització de caire antirepressiu que vol actuar abans de la repressió (dispositius i consells a manifestacions), mentre es produeix (suport psicològic i legal en detencions) i després, col·laborant a organitzar el suport social a les repressaliades un cop presentats els càrrecs. Degut a aquesta feina solidària ha esdevingut un referent per les que planten cara al poder i una seriosa molèstia per aquest. Aquest és el seu web http://rereguardaenmoviment.org/

- **Podríem dir que Rereguarda en moviment neix en uns moments ben complicats després de la vaga general del 29M 2012 i l’espiral repressiva dels diferents governs per a frenar el descontentament social. Ens podríeu explicar com van ser aquests inicis fins a la definició final i consolidació de l’espai?**

La repressió després de la vaga general del 29M va ser tan brutal, amb més d’un centenar de detencions i mesures aberrants com el web de delació de manifestants, que sentíem que requerien una resposta dels moviments socials en diferents nivells. Quan més insostenible era la situació, amb més força intentaven reprimir la lluita i la rebel·lia. No sols havíem de donar suport a companyes detingues, sinó que la criminalització de la vaga i les vaguistes era constant als grans mitjans de comunicació. Tanmateix, la sensibilitat col·lectiva i les noves eines comunicatives arran del 15M havien modificat, multiplicant-les en xarxa, les antigues formes de suport mutu i solidaritat, empoderarant-nos, creixent en autoorganització i esmicolant la criminalització dels mitjans que fins aleshores eren hegemònics.
Abans del cicle de lluita que començà amb 15M, hi havia grups de suport concrets efímers, però no una organització que perdurés en el temps per poder fer front a la repressió des d’una posició més intel·ligent, consolidada i estratègica, que ens permetés abordar la repressió des de diferents perspectives, com la psicosocial i la de les cures afectives i emocionals, que requereixen un temps i un ritme diferent a l’estrès predominant en certs moviments d’atuacions ràpides.
Després de la onada repressiva de la vaga 29M, que va tocar a moltes persones i moltes xarxes, ens vam reunir a prop de 100 persones amb la necessitat de donar una resposta col·lectiva. En aquell espai es van fer comissions i a poc a poc, es va anar consolidant Rereguarda en Moviment com a plataforma on a més de persones implicades en la feina, hi havia col·lectius i organitzacions que adherides. Durant l’any següent vam seguir participant activament una quarentena de persones en quatre comissions: comunicació, legal, caixa de resistència i psicosocial.

- **S’ha fet habitual recollir un flyer de Rereguarda en manifestacions a Barcelona. “No estàs sola” és molt més que un slógan, dóna confiança i seguretat a les manifestants especialment a aquells/es que no pertanyen a un col·lectiu organitzat. Com valoreu aquests dispositius i el procediment d’autoaprenentatge?**

Valorem que el dispositiu per les manifestacions ha estat un èxit. El telèfon s’ha difós tant que fins i tot hi ha hagut casos en què alumnes de secundària que anaven a manifestacions han trucat perquè els havia donat el número el seu professor. A la pràctica, és una eina molt senzilla però dóna seguretat i alhora trasllada la idea fonamental de Rereguarda: donar una resposta col·lectiva a la repressió, acompanyar-nos entre nosaltres i no deixar que ens individualitzin. Moltes de nosaltres no som advocades i vam haver d’autoformar-nos en qüestions legals per tal de donar suport. Hem après que la informació és poder en aquets casos i que saber què pot passar a una comissaria és molt important per poder defensar-nos. Per això també la difussió dels “consells bàsics” és molt útil.

- **Un dels aspectes menys coneguts en la tasca antirepressiva és la vessant de cures i atenció psicològica en detencions: familiars que pateixen l’incertesa en una sala d’espera a una comissaria, companys/es de lluita nerviosos dintre o fora del recinte, la pròpia detinguda que suporta la coacció i tracte policial... Com és l’actuació de Rereguarda en aquests casos?**

Rereguarda no sempre ha estat al nivell desitjat en aquets casos, és una situació molt complexa i encara necessitem formació i forces per afrontar-la. El que hem aprés és que és important ser-hi en els llocs on algú ens pot necessitar: comissaria, ciutat de la justícia... encara que finalment no hagis de fer res o només hagis d’escoltar. Més que insistir es tracta d’oferir el suport en moments crítics, dir que estàs allà per si de cas, i llavors si la persona ho necessita es posarà en contacte. També és importat facilicitar que ens trobin i sobretot donar una resposta ràpida, ja sigui per mail o per telèfon.

En tot cas, apostem per la prevenció: tallers, difusió d’informació... per formar-nos entre totes tant si patim directament la repressió com si ens toca donar suport a alguna companya.

- **Quan ja s’han presentat càrrecs i s’està a l’espera de judici és molt important agrupar els i les afectades per a crear un grup de suport social ampli i el més fort possible. Qui més aïllat està, en pitjors condicions afrontarà el procés. Com feu aquesta tasca i quines dificultats són les més comuns?**

Els repressaliats, a l’igual que la gent que assiteix a una mobilització és molt diversa. Per això resulta a vegades complexe definir una estratègia i un discurs comú.

- **La repressió té sempre un doble objectiu: d’una banda treure de la circulació militants, neutralitzant-los amb penes reals o amb llibertat condicionada a no repetir els “delictes”, i de l’altre atemorir a segments de la població per a que no es sumin a les protestes. Com valoreu el grau d’èxit o fracàs d’aquesta estratègia a Catalunya?**

Creiem que la repressió, si hi responem col·lectivament, ens fa més fortes i pot esdevenir un estímul solidari per crear noves xarxes de suport i enfortir-ne de preexistents.
En aquest sentit, Rereguarda en Moviment neix amb dos objectius molt clars per a contrarestar la por i l’efecte individualitzant que tenen les penes i les agressions policials: primer, posant a l’abast de la gent el dispositiu antirepressiu per cuidar-nos entre totes els dies de lluita i grans mobilitzacions al carrer; segon, configurant un espai visible on es pot acudir per demanar suport si has sofert algun cas de repressió, sobretot si no participes prèviament de cap col·lectiu o organització que pugui fer-te costat.
Per tant, tot i que ens queda molt per aprendre i millorar, creiem que anem pel bon camí. La por i la repressió es cortcircuiten amb la resposta col·lectiva solidària i cuidant-nos entre totes. Considerem que els avanços respecte la desactivació dels efectes d’aïllament, solitud i por de la repressió són un èxit gràcies a la socialització de les repostes antirepressives, amb molta gent solidària al carrer, a les xarxes socials, als grups de suport, etc.

- **Rereguarda ha col·laborat a desmuntar moltes versions i muntatges policials, desgastant la seva credibilitat davant l’opinió pública. Avui, vendre la moto amb només una nota de premsa policial ja no és tan fàcil. Com reaccionen els cossos de seguretat de l’estat i les seves institucions davant la vostra tasca social?**

No hi tenim gaire contacte. Ens consta, perquè Espadaler ho va mencionar en una sessió del Parlament, que no els va agradar la campanya de No Ens Identifiquem, en la qual proposàvem negar-nos a ser identificats pels cossos policials pel simple fet de manifestar-nos. Amb aquesta campanya preteníem acabar amb les identificacions arbitràries massives, defensant el dret a manifestar-nos anònimament, i exigir que els agents de la BRIMO anessin degudament identificats. Després va venir la broma del NOP a l’esquena, una mesura insuficient i molt poc visible.

- **La feina de Rereguarda és valorada i reconeguda, però amb l’experiència de gairebé quatre anys potser heu detectat punts de millora en la relació amb el teixit social (formes de suport, coordinació, participació...)**

Cal sortir de certes dinàmiques que individualitzen les penes repressives, cal intentar deixar de patrimonitzialitzar la repressió i pensar més en clau de moviment ampli que d’espai ideològic mes aviat petit...
Rereguarda volia ser el pont entre el canvi d’estrategies, de moment no hem sapigut fer-ho però no depen tampoc sols de rereguarda, depen de totes tenir una estructura antirepresiva per a TOTES.

- **Rereguarda inicia una fase d’un cert relleu d’algunes persones, les rotacions són molt saludables i necessàries. Com encareu aquesta nova etapa?**

Hem fet un llarg procés de debat intern per poder obrir-nos i fer relleus. Va ser un procés dur, però les persones implicades teníem el compromís de recórrer el camí necessari per assegurar la continuïtat de la Rereguarda, perquè sentíem que encara segueix sent important, i, si no existís, caldria crear-la. Un cop hem assentat les bases perquè la plataforma pugui sostenir-se, ara arriba el moment del traspàs i els relleus. Creiem que és necessari que la plataforma sigui entesa més que com una eina com un bé comú dels moviments socials de Barcelona, i cal que es vagi implicant gent nova i anar fent-hi rotacions. La lluita antirepressiva és especialment dura i és important que comprenguem que és cosa de totes. Vivim amb optimisme i ganes renovades l’entrada de gent nova al Grup de Treball i a les diferents comissions. Queda molt per fer, la lluita continua, i la Rereguarda estarà a punt!

“Creiem que és necessari que la plataforma sigui entesa més que com una eina com un bé comú dels moviments socials de Barcelona”

“La repressió, si hi responem col·lectivament, ens fa més fortes i pot esdevenir un estímul solidari per crear noves xarxes de suport”

“Cal intentar deixar de patrimonitzialitzar la repressió i pensar més en clau de moviment ampli que d’espai ideològic”

Qui som?

Rereguarda en moviment, plataforma solidària contra la repressió, som les empresonades, les mutilades, les ferides, les agredides, les humiliades, les detingudes, les de la llista de Puig, les identificades, les multades, les desnonades, les aturades, les estafades, les dels Centres d’Internament per a Estrangers (CIE), les acomiadades, les jubilades; som les víctimes de la violència estructural i física dels governs català i espanyol, d’aquesta ofensiva socioeconòmica, política i judicial que vol veure’ns silenciats, obedients i atemorits mentre elimina totes les fites socials assolides després de dècades de lluites, patiments i morts.

Esmentarem alguns casos recents: l’entrada en presó preventiva de quatre persones que van participar en la vaga general del 29M (ja alliberades, però pendents de processos judicials), les identificacions arbitràries i massives per participar en protestes (mentre els mossos impedeixen intencionadament ser identificats per perpetuar la seva impunitat), els escorcolls massius a les persones que volien participar a la manifestació de l’1 de Maig de 2012, els centenars de multes imposades per manifestar-se, els milers d’imatges de policies colpejant tothom, les detencions a la ciutat de la justícia a les encausades del 15J, el desallotjament de la plaça de Catalunya del 27 de maig de 2011, les tres persones que han perdut l’ull per l’ús de les bales de goma, una companya a qui li van trencar la cama, una altra que va ser torturada dins la furgoneta dels mossos, les que han pagat 6000 euros per no entrar a presó… són realitats diàries per a les persones que ja han perdut la por i han decidit dir en veu alta que ja n’hi ha prou.

Davant de tot això, Rereguarda en moviment neix, d’una banda, com a eina per a donar suport legal, econòmic i psicosocial a totes les represaliades i enfrontar els processos judicials presents i futurs, així com les derivacions psicològiques i socials inherents a la repressió, i, de l’altra, com a espai de confluència de les diverses sinèrgies sorgides de la societat civil amb l’objectiu de bastir propostes i portar a terme accions concretes encaminades a oferir una resposta clara i contundent a aquesta ofensiva repressiva que ens afecta a totes. Les nostres armes són la solidaritat, el suport mutu, les veus, les places i els carrers. No tenim por, i no callarem!

El nostre web: http://rereguardaenmoviment.org/

Solidaritat amb el Kurdistan. Contra el genocidi del poble kurd

CGT Barcelona i Plataforma AZADI

A l'estiu de 2014 va començar el setge a la ciutat de Kobanê. Durant quatre mesos i mig, la ciutat del nord de Síria va ser atacada per Daesh (ISIS per les seves sigles en anglès), però les guerrilles kurdes els van fer front amb una premissa molt clara: no passaran.

El 26 de gener de 2015, després de 134 dies de resistència, les YPG/YPJ van anunciar el seu alliberament del setge de Daesh. Kobanê es va convertir així en un símbol de la resistència contra les forces jihadistes, un baluard de llibertat enmig del caos i la destrucció de la guerra de Síria.

Aquesta victòria va desfermar un creixent interès a tot el món per Rojava, encara que el projecte de democràcia radical que allí es desenvolupa havia començat abans, molt abans fins i tot de la declaració d'autonomia anunciada el 19 de juliol del 2012 pels kurds amb respecte al règim sirià d'Al-Assad.

A les muntanyes del Kurdistan porten dècades, sinó segles, lluitant per aconseguir una vida més justa per a un poble que viu tradicionalment oprimit. La divisió del seu territori natural en quatre Estats (Turquia, Iran, l'Iraq i Síria) a mans d'Occident, va dibuixar unes fronteres que el seu objectiu era mantenir el control per part dels Estats imperialistes, sense tenir en compte les conseqüències per a la població. La seva identitat els va ser negada, la seva cultura reprimida i la seva dignitat trepitjada. Així i tot (o potser precisament per això) van ser capaços de generar un moviment social i un projecte polític que no poden ser ignorats.

Les seves dures crítiques a l'imperialisme i al capitalisme, la crueltat dels règims que els han reprimit i l'experiència d'una organització revolucionària com el PKK (Partit dels Treballadors del Kurdistan) amb gairebé 40 anys de història, els ha portat a desenvolupar un nou paradigma polític, inspirat en l'Ecologia Social i el Municipalisme Llibertari de Murray Bookchin, entre altres referents. La cerca de autonomia i la construcció de una estructura social de baix a dalt, on les comunes i consells territorials són la base d'un projecte revolucionari de transformació social, està trencant motlles tant a Orient Mitjà com al món sencer.

Hi ha molt que aprendre d'aquesta extraordinària lluita, ha estat capaç de reconduir els seus esforços i estratègies incloent una àmplia majoria social. Diverses estructures han catalitzat un procés revolucionari perseguint la democràcia horitzontal, la igualtat de gènere i la sostenibilitat del medi ambient. El seu ampli suport popular es cristal·litza en les milers de comunes, assemblees i organitzacions que conformen aquest projecte.

Entenen que el alliberament de la dona ha de ser una prioritat en tots els aspectes de la societat, buscant allunyar-se així de les estructures patriarcals de dominació que ens imposen els models d'estat-nació. El compromís amb el territori forjat a les muntanyes, es vincula amb la lluita ecologista i el respecte pel medi ambient. En oposició al sistema de producció capitalista, proposen una economia social basada en el suport mutu i el cooperativisme.

L'organització en zones autònomes brinda una oportunitat per crear models replicables a escala global, buscant així ampliar i compartir els aprenentatges d'aquest experiment polític. I és a Rojava, en la Síria que viu la massacre i l'autoritarisme de Daesh, on es busca portar al terreny pràctic un marc teòric que, en l'Occident del segle XXI, semblava relegat a la utopia. Ens demostren així que un altre món és possible, un món on càpiguen molts mons, un món construït dia a dia des de la praxi.

Turquia, l'aparent estat democràtic, respon militarment. Sota pretext de combatre el terrorisme, es va iniciar una sagnant campanya contra el moviment kurd; bombardejos, atemptats, tocs de queda, centenars de civils han perdut la vida en els últims mesos, i davant la necessitat d'autodefensar-se, la població han accelerat la creació d'unitats de defensa civil. El Moviment d'Alliberament de Kurdistan treballa per aconseguir un procés de pau i una solució política del conflicte, però no dubta a prendre les mesures necessàries per defensar-se de l'ocupació militar i els assassinats indiscriminats i les massacres de l'estat turc, promovent un altre dels pilars fonamentals del moviment: el dret a l'Autodefensa.

Considerem necessari recolzar la lluita dels pobles de Kurdistan, creant una xarxa de solidaritat que permeti reforçar els processos que s'estan vivint i que es respectin els drets humans. Molts col·lectius i organitzacions veiem en aquesta lluita una oportunitat per aprendre, compartir, i unir esforços per crear una societat millor. Els processos revolucionaris que s'estan vivint són una crida a la solidaritat internacional. El Confederalisme Democràtic és una proposta capaç de marcar una diferència davant el panorama polític esdevenidor, però per a això necessita créixer i consolidar-se.

En aquest sentit, realitzem les següents demandes en consonància amb les diverses campanyes d'àmbit internacional:

- **L'apertura d'un corredor humanitari a Kobane i el fi de l'embargament econòmic que pateix Rojava.**
- **L'aturada de les activitats repressives de les forces de seguretat turques contra el moviment pro-kurd i la fi de les polítiques contra el món de la cultura, la universitat i la societat civil turca.**
- **L'alliberament d'Abdullah Öcalan i la fi del seu aïllament. L'alliberament de tots els presos polítics de Turquia, especialment dels malalts greus, la vida dels quals corre un gran perill.**
- **La retirada del PKK de la llista d'organitzacions terroristes.**
- **El suport actiu al poble kurd, en forma de col·laboració econòmica i política.**
- **Llibertat per als presos polítics. Prou repressió al poble kurd i les seves organitzacions.**

Carlos Taibo: "El TTIP és una jugada mestra al servei dels interessos de les transnacionals"

Redacció

El professor de Ciència Política de la Universitat Autònoma de Madrid Carlos Taibo acaba de publicar *Para entender el TTIP. Una visión crítica del acuerdo transatlántico de comercio e inversiones* editat per Libros de la Catarata. "El que es visualitza és el designi de propiciar un nou deteriorament, un més, en el terreny social, en el laboral i en el mediambiental", afirma Taibo en l'últim capítol del llibre, que reproduïm a continuació:

"Sota la cobertura retòrica d'un acord que atén al doble propòsit de fer desaparèixer aranzels i duplicacions, el TTIP és una jugada mestra al servei dels interessos de les transnacionals i en oberta desatenció del que, a dreta llei, han de reclamar les comunitats humanes, els treballadors i el medi natural. Una aguda senyal que això és així l'aporta el fet que en el procés de presa de decisions vinculat amb l'acord totes aquestes últimes instàncies –i amb elles els problemes que arrosseguen– desenvolupen un paper menor, per no dir que nul. En semblants condicions difícilment sorprendrà que en el contingut que cal atribuir al TTIP no hi hagi cap espai que permeti augurar una millora en el que ja tenim i, amb ella, una superació del ja existent. El que es visualitza és, abans que res, el designi de propiciar una nova deterioració, una més, en els terrenys social, laboral i mediambiental.

És difícil, àdhuc amb això, predir el futur planetari derivat d'una imaginable aplicació de l'acord. En una de les lectures possibles, Lamy identifica tres horitzons diferents. El primer ho aporta un xoc entre "multilateralismes regionals", amb el nord-americà/europeu enfrontat al liderat per Xina, a l'empara d'una fragmentació general del comerç internacional. Una segona possibilitat és que EUA, la UE i Japó imposin el seu "multilateralisme regional" o, el que és el mateix, que reaparegui en plenitud la dominació que les potències industrials tradicionals van exercir en bona part del segle XX. El tercer horitzó parla, en fi, d'un "multilateralisme global", acatat per totes les parts, o almenys per totes les parts importants. Les coses com siguin, sembla servida la conclusió que la irrupció d'acords com el TTIP està cridada a tenir un efecte d'accentuar les tensions, comercials i no comercials, entre el món occidental, d'una banda, i les economies emergents, per l'altre, amb tots els demés com a mers convidats de pedra que estàn a expenses del que facin uns i altres.

El panorama a l'espai geogràfico que ens és proper es veu marcat, primer de tot, per la certificació d'alguna cosa que ja sabíem: en el cas de la UE, i més enllà d'alguns matisos, socialistes i socialdemòcrates –inclosos, clar, els espanyols– no dubten a recolzar un acord com el TTIP, circumstància que per sí sola obliga a preguntar-se pel seny dels qui no es paren a reflexionar a l'hora de pactar amb les forces polítiques corresponents. Ja hem assenyalat que en els estaments oficials s'ha obert camí el ferm designi d'evitar qualsevol tipus de debat públic sobre l'acord. Si aquest debat ha guanyat algún espai, ha estat en virtut de l'esforç d'iniciatives de base vàries que, en condicions molt difícils, han procurat explicar què és el que el TTIP comportarà. No sembla, de qualsevol manera, que els resultats hagin estat, fins a aquest moment, estimulants.

A to amb alguna cosa que ja vam tenir l'oportunitat de palpar a l'empara de l'ocorregut amb el Tractat Constitucional de la UE, una enquesta realitzada a França al maig de 2014 concloia el fet que un 55 per cent dels ciutadans mai havia sentit parlar del TTIP, la qual cosa no era un impediment perquè un 71 per cent d'aquells recolzés l'armonització de regulacions i un 68 per cent recolzés la desaparició de les barreres aranzelàries i la creació d'un mercat comú amb EUA. Una altra enquesta, en aquest cas desenvolupada a Espanya, assenyalava que només un 30 per cent dels ciutadans de l'estat espanyol tenia algún coneixement, ni tan sols mínim, sobre el TTIP; motius hi ha, no obstant això, per recelar d'un percentatge com l'assenyalat, que retrata una realitat moderadament satisfactòria, en el ben entès, clar, que "haver sentit parlar de" és una dada irrellevant en termes d'un debat polític obert i viu.

És ben conegut, en qualsevol cas, el procediment: primer s'escampen uns quants tòpics i després es vinculen amb un text que es protegeix de debats públics i crítiques serioses. Cert és que també s'aprecia, almenys en alguns països, una percepció general que conclou que el TTIP serà més beneficiós per a EUA que per a la UE. Això és, pel que sembla, el que pensava a Alemanya, al juliol de 2014, un 58 per cent dels ciutadans, mentre que només un 14 per cent considerava que la UE en sortiria més beneficiada.

Hem de donar per descomptat, en qualsevol cas, una cosa important a la que ja hem referit: en l'eventualitat que el TTIP es trobi amb problemes en el procés de ratificació, l'esperable és que surti, malgrat tot, endavant. L'experiència de l'ocorregut en 2005-2006 amb la mal anomenada "Constitució europea" convida a arribar a aquesta conclusió en virtut de la capacitat que els poders comunitaris han demostrat en matèria de paranys legals, distraccions, pressions i xantatges. Gracia fa que els qui són genuïns mestres de la manipulació i de la imposició es queixin del que entenen que és una indesitjable "polítització" del debat que faria que aquest perdés els seus esperables perfils tecnocràtics i allunyaria del primer plànol als experts. Tant més indignant els ha de semblar aquesta politització quant que sovint implica, de forma afegida, impresentables sentiments de repudi cap a una potència, intocable, de nom Estats Units. Pel que a nosaltres respecta, no podem esperar notícies. Estem obligats a mobilitzar-nos amb urgència des de baix, des de l'autogestió i des de la solidaritat."

Social

Un repàs del mandat de l'Irene Rigau

La consellera que no va creure en el futur de la nostra escola

CGT Ensenyament Tarragona

A començaments de novembre del 2015, Irene Rigau va anunciar que plegava de la seva tasca de consellera que exercia des del desembre de 2010. Una notícia que va alegrar bona part de la comunitat educativa que inclou mares, pares, professorat, alumnat i tothom que intervé en el procés d'acompanyament que ajuda que els infants es converteixin en persones lliures i crítiques.

Una alegria compartida que estava carregada d'arguments ja que aquesta consellera ha estat la responsable màxima de l'intent de desmantellament del sistema educatiu públic a Catalunya. És cert que quan ella va arribar a la conselleria aquest procés ja s'havia iniciat. Si fem una mica d'història recordarem quan al final de la legislatura del tripartit (2003-2006) es va implementar la sisena hora als centres de primària. Una de tantes polítiques no consensuades i rebutjades per moltes raons ja que a la lletra petita d'aquesta mesura s´hi podia llegir un intent de justificar i subvencionar la sisena hora que imparteixen a les escoles concertades.
En una legislatura més recent, la que va del 2006 al 2010, encapçalada pel president Montilla i amb Ernest Maragall de conseller, l'educació pública va patir un dels atacs més greus amb l'aprovació de la LEC (Llei d'educació de Catalunya). És clar que en aquest cas la Irene Rigau no era consellera d'educació, però no cal amagar que el seu partit no solament hi va votar a favor sinó que l'ha assumit amb tots els ets i uts. I a banda d'assumir-la, ha estat la responsable de desplegar-ne bona part. Malauradament, ha anat en la línia d'enfortir una organització jerarquitzada dels centres i de reduir la participació del professorat a la presa de decisions, traslladant als centres públics un model de gestió dels centres privats, de caire més gerencial. En canvi, aquest desplegament no ha donat eines per construir entorns d'aprenentatge humanitzats.
De l'exconsellera Rigau no ens ha agradat ni el què, ni el com. La seva bel·ligerància envers l'escola pública es va manifestar des de bon començament del seu mandat. No li van caldre ni 100 dies per aplicar mesures devastadores per a l'ensenyament en nom de l'optimització dels recursos que es van traduir en la manca de cobertura de substitucions i la reducció d'entre un 20 i 28% de les dotacions per a despeses de funcionament de centres. A la Rigau no li va caldre l'aplicació del Reial Decret Llei 14/2012 pel Govern central de mesures urgents de racionalització de la despesa pública per començar a retallar. Ella es va avançar i quan va planificar les plantilles del curs 2011-2012, el primer curs sencer del seu mandat, amb vehemència va anunciar la intenció de fer front a l'augment previst de 12000 d'alumnes sense augmentar la plantilla i va suprimir el cobrament del mes de juliol per a les persones que fan substitucions, a més a més de reduir la seva jornada i salari. Així mateix, també va preveure un augment d'hores lectives i no lectives de mestres i professorat. I no us penseu que es va aturar aquí, el curs 2012-2013 va planificar el tancament d'escoles començant per les línies de P3.

Ja hem dit abans que de la Rigau tampoc ens ha agradat el com. Encara tenim present les paraules "la vostra escola no té futur" que ens va adreçar als membres d'una plataforma que defensàvem l'ensenyament públic i reclamava la continuïtat d'una escola. Aquestes no són paraules dignes de qui ocupa el càrrec de Consellera d'Ensenyament. No les oblidarem. Ara diu que marxa i torna a les aules, doncs que sàpiga que un principi bàsic per treballar en aquesta professió, que amb prou feines pot recordar, és l'empatia envers les persones que ha d'acompanyar.

Aquest, però, no és un relat per a la desmotivació, ben al contrari, el que volem destacar és la quantitat de vegades que la comunitat educativa s'ha organitzat, ha sortit al carrer a fer sentir la seua veu i a manifestar que no estava d'acord amb aquestes mesures per forçar-ne el canvi. Fem-ne un repàs: quin goig feia el territori quan les samarretes de SOS ESCOLA PÚBLICA omplien els carrers, i als centres educatius s'hi evidenciaven senyals de descontent amb el que estava passant fent cadenes humanes, cassolades i actes de tota mena i quan les assemblees on la defensa de l'educació pública era el centre del debat es van multiplicar. Perquè l'escola la fem entre totes, tenim clar què ens hi juguem i a nosaltres no ens fa por defensar-la.

La conselleria d'Ensenyament ja té nova responsable, estarà a les mans de Meritxell Ruiz. No sabem molt d'ella, només que mentrestant la Irene Rigau ha anat aplicant les polítiques que s'han descrit més amunt, la Meritxell estava al seu costat. Esperem que no vulgui el país que algú va descriure en comentar un conte d'Italo Calvino quan va ser entrevistat el 1974: "Un país que destrueix l'Escola Pública no ho fa mai per diners, perquè manquin recursos o perquè el seu cost sigui excessiu. Un país que desmunta l'Educació, les Arts o les Cultures, està ja governat per aquells que només tenen quelcom a perdre amb la difusió del saber".

Per això no callarem i repetirem que "la nostra escola sí que té futur, i molt" i si no la defensa ella, notarà com ho farem nosaltres.

CGT Ensenyament Tarragona
Deixem de ser una illa
http://deixadeserunailla.blogspot.com

Bala perduda

Les Trident Juncture...

Toni Àlvarez

Les Trident Juncture no són una nova marca de xicles, malauradament. Darrera d'aquest nom estrany, i amb un punt de rima comercial, s'amaguen "les majors maniobres militars des de la fi de la guerra freda" tal com les va qualificar el Ministeri de la Guerra espanyol. I és que al llarg dels passats mesos d'octubre i novembre vint mil soldats es van desplegar en vuit punts de l'estat espanyol entre bases aèries i navals de Saragossa, Albacete, Cadis, Mallorca, Almeria i Torrejon. Unes maniobres que en total movien trenta-sis mil soldats entre Portugal, Itàlia i Espanya.
Com us podeu imaginar, tanta soldadesca no fa dinàmiques de jocs, ni rol-plays cooperatius. Aquesta gent va quedar per quadrar equips, sistemes i protocols de mort i destrucció. Soldats i comandament de trenta estats van quedar al sud d'Europa per posar a prova el que ha pensat una colla de malparits sobre un plànols i simuladors.
Diuen els entesos que aquestes maniobres han de servir per donar un avís als russos, però sobretot als xinesos que estan a punt de quedar-se l'Àfrica i tota la matèria primera que, el continent més empobrit del món, dóna. Vist així aquesta trobada sembla una trobada de "mamporreros" que es divideixen el barri per traficar i extorsionar de forma ordenada. Amb el reclam del terrorisme internacional, ara interpretat per l'Estat Islàmic, versió millorada de Al-Quaeda, es tracta de competir en l'expoli dels països empobrits (a l'Àfrica principalment), assentar-se en l'Europa de l'est (Ucraïna és l'exponent) i ajudar als socis en massacrar pobles molestos com el Kurdistan.
El preu econòmic d'aquestes maniobres sembla ser que puja a 5.860.787 d'euros que paguem entre els contribuents d'aquests 30 països, tot i que la factura pujarà molt més com passa a tots els pressupostos militars que es fan arreu, on el cost final no té a veure amb el pressupostat. Per no escandalitzar gaire a la població benpensant.
Em resulta estrany i significatiu que aquest desplegament de medis no hagi tingut més ressò per part de la premsa espanyola que, lluny de donar-li protagonisme, hi va passar molt desapercebut. Tampoc va tenir gaire ressò a les ràdios i televisions. I em resulta curiós perquè no podem dir que als mitjans de comunicació no els hi agradi tota la parafernàlia militar, ja sigui en format desfilada o en pel·lícula…
Tampoc crec que les grans corporacions mediàtiques pensin que unes maniobres militars com aquestes no puguin interessar al gran públic, àvid d'accions militars segons podem concloure vist l'èxit de públic que tenen les exhibicions aèries o les recreacions de les legions romanes, per citar dos exemples aparentment antagònics en el temps i la forma.
Potser és que als militars no els hi agrada mostrar la seva realitat i s'estimen més que els mostrin repartint abraçades i xicles entre la població autòctona d'algun país espoliat d'aquest miserable món.

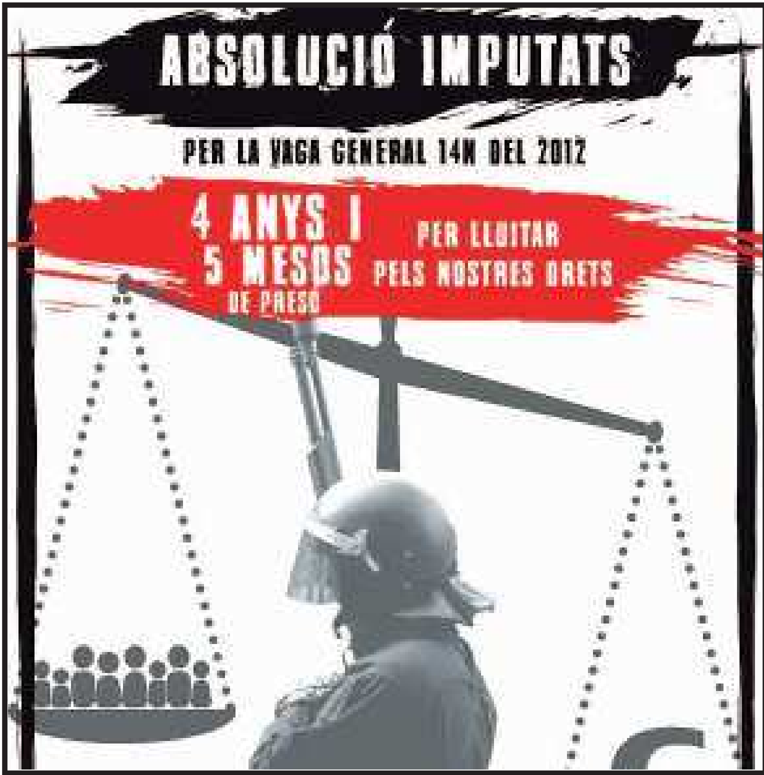
Ajornat fins el 27 de juny el judici contra 8 activistes de Girona

Encausades per participar a la vaga general del 14N de 2012

Grup Antirepressiu de Girona

El 8 de febrer havia de tenir lloc el judici a vuit companyes en relació a la manifestació anticapitalista a Girona que va tenir lloc durant la vaga general del 14 de novembre de 2012. Finalment ha estat ajornat fins el 27 de juny. Les nostres companyes s'enfronten a penes que van dels 8 mesos als 4 anys i 5 mesos de presó.

Aquell 14 de novembre, un bloc anticapitalista de més de 2000 persones, es va manifestar pels carrers de Girona responent a la massiva mobilització de la Vaga General. Cal recordar que aquesta, va ser convocada per donar resposta a les polítiques antisocials impulsades pel govern, en un moment de greu crisis econòmica que ha fet estralls a les classes populars. A Girona, la manifestació anticapitalista es va aturar a la Cambra de Comerç, perquè amb una setmana d'anterioritat, el President d'aquest lobby empresarial Gironí, va declarar als mitjans de comunicació "Que calia anar amb compte amb els de fora perquè ens robaven la feina" i "que els gironins s'havien d'acostumar a treballar més i cobrar menys". La intenció d'aturar-se a la cambra era llegir un comunicat donant resposta a les declaracions, però l'operatiu policial ho va impedir, abraonant-se i fent fora a les manifestants.

Un mes i mig més tard agents encaputxats van detenir vuit persones als seus domicilis, acusant-los de desordres públics i atemptat a l'autoritat. Cal fer esment que aquestes detencions, es van portar a terme sense una identificació prèvia i tal com hem denunciat en reiterades ocasions, denunciem l'existència de fitxers que permeten detencions a dit i que no compleixen la normativa vigent de protecció de dades. De fet, inclòs la responsable de l'operatiu policial va admetre en declaracions en seu judicial que agents de paisà li van mostrar fotos de persones conegudes per la seva militància i implicació en els moviments socials.
La consecució de Vagues Generals que vam portar a terme des del 2010, va permetre recuperar aquesta com una eina de lluita i d'empoderament de les classes populars. En un moment, que la situació social de crisis capitalista, retallades i altres mesures d'austeritat, estaven engolint la dignitat de les persones. L'Estat però, va colpejar amb força a les mobilitzacions tal com es va demostrar amb el balanç repressiu: 155 detencions en tot l'Estat durant la Vaga General del 14 de Novembre, 116 detencions només a Barcelona durant la vaga del 29 de Març, però també centenars de ferides per cops de porra, gasos lacrimògens i pilotes de goma.

Cal fer esment també que aquesta resposta del govern, ha vingut acompanyada aquests darrers anys de legislatura del PP, d'una onada de legislació restrictiva i ultra repressiva com ara la llei mordassa, la reforma del codi penal i la pena de presó revisable. Aquestes reformes legislatives pretenen posar fre a les mobilitzacions multitudinàries que hem portat a terme durant aquests darrers anys.

El nostre doncs, no és un cas aïllat, sinó que forma part d'una estratègia repressiva global i premeditada. L'estratègia de voler-nos porugues, callades i submises, en un context on no ha canviat res: La privatització en educació, sanitat i d'altres béns bàsics com l'aigua continua el seu curs, la precarietat laboral va en augment, i l'abisme que separa entre rics i pobres és fa cada dia més insuportable. Tot això doncs, ens porta a encoratjar-nos i a seguir lluitant.

Exigim l'absolució de les 8 companyes que es troben acusades per manifestar-se durant la vaga del 14N. Demanem també el suport i solidaritat de totes aquelles persones i col·lectius que han estat sortint al carrer durant tots aquests anys, que han patit les conseqüències del sistema capitalista i que han plantant cara al règim d'austeritat imposat pel govern. Volem fer especial esment i un gest de solidaritat a les companyes imputades per participar en un piquet al Corte Inglés durant la Vaga General del 29M i que properament seran també jutjades.

Amb motiu de la campanya de suport es van preparar diversos actes i també concentracions el 5 de febrer al centre de Girona i el 8 de febrer davant dels jutjats.

S'agraeix tot el suport rebut fins ara per #LaVagaAjudici i us animem a mantenir-vos atentes i actives davant de noves convocatòries.
Visca les que lluiten, visca les solidàries i visca la Vaga general.

Grup Antirepressiu de Girona
https://grupantirepressiu.cat/

Cas 27 i més: Les mentides del rector de la UAB

CGT exigeix la retirada de la UAB de l'acusació particular i la dimissió del Rector Ferran Sancho.

Secció Sindical CGT UAB

Ja fa mesos vam denunciar que la Universitat Autònoma de Barcelona, de la mà del seu rector Ferran Sancho va a denunciar a 25 estudiants i dos treballadors, un PAS i un professor que, a mes a mes, són delegats sindicals del CAU i la CGT. Quan ho vam fer públic el rectorat va emetre una nota de premsa que va penjar diversos dies a la pàgina principal de la web de la UAB on ens deia que estàvem difonent informacions falses. Totes les treballadores i treballadors de la universitat vam rebre un correu electrònic reproduint el text. En els dies successius el rector i la secretària general, en òrgans com el Consell de Govern van reiterar aquesta argumentació a preguntes de diferents membres de la comunitat universitària. Que la informació feta pública per la CGT no era certa. I que no formava part "de la política ni de la voluntat del Govern d'aquesta institució denunciar, i molt menys perseguir, cap persona per la seva activitat política i sindical".

Posteriorment els nostres advocats van rebre una nova notificació judicial del procés penal obert. En ella es comunica que el jutge demana al fiscal que faci l'escrit de d'acusació o de desistiment. Com hem anat reiterant, a la providència, on s'especifica les parts denunciants, a banda de la vicerectora de estudiants, recentment dimitida de l'Equip de Govern, hi consta novament el nom de la Universitat Autònoma de Barcelona. Així doncs, la Universitat Autònoma de Barcelona és una de les parts que denuncia penalment un professor, un treballador del PAS i 25 estudiants i ex-estudiants. I no per que ho diem nosaltres. Ho signa el jutge instructor del sumari.

Vist els fets, és EVIDENT que el rector de la UAB Ferran Sancho i la secretària general de la UAB Judith Solé han mentit, i continuen mentint, reiteradament a la comunitat universitària quan se'ls ha preguntat per aquests fets. En comptes d'assumir les seves actuacions i justificar una actitud repressiva sense precedents en els darrers 35 anys en una universitat pública, van optar per mentir.

I, ens preguntem, qui ens garanteix que si ho han fet una vegada no és aquesta una pràctica habitual en altres aspectes d'interès de la comunitat universitària? És per això que exigim:

- La retirada immediata de la UAB i del Equip de Govern de l'acusació particular, per la via penal, contra 25 estudiants, un treballador i un professor d'aquesta universitat.

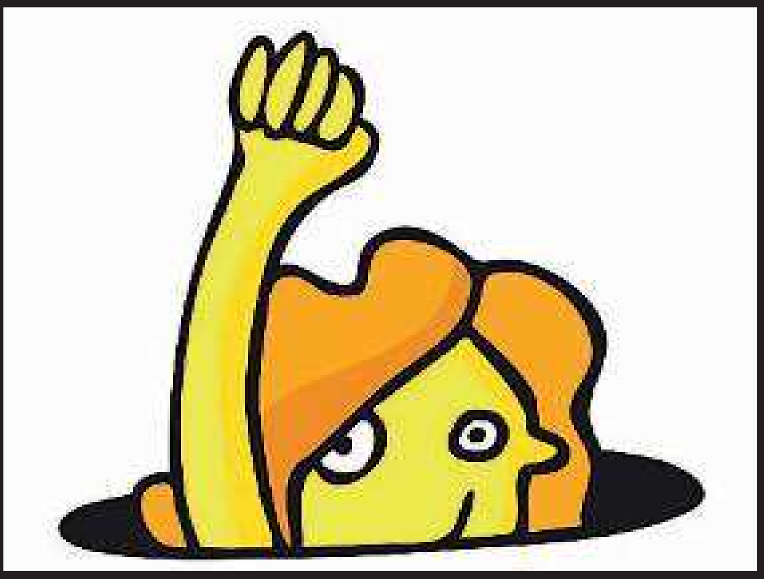
- La dimissió del Rector Ferran Sancho, per la manca de credibilitat institucional, corroborades les mentides reiterades i la persecució de la dissidència i de la activitat sindical, per part d'aquest equip de govern.

Secció Sindical CGT UAB
https://cgtuab.wordpress.com/

Amnistia Social ja !!!

Ecologistes en Acció, CGT i Coordinació Baladre

En els últims anys, moltes persones hem patit sancions (o estem en la llista d'espera) quan, en defensa dels nostres drets bàsics (sanitat, educació, habitatge, llibertat d'expressió, de concentració, de vaga, de manifestació i per la dignitat humana) i forçades per unes circumstàncies de les quals som víctimes, hem sofert en les nostres carns la rigurositat de les lleis vigents i la desproporcionada actuació dels cossos de seguretat de l'Estat.

El 15M, la PAH, les vagues, les marees i la ciutadania en general han dirigit les seves protestes contra les mancances que totes les persones patim i contra el sistema que les causa. Davant aquestes protestes "radicals" el poder ha respost amb la repressió social i política: Repressió de les persones desposseïdes i excloses, i repressió d'aquelles que protesten.

Des de finals dels anys 80, la legislació (Llei Corcuera, Lleis d'estrangeria, Reformes laborals, etc...) ha anat restringint els drets fonamentals fins a arribar a les últimes reformes (Llei mordassa, reforma del codi penal, llei de seguretat privada) que dibuixen un panorama en el qual les llibertats i el dret a la protesta han quedat greument lesionats. Sabem que amb l'aplicació de les seves lleis, els de dalt protegeixen el robatori dels béns comuns i el genocidi dels pobles. Ens maten... i quan el poble respon el reprimeixen; volen que morim en silenci.

La majoria de les represssaliades durant aquests anys, i sobretot des de l'any 2007, són (som) persones que desitgem una vida digna. Som obreres, estudiants, mestresses de casa, pensionistes, treballadores, que tan sols demanem el que és nostre: els mitjans per poder viure una vida digna com correspon a l'ésser humà que som. Mitjans existeixen en abundància, però ens són negats a la majoria per lleis que legitima l'espoli per part d'uns pocs.

Una solució excepcional per a una situació crítica

No demanem que ens perdonin per haver arriscat els nostres sous i llocs de treball, la nostra seguretat i integritat física pel que estem sofrint, No demanem ni clemència ni indults, reclamem i exigim justícia social.

Per això, llancem aquesta crida per exigir una AMNISTIA SOCIAL:

- Perquè cessin les represàlies contra les persones, pel sol fet de demanar la fi dels desnonaments, buscar menjar en les escombraries, i un llarg etcètera de despropòsits que avergonyeix a qualsevol persona amb un mínim de dignitat.

- Perquè ES DEROGUIN DE FORMA IMMEDIATA totes les LLEIS REPRESSORES i sobretot de les últimes legislades (Llei 1/2015 Reforma del Codi Penal, Llei de Seguretat Ciutadana, Llei de Seguretat Privada, Reforma de la Llei d'Enjudiciament Criminal, Llei orgànica 2/2015 Reforma del Codi penal en matèria de terrorisme,...)

En concret, l'AMNISTIA SOCIAL suposa:

- La supressió de totes les causes obertes en els jutjats, derivades d'accions de protesta contra les polítiques de retallades de drets laborals i socials.

- L'anul·lació de tots els processos i expedients sancionadors, derivats de la intervenció governativa, en contra de manifestacions en defensa de drets democràtics reconeguts.

- La llibertat per a totes les persones que van desobeir les normes davant la situació creada per l'actual model econòmic i polític.

- L'eliminació efectiva de tot càrrec delictiu per als qui es van enfrontar a les intervencions de la policia (en desnonaments, vagues generals i lluites sectorials o individuals). Llibertat immediata per a totes les persones preses per aquestes causes.

- La desaparició de tota fitxa policial o antecedents penals arxivats, que es derivin de les justes protestes socials dutes a terme, com a conseqüència de la crisi econòmica.

- La reparació a les persones més afectades per la repressió (danys físics o seqüeles d'un altre tipus) i exigència de responsabilitat als qui van ordenar intervencions desmesurades, arbitràries o d'abús de poder de les forces de seguretat de l'estat.

- La restauració de tots els drets perduts i compliment íntegre de tots els Drets Humans, especialment en el cas de la infància i de les persones migrants. Derogació de la Llei del menor i de la Llei d'Estrangeria, tancament dels Cies, així com el respecte del Dret a decidir.

- La derogació de les ordenances que restringeixen l'ús de l'espai públic com a lloc de trobada i reivindicació. També aquelles que afecten a persones "sense sostre" i que viuen al carrer, així com aquelles que concerneixen a les que exerceixen la prostitució. No podem permetre la criminalització de persones que usen el carrer per buscar-se la vida.

- La derogació de les lleis que faciliten la cooperació de la policia amb empreses de seguretat privada; lleis que permeten l'intercanvi de les nostres dades, obtingudes sota unes actuacions policials abusives.

- L'eradicació de les pràctiques policials abusives: Llistes negres, muntatges policials, tortures, etc...

- Acabar amb l'ús generalitzat del terme "terrorisme" per part de l'aparell legislatiu, polític, policial i judicial. Treure fora del tipus penal de terrorisme als "delictes" ideològics que tenen més que veure amb la manera de pensar que amb perills reals per a la població.

- Supressió de règim d'incomunicació, més conegut com Fies.

Stop Pujades continua reclamant preus populars per al transport públic

Redacció

Stop Pujades reclama el retorn a les tarifes del 2013, una taula social que decideixi les tarifes del transport i una T-Mobilitat "100% pública". Insta l'Ajuntament de Barcelona a reservar una partida per abaixar les tarifes dels títols si s'aproven els pressupostos de 2016.

"Si tenim sous del passat, volem preus del passat". Amb aquest lema la plataforma Stop Pujades, que va protagonitzar una intensa lluita contra l'augment dels preus del transport públic del 2014, va tornar a l'acció el passat 20 de gener amb accions a diverses estacions de metro de Barcelona. I ho va fer amb tres reivindicacions per l'ajuntament que encapçala Ada Colau i el nou Govern català: el retorn a les tarifes del 2013, una taula social que decideixi les tarifes del transport i una T-Mobilitat "100% pública". I en el reefons de la seva lluita, la denúncia dels interessos empresarials en el món del transport públic i la determinació de fer confluir lluites socials de la ciutat. I de fer-les confluir just en oposició al model i la marca Barcelona: el Congrés Mundial de Mòbils.

La reivindicació del 20 de gener va repetir les accions que havia dut a terme la plataforma fa un parell d'anys: els activistes van bloquejar les barreres d'una desena d'estacions de metro i van acabar a la Sagrera. Allà, gairebé 200 persones van celebrar una assemblea per decidir els propers passos de la reivindicació, entre els quals hi ha la possibilitat de fer alguna acció de cara al Mobile World Congress.

La plataforma reclama a l'Ajuntament de Barcelona que, si s'aproven els pressupostos de 2016, es reservi una partida que permeti abaixar les tarifes de tots dels títols de transport. Igual que hi ha hagut anys en què s'han apujat les tarifes dos cops en un any, també es poden abaixar, sosté Stop Pujades, que va valorar positivament que s'hagin congelat les tarifes per segon any consecutiu i que s'hagi ampliat la T-12.

La reivindicació més contundent és al flamant conseller de Territori, Josep Rull. Stop Pujades ha exigit a Rull i a l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) que tinguin en compte el clam popular per tornar a les tarifes del 2013 -quan la T-10 costava 9,80 euros front els 9,95 actuals-. També van reclamar la reversió total del projecte del nou títol de transport T-Mobilitat, que consideren una privatització. Un plantejament oposat al del propi Rull, que situava la implantació de la T-Mobilitat com una de les prioritats de la legislatura.

Stop Pujades sosté que La T-Mobilitat, el projecte de nou sistema tarifari del transport públic promogut per la Generalitat que ha d'entrar en vigor de manera progressiva aquest any, és un "bescanvi" pel refinançament del deute de l'ATM. Així mateix, asseguren que ja ha costat més de 3 milions d'euros i que els seus beneficis s'entregaran a un grup d'empreses privades liderat per Caixabank.

CGT davant la detenció d'uns "titellaires" a Madrid

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Des de la més absoluta impunitat amb els veritables criminals, corruptes i estafadors, el règim i els partits que ho sustenten (PP, PSOE, Ciutadans…) fiquen a la presó a la LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ que és crítica amb el seu desordre.

Per a la CGT el que els titellaires feien en la representació de l'obra durant els actes de Carnaval a Madrid, no és sinó una denúncia explícita i concreta dels muntatges policials-estatals d'incriminació i criminalització de tot allò que faci olor de radical, pràctiques que són habituals i que estan a l'ordre del dia, col·locant-nos el qualificatiu de "terroristes", especialment al món llibertari i anarquista, com en són una mostra les operacions Piñata i Pandora.

El periòdic El País, ferm ancoratge ideològic del règim del 78, va obrir la veda per a la caça del radical. Els periòdics de la caverna i els grans grups de "ideologització" van tancar el cercle per presentar a la societat que l'eix del mal ha tornat a actuar i, aquesta vegada, sobre "tendres infants" als quals se'ls vol "culturitzar" del fet de la violència de gènere, dels desnonaments i dels muntatges policials-estatals.

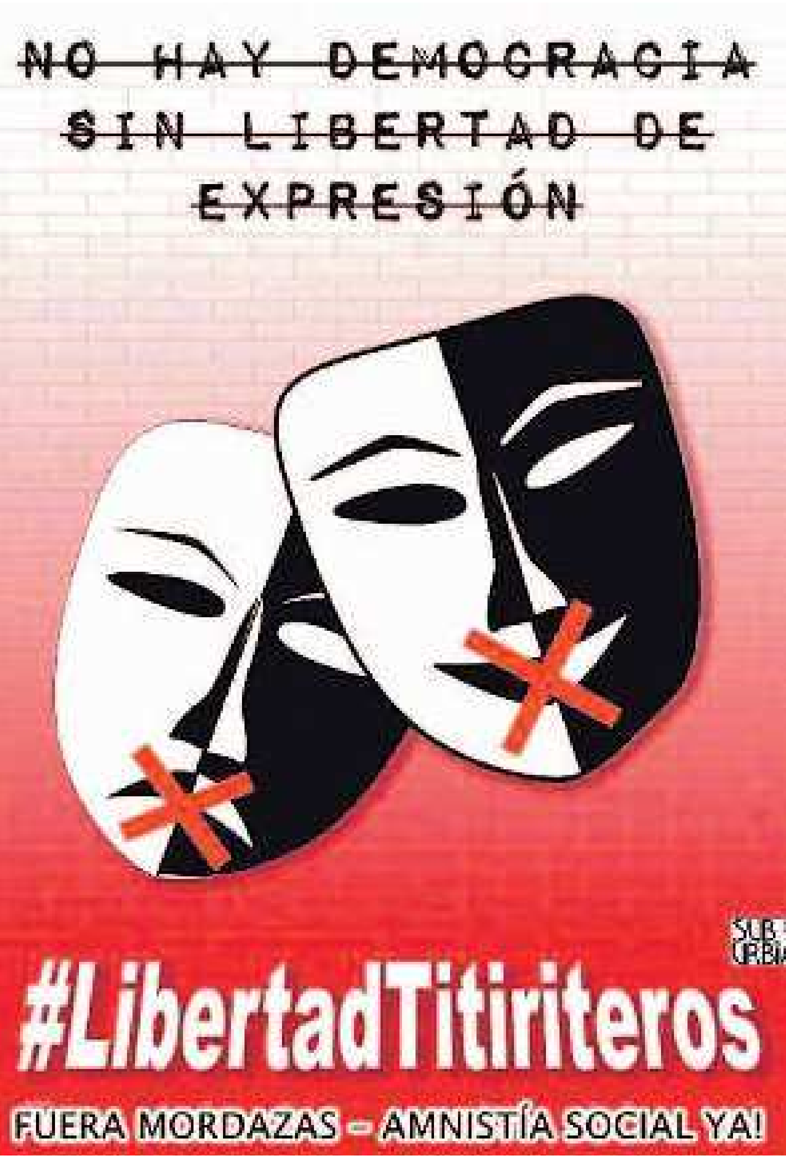
El més greu és el posicionament de l'Ajuntament, al capdavant del qual es troba una candidatura de la gent (Ahora Madrid) que, en lloc de defensar la llibertat d'expressió i la unilateralitat en les detencions i denunciar públicament que no existeix cap delicte, va i interposa una denúncia i se sumen a no se sap ben bé quina acusació: dany moral a menors per una obra per a majors d'edat? Afortunadament retira després la nota, sembla que prevaldrà el sentit comú i tot es quedarà en una rescissió del contracte. Però el dany i la connivència amb el "règim" ja està fet i la "màquina político-judicial" s'ha portat per davant, de manera indecent, als titellaires i a la llibertat d'expressió crítica.

Des de CGT entenem que el "Ajuntament del canvi" hauría de fer política de debò de canvi, com la remunicipalització, l'auditoria del deute de l'Ajuntament de Madrid, il·legitim i odiós, les polítiques d'habitatge, i no ser agents de les mateixes polítiques urbanístiques, quan s'accepten les operacions Mahou-Calderón, Canalejas i, de ben segur, trams del macroprojecte Chamartín.

Transformacions reals necessitem a Madrid i en tot el territori, que passen per polítiques de democratització de les institucions, on la participació directa dels veïns i veïnes sigui executiva pel que fa a les seves vides: remunicipalitzar tots els serveis públics i retornar als veïns i veïnes tot el que és el comú, que va ser robat per una classe política madrilenya i, els seus empresaris aliats, durant els 25 anys que han governat a l'Ajuntament com el senyoret la finca.

Exigim la llibertat sense càrrecs dels Titellaires i el respecte a la llibertat d'expressió.

La cultura no és delicte!

CGT Barcelona davant l'empressonament de dos titellaires a Madrid

CGT Barcelona

No és la primera vegada que a Espanya s'empresona a gent del teatre. L'any 1977 es va detenir i empresonar als membres d'Els Joglars, en aquella època per l'autoritat militar. Ara un Jutge de l'Audiència Nacional ha decidit l'ingrés a la presó de dos integrants d'un grup de teatre, perquè en la representació teatral es veien escenes com penjar a la forca un guinyol vestit de jutge, l'apunyalament d'un policia i la violació d'una monja i l'apunyalament posterior amb un crucifix, sense veure el desenvolupament de l'acte i descontextualitzant-lo completament. Per això els apliquen: enaltiment del terrorisme tipificat en l'article 578 del Codi Penal vigent, castigat amb la pena de presó d'1 a 3 anys de presó i multa; i d'un delicte comès en ocasió de l'exercici dels drets fonamentals i de les llibertats públiques garantides per la Constitució, tipificat en l'article 510 del Codi Penal, castigat amb la pena d'1 a 4 anys de presó i multa.

Segur que no té res que veure i és casualitat, entra dins de l'elucubració mental, però el jutge que ha ordenat l'ingrés a la presó va ser policia des de 1974 en època franquista a 1983 en plena transició, segurament això no li ha influït per fer l'ordre d'empresonament i l'argumentació que dóna en el mateix auto.

Sembla tret d'una pel·lícula de ciència ficció en ple segle XXI, sobretot perquè cada dia veiem, el robatori de polítics i banquers i no hi ha jutge que empresoni a ningú provisionalment amb tanta facilitat i això que a tots els que investiguen per desfalcs se'ls poden aplicar el de destrucció de proves, s'allarguen els processos durant anys i en casos molt comptats trepitgen la presó. Si fica a la presó a aquests titellaires, perquè considera que aquest és un teatre no apte per a menors, haurà d'explicar-nos que faran a tots aquells, que tant per internet com en els jocs de plataformes, s'afarten de "matar enemics", creant una mentalitat de violència a gran escala, per no parlar d'aquells nens als quals es porta a camps de futbol o a veure el maltractament animal i se'ls imbueix en un ambient d'insults, crits, fanatisme, etc. suposem que si segueix el criteri de defensar als menors empresonaran als pares per posar en perill als seus fills.

És possible que molesti que siguin un jutge, un policia i una monja qui apareix en l'obra de teatre, gent d'ordre i pilars de la societat, si fossin una bruixa, un pagerot i un borni segurament no hauria passat res, són el mal i el que cal suprimir. Perquè, no oblidem que el teatre per a nens i nenes solament pot ser d'una manera, com tot en la vida, el bo i maco pega al dolent i es casa amb la noia maca, ja ho sabeu, oblideu-vos de la llibertat d'expressió, no són bons temps per a això, estan molt embravits buscant constantment a qui empresonar, judicialitzar i destrossar-li la vida per justificar el que ells anomenen aplicació de lleis i que no té res a veure amb la justícia. I el pitjor de tot, els professionals dels mitjans de comunicació veritables portaveus de polítics i jutges sense cap besllum d'intentar esbrinar mes enllà de les notes que els passen des dels gabinets de comunicació oficials als quals donen veracitat sense treball de recerca.

Potser, després de veure el documental de Metromuster "Tarajal" sobre els immigrants assassinats en les nostres costes, un s'apropa més a la realitat de la "informació", ja que surten totes les parts i es va veient com a càrrecs públics, des de ministres a directors de la Guàrdia Civil que van jurar un càrrec per "defensarnos i donem per descomptat que per no mentir", canviaven les versions a mesura les imatges que es veien destapaven les seves mentides, passant per un acte judicial veritablement lamentable per tancar el cas i deixar-ho tot com si no hi hagués responsables d'un dels assassinats en massa més greus que s'han donat en aquest país des que es van deixar d'utilitzar els piquets d'execució.

En resum la presó pels de sempre, els inconformistes, els que qüestionen l'ordre establert, els molests, el no adeqüats, res diferent en l'horitzó, la democràcia és aquest holograma que ens prometen en televisió i que alguns gaudeixen i amb la qual ens copegen a tots.

Per cert en la revolució que pensem i volem, als jutges els faríem treballar d'agricultors i grangers, als policies de miners i als banquers en la construcció, amb contractes indefinits, aquesta seria la nostra revolució, encara que igual incorrem en algun article del codi penal en somiar lliurement amb un món nou o dir el que pensem.

CGT exigim la llibertat sense càrrecs dels titellaires empresonats i el respecte a la llibertat d'expressió. Prou persecució a la dissidència, exigim dignitat en la informació.

Dinamita de cervell

I ara què? Una Posició davant el «procés»

Una Posició

Molt ha plogut des de les primeres consultes pel dret a decidir, que van arrencar a Arenys de Munt, fins al «No» del consell polític de les Candidatures d'Unitat Popular a investir a Artur Mas el passat 3 de gener. Sí, parlem del mateix Artur Mas de les retallades, el que va ser forçat a entrar en helicòpter a la Ciutadella el dia de l'aprovació de la Llei Òmnibus en seu parlamentària, el deixeble de Jordi Pujol i representant polític de les «400 famílies» de Fèlix Millet. També se'l pot recordar per nomenar a Felip Puig com a conseller d'Interior o per ser el màxim dirigent d'un partit polític que té la seva seu central embargada per un jutge que els investiga per corruptes, entre moltes altres menudeses. Com s'arriba a una situació on la principal formació d'extrema esquerra del país acaba celebrant fins a dues assemblees dels seus militants i simpatitzants per decidir si investeixen al principal representant polític del capitalisme català? Encara més, com és possible que s'arribi al moment clau de la presa de decisions amb l'Esquerra Independentista totalment dividida entre partidaris d'investir a l'encarnació del neopujolisme i els contraris? Si la militància i simpatitzants van decidir majoritàriament a les assemblees territorials que no volien investir a Mas, per què al final s'ha acabat acceptant un testaferro d'Artur Mas com és en Carles Puigdemont?

En les següents línies, traçarem alguns apunts per intentar aclarir la situació actual del «procés» cap a la independència de Catalunya i, especialment, com aquesta està afectant l'Esquerra Independentista (EI) i als moviments socials dels quals forma part.

Trets específics de l'Esquerra Independentista

Ens sembla que històricament l'EI sempre ha cercat la unitat de si mateixa. Emmirallant-se en part del moviment abertzale a Euskal Herria, l'independentisme de tall anticapitalista sempre ha intentat acabar amb l'atomització que patia durant la dècada dels vuitanta i que, a principis dels noranta, es va accentuar encara més. Els processos de cohesió i unió de les branques estudiantils i juvenils de l'EI des de principis del mil·lenni han costat anys i mai van ser camins fàcils. Malgrat que en els últims anys aquesta unitat s'havia aconseguit, com a mínim sobre el paper, l'independentisme rupturista sempre ha mantingut la divisió; d'una banda, el sector que defensa que la lluita per l'emancipació nacional és inseparable de la lluita contra el capitalisme i que en el procés d'acumulació de forces, o construcció de la unitat popular, no rebutjaria les aliances amb altres sectors polítics anticapitalistes, malgrat que no estiguessin enquadrats estrictament en el moviment independentista. Aquesta postura és la que defensa bàsicament Endavant-OSAN.

En contraposició a aquesta línia, trobaríem els postulats que defensa Poble Lliure, hereu directe de l'antic MDT i que gaudeix d'un suport important al Maresme i Girona. Els postulats de Poble Lliure entenen la independència com a punt de partida per a un futur canvi social. Per assolir aquesta independència, no rebutjaria establir aliances de caràcter transversal, o més clarament dit interclassista, amb altres sectors polítics que defensessin explícitament la independència. Això també inclouria a la dreta autonomista de CDC, que de manera oportunista ha adoptat un discurs independentista aquests últims anys. Sent conseqüent amb aquests postulats, Poble Lliure defensava la investidura d'Artur Mas com a moviment tàctic per continuar endavant amb el «procés» independentista que presumptament s'està duent a terme.

Malgrat que l'EI sempre ha defensat formalment que l'emancipació social i la nacional són indissociables, la realitat és que hi ha qui avantposa la qüestió nacional a la social i qui, per contra, no creu en què es pugui lluitar per un alliberament nacional si no va vinculat a un alliberament social i de gènere.

El «processisme»

Si donem una ullada al passat més immediat i mirem fredament els esdeveniments que han marcat el presumpte procés cap a la independència, veurem que més enllà de les grans demostracions de força en forma de manifestacions, jornades que han mobilitzat milions de persones com el 9N i escalades verbals per part de polítics de la Generalitat i Madrid, el camí cap a la independència no ha anat més enllà del simbolisme.

No només no ha passat de l'àmbit gestual, sinó que en l'esfera política ha suposat una degradació constant dels postulats clàssics de l'independentisme rupturista i s'ha acabat imposant un relat controlat per Convergència i ERC i els seus satèl·lits de l'AMI, l'ANC i Òmnium. Cada cop queda més lluny el concepte de Països Catalans, es busca el reconeixement de la futura República Catalana a la Unió Europea i encara no queda molt clar qui farà aquesta «Catalunya independent» amb el deute que arrossega amb les entitats financeres des que el rescat dels bancs va passar a ser deute de les administracions i que és una de les pedres de toc angular de l'ofensiva neoliberal que té com a coartada la crisi econòmica.

Malgrat que el discurs de l'EI s'ha mantingut, la seva pràctica s'ha vist alterada depenent de les circumstàncies. Des de l'entrada de la CUP al Parlament autonòmic, l'EI ha fet una part d'aquest viatge conjuntament amb forces socialdemòcrates com ICV-EUiA i ERC, i amb la dreta autonomista de CiU i, des de fa pocs mesos, amb CDC en solitari. El «Sí crític» a la declaració parlamentària pel dret a decidir, la participació en el succedani de consulta del 9N i el suport quasi acrític a les diferents «vies» organitzades per l'ANC i Òmnium Cultural per part de l'EI, i en especial dels seus representants parlamentaris, han acabat adobant una situació on es fa veure que la lluita per la inde-

És imprescindible obrir i reforçar espais de debat per crear un relat compartit, lliure de dogmatismes ni tics identitaris

pendència s'ha de fer de la mà de la dreta autonomista sí o sí, i que la «transversalitat» és imprescindible per dur a terme aquest procés. Tot això a la vegada que els representants polítics de la burgesia catalana han intentat ajornar el procés darrere d'eleccions anticipades que només busquen la perpetuació de Convergència Democràtica com a garant d'una independència que s'endarrereix sine die a la vegada que es manté el rodet de l'austeritat econòmica.

Ni Mas, ni març: Puigdemont al gener

És la imposició del possibilisme «processista» i electoral, juntament amb els millors resultats a les urnes mai aconseguits per la CUP, el que ha acabat creant un debat totalment parcial que ha acabat arrossegant a tota l'EI; a més de l'esforç organitzatiu que va suposar la celebració d'assemblees internes per a decidir una postura i que amenaça de partir-la per la meitat. Davant de la disjuntiva «Mas sí» o «Mas no», s'ha perdut pel camí la noció que Artur Mas, més enllà de ser un polític concret que simbolitza l'ofensiva neoliberal i la corrupció inherent al capitalisme pujolista, no deixa de ser una peça (una de principal, això sí) d'un artefacte electoral de dretes, que representa la dominació capitalista local i que tapa les seves vergonyes amb reivindicacions nacionals que no està disposat a defensar en el terreny pràctic.

Militants i simpatitzants que van participar de les assemblees territorials van decidir no investir a Mas. Una decisió que es va agrair en el seu moment, encara que fos només per la humiliació pública a què va sotmetre Mas durant setmanes. El problema d'aquesta decisió per la CUP era que deixava la porta oberta a altres possibles candidats de Junts pel Sí i per aquesta porta es va colar el convergent Carles Puigdemont, alcalde de Girona i diputat de Junts pel Sí. I per aquesta mateixa porta s'han colat altres condicions polítiques que converteixen al grup parlamentari de la CUP en un satèl·lit del grup parlamentari de Junts pel Sí. El 9 de gener, el dia que Artur Mas presentava l'acord d'investidura del llavors alcalde de Girona com a President, retornava amb escreix la humiliació que la CUP li havia proferit només uns dies abans.

L'única contrapartida fefaent que n'extreu la CUP d'aquest acord és la no investidura d'Artur Mas. Una victòria pírrica, tenint en compte que la formació independentista garanteix l'estabilitat parlamentària a la coalició encapçalada per Convergència i predetermina tota la seva acció parlamentària durant els 18 mesos que ha de durar la legislatura on suposadament es declararà la República Catalana, sempre i quan Convergència no trobi alguna altra excusa per ajornar el procés. La CUP s'empassa un gripau de grans dimensions i entra de ple en la realpolitik on sotmet el projecte d'emancipació social a la «bona voluntat» de la burgesia catalana, pel bé del «procés». No es tracta només de qüestionar la individualitat, sinó tota l'estructura i els interessos socials, o millor dit antisocials, que hi ha al darrere i que no representen, ni representaran mai, cap mena d'escenari transformador.

Agafar tota la responsabilitat sobre la formació del govern autonòmic, molt especialment quan durant tota la campanya electoral es va repetir per activa i per passiva que mai s'investiria a Mas queda molt lluny de representar el rol «d'altaveu dels moviments socials» al Parlament. S'ha mostrat fins a quin punt el manteniment de la unitat entre les diverses faccions de l'EI s'ha fet sobre el mínim comú denominador de la concreció cap a les postures que han prioritzat la conservació d'un procés independentista incert i eteri dirigit per elits alienes a les classes populars i treballadores. Una unitat que, per cert, ha quedat seriosament malmesa.

Creiem que és moment de deixar de perdre energia i temps en la via parlamentària

Malgrat tot, si la unitat no és per afavorir la lluita i el combat, per poca cosa val. L'acord d'investidura només se l'empassa el sector de l'EI que ha defensat no separar mai, ni posposar, les reivindicacions socials de les nacionals. Poble Lliure sempre havia defensat la via de col·laborar amb ERC i CDC per integrar a les classes mitjanes i a un sector de la burgesia en la defensa de la independència.

I ara què?

La via morta del «processisme» i l'electoralisme que ha seguit l'EI no només ha mostrat en la pràctica les seves limitacions, sinó que ha revelat el perill de deixar-se abduir. El procés de «trencament amb Espanya» amenaça abans la integritat de l'EI que no pas el de l'Estat espanyol si continua fent seguidisme dels representants del capitalisme català. La lògica parlamentària i interclassista del «procés» ha anat massa lluny. El que va començar com a coincidència en els objectius al voltant de la independència amenaça seriosament amb l'abducció de la CUP per part de Junts pel Sí.

De moment, ja és un fet que la CUP passa de ser un partit d'oposició que cedia regularment la seva plataforma parlamentària a certes lluites i moviments socials a directament garantir la governabilitat d'un executiu de dretes i neoliberal, a oferir el cap de dos dels seus diputats per pagar el «greuge» causat per l'endarreriment en arribar a un acord, a integrar dos dels 10 diputats de la CUP a la dinàmica del grup parlamentari de Junts pel Sí en temes sobiranistes i deixar penjada la concreció del «pla de xoc» contra la pobresa i que havia sigut una de les condicions prèvies «innegociables» per seure a discutir la investidura.

Davant l'opció de saltar en marxa d'un tren que no porta enlloc amb les conseqüències que això suposa, s'ha optat per continuar-hi a qualsevol preu, esperant que, potser al final, arribi algun tipus de compensació. Una decisió que potser manté viva l'organització però que té poc de rupturista.

Més enllà de la decisió, tampoc les formes han suposat un avenç en la creació de poder popular. La política ha de ser el debat públic on totes participem i no basar-se en debats i negociacions a porta tancada. Les estructures representatives han de ser subjugades al control de la base popular i no determinades per procediments, sinó manipuladors, si que força opacs.

La democràcia té sentit si és sinònim de poder del poble i no del poder dels polítics professionals. La nostra posició és que Parlament i democràcia són incompatibles, com també ho són democràcia i capitalisme.

No som ingènues i entenem perfectament la necessitat de cert grau de delegació política pel funcionament de la societat. No obstant aquesta delegació no ha de ser el míser espectacle que hem vist els últims dies. De fet, la política institucional i parlamentària acaben sempre en aquesta mena d'espectacles.

Fora i contra el Parlament, fora i contra l'Estat, ara més que mai és necessari tornar al carrer a mantenir fronts com la lluita per un habitatge digne i contra el patriarcat, i activar el front laboral marcat per la precarietat accelerada per les últimes contrareformes, i per un cert abandonament per part dels moviments socials; cal aprofundir el treball en viles i barris per afrontar —mitjançant el suport mutu i el feminisme— les necessitats quotidianes de forma col·lectiva i crear un poble fort, autoorganitzat.

La lluita per a decidir sobre les nostres vides està al lloc de feina i a la cua de l'atur, està al barri i a l'escola, està a la PAH i al Correscales de les treballadores subcontractades de Telefònica, està al boicot a El Corte Inglés en solidaritat amb les vaguistes represaliades, està amb les manteres i amb la resta de companyes represaliades per lluitar, està amb les que defensen el territori enfrontant-se amb aquelles que el tracten com a mercaderia especulativa.

Davant d'aquest panorama creiem que és moment de deixar de perdre energia i temps en la via parlamentària. Tant les que hi participen de forma activa en candidatures com les que, des de fora, sovint deixem que el nostre centre d'atenció a l'àmbit polític sigui envaït per formes que ens són alienes i per una estratègia que s'està demostrant errònia.

Per trencar amb aquesta dinàmica és imprescindible obrir i reforçar espais de debat per crear un relat compartit, lliure de dogmatismes ni tics identitaris, i, sobretot, per ser capaces de fixar objectius i estratègies comunes en la lluita, que de ben segur hauran de sobrepassar els marcs de la legalitat i el teatre parlamentari, si volem conquerir una vida que valgui la pena de ser viscuda.

Pel poder popular. Per la revolució social.

Una Posició
http://www.unaposicio.org/

El contranunci

Diccionari militant

García Oliver, Joan (1902 - 1980) [2]

Agustín Guillamón

A petició del CR va formar part del grup organitzador de la insurrecció de gener de 1932, que va conduir a la proclamació del comunisme llibertari en diversos pobles de l'Alt Llobregat. Va ser detingut i empresonat a la Model. Des de la presó va acusar públicament a Àngel Pestaña d'impedir una vaga de solidaritat amb els detinguts i deportats, aconseguint la seva dimissió. El 10 març 1932 havia estat un dels signants de la resposta al Manifest dels Trenta. Alliberat al maig de 1932, va participar en una intensa gira de mítings per tot Catalunya .

El 20 de setembre de 1932 va ser breument detingut en una batuda policial efectuada en el Sindicat del Fabril i Tèxtil.

Va ser detingut, de nou, per la seva destacada participació en la insurrecció del 8 de gener de 1933, al costat de Gregorio Jover, Antonio Ortiz, Pérez "el València " i cinc militants d'un quadre de defensa de Poblenou. Anaven armats amb pistoles star de 9 mil·límetres, diversos carregadors i tres caixes de municions . Tots ells van ser torturats i sotmesos a ferotges pallisses a "*Jefatura* de Policia" de Via Laietana, abans de ser empresonats a la Model. Pitjor els va anar a Casas Viejas (Cadis), on es va metrallar als revoltats i se'ls va cremar dins d´una cabanya en la qual s'havien refugiat.

Va sortir de presó poc abans de les eleccions de novembre de 1933. Durant la insurrecció de desembre de 1933 es va mantenir en un discret segon pla. Es va integrar en el grup *Nosotros*, en certa manera continuïtat parcial del grup Els Solidaris, constituït per Francisco Ascaso, Buenaventura Durruti, Gregorio Jover, Antonio Ortiz, Aurelio Fernández, Ricardo Sanz, Rafael Torres Escartín, José Pérez Ibáñez ("el València"), Julia López, Pepita Not, Ramona Berni i María Luisa Tejedor, entre d'altres. El grup *Nosotros* estava constituït per uns vint homes d'acció, a primera fila. Sumava amés als que eren els seus col·laboradors, informadors, auxiliars, protectors, etcètera, arribant en total a uns vuitanta militants.

A l'octubre de 1934, García Oliver era a Madrid com a redactor del diari *CNT*, obstinat en una campanya a favor de l'amnistia i alliberament dels nombrosos presos anarcosindicalistes. Es va mostrar contrari a que la CNT participés, a Catalunya, a les Aliances Obreres.

Al gener de 1935 el Grup *Nosotros* va formar part del Comitè Local de Preparació Revolucionària, que va organitzar seriosament els comitès de defensa com un exèrcit revolucionari capaç de enfrontar-se i vèncer a l'exèrcit professional de l´Estat, i planificar la transformació de la indústria catalana en una indústria de guerra.

Durant la campanya electoral de febrer de 1936 va intervenir en incomptables mítings a favor de l'amnistia. Era partidari de la participació dels cenetistes en les eleccions, trencant amb el tradicional abstencionisme àcrata. Argumentava que si guanyaven les dretes el cop feixista seria immediat, però que si guanyaven les esquerres el cop dretà es retardaria mig any, i els revolucionaris podrien preparar-se amb temps suficient i els presos sortirien al carrer.

Al maig de 1936 va assistir al Congrés de Saragossa. Joan Montserrat, Francisco Ascaso i Garcia Oliver van acudir en representació del Sindicat del Fabril i Tèxtil de Barcelona. Va ser partidari de la unificació amb els cenetistes escindits i va presentar una ponència sobre comunisme llibertari, que va ser totalment desfigurada en la seva redacció final, i una altra sobre la formació d'un exèrcit revolucionari, que concretava en l'extensió a tota Espanya de l'organització dels comitès de defensa, ja existent a Barcelona. Cipriano Mera li va preguntar irònicament de quin color volia els entorxats.

El 19 i 20 de juliol va jugar un paper destacadíssim en els combats de carrer, com a organitzador i estrateg, en el si del Grup *Nosotros*, que constituït en Comitè de Defensa Confederal va coordinar la insurrecció obrera. A proposta de García Oliver es va adoptar la tàctica de deixar que les tropes sortissin al carrer sense fustigar-les, perquè seria més fàcil derrotar-les fora de les casernes.

Els líders anarcosindicalistes predicaven amb l'exemple, intervenint directament en les lluites de carrer. Entre les onze i les dotze del migdia del 19 de juliol, les tropes revoltades havien estat derrotades a la Bretxa de Sant Pau, després de més de sis hores de combat. Les tropes de les casernes del Bruc (Pedralbes) i Lepant (plaça Cerdà), a la perifèria, connectaven amb la caserna de cavalleria del carrer Tarragona, i des d'allí, passant per plaça d'Espanya i la Bretxa de Sant Pau enllaçaven amb el nucli central de la revolta, situat a Capitania-Drassanes. Aquesta connexió havia estat trencada pels comitès de defensa de la CNT. La victòria a la Bretxa de Sant Pau, que es va estendre immediatament a tot el Paral·lel, era el principi del desastre dels revoltats. Mentre Francisco Ascaso saltava d'alegria brandant el fusell per sobre del seu cap, García Oliver no deixava de cridar: " sí que es pot amb l'exèrcit !" En aquest punt crucial de la ciutat els anarcosindicalistes, entre els quals es trobaven Francisco Ascaso, Joan García Oliver, Antonio Ortiz, Gregorio Jover, Ricardo Sanz, Quico Sabaté i tants altres combatents anònims, havien derrotat l'exèrcit per primera vegada en la història.

El 20 de juliol, a la tarda, Garcia Oliver va formar part del Comitè d'Enllaç, al costat de Buenaventura Durruti, Josep Asens, Abad de Santillán i Aurelio Fernández (aquest últim en substitució de Francisco Ascaso, mort aquell mateix matí), que es va entrevistar amb Companys a la Generalitat, acceptant debatre la seva oferta de col·laborar amb la resta de forces antifeixistes en un organisme comú.

En el Ple de Locals i Comarcals del 21 de juliol de 1936, reunit a la Casa CNT-FAI, la proposta de García Oliver "d'anar a pel tot" va ser derrotada amb l'únic vot favorable de la Comarcal del Baix Llobregat. Es va acceptar majoritàriament la proposta de Federica Montseny (per convicció) i d'Abad de Santillán (per por a una intervenció estrangera) de col·laborar amb el govern de la Generalitat i la resta de forces antifeixistes en el nou organisme anomenat Comitè Central de Milícies Antifeixistes (CCMA). En les reunions del CCMA Garcia Oliver va exercir un paper de lideratge, encarregant-se de la secretaria de Guerra.

El 23 de juliol va proposar a la resta del grup *Nosotros* aprofitar l'aglomeració de forces milicianes de l'endemà, és a dir, de la Columna Durruti cap a Saragossa i de la Columna Ortiz cap a Casp, per "anar a pel tot" a la ciutat de Barcelona, abans de marxar a l'enfrontament amb els feixistes en terres d'Aragó. La seva proposta va ser rebutjada de nou " fins després de la presa de Saragossa".

En el si del CCMA va assumir un paper decisiu i indiscutible. A primers d'agost de 1936 va vetar l'entrada de ministres estalinistes en el govern de la Generalitat. Va intervenir en la creació de la Columna Els *Aguiluchos*, que més endavant es va convertir en la Divisió 28. A la dissolució del CCMA, l'1 d'octubre de 1936, va assumir el càrrec clau de secretari general del Departament de Defensa.

El 4 de novembre de 1936 va acceptar el càrrec de Ministre de Justícia en el govern de Largo Caballero. L'entrada de quatre ministres en el Govern de la República (García Oliver, Federica Montseny , Joan López i Joan Peiró) va servir per justificar i acompanyar al resta de forces antifeixistes en la miserable fugida del Govern de la República d'un Madrid que semblava destinat a caure en mans feixistes. Va promoure la creació de l'Escola de Guerra i l'Escola de Militants. Va aprovar la fundació de camps de treball per als feixistes, que el 1938 van allotjar ja a poumistes i anarcosindicalistes.

Al maig de 1937 va ser un dels líders anarquistes més destacats en la crida a l'alto el foc. Va pronunciar el seu famós discurs del "petó", fortíssima aposta contrarevolucionària per evitar la ruptura de la unitat antifeixista. Amb la caiguda del govern del socialista Largo Caballero, el 17 maig 1937 Garcia Oliver va deixar de ser ministre de Justícia .

El 28 juny de 1937 havia acceptat el càrrec de conseller de Serveis Públics del govern de la Generalitat, que va quedar en mer projecte nonat davant la negativa de la CNT a acceptar el nomenament per Companys, a última hora, de Bosch Gimpera com a conseller sense cartera.

En l'estiu de 1937 va formar part de la Comissió Assessora Política (CAP) que assessorava i dirigia al CR català. Al setembre de 1937 va advocar per la rendició als estalinistes i a la policia de la Generalitat dels cenetistes insurrectes a l'edifici dels Escolapis, seu del Sindicat d'Alimentació i del Comitè de Defensa del Barri del Centre. El 1938 va treballar per la formació d'un Comitè Executiu del Moviment Llibertari.Va estar exiliat a França des del 27 de gener fins el 15 de juliol de 1939. El 28 de maig havia nascut el seu fill Joan a París. Després d'una estada de diversos mesos a Suècia, va ser acusat de voler formar un Partit Obrer del Treball. Al novembre de 1940 va obtenir un visat individual de trànsit per la Unió Soviètica. El 18 de novembre va volar a Moscou i després va prendre el transsiberià fins a Vladivostok, on es va embarcar amb destinació als Estats Units. Encara que el seu destí final era la República Dominicana, finalment va decidir provar sort a Mèxic. A primers de gener de 1941, gràcies a les gestions d'Indalecio Prieto, va obtenir el visat per entrar en aquest país, en el qual es va exiliar definitivament, residint primer a Mèxic DF i després, durant molts anys, a Guadalajara. A l'abril de 1941 la seva dona Pilar i el seu fill Joan havien arribat a Veracruz. Garcia Oliver va treballar per la reorganització de la CNT, de la qual seria secretari nacional el 1944.

En els anys seixanta va participar breument en Defensa Interior. El 19 de gener de 1964 moria el seu únic fill en un accident d'automòbil. A la fi de 1968 va patir un accident de circulació , seguit d'un llarg període de recuperació després de l'operació d'una cama . A conseqüència de l'accident, va abandonar el seu projecte de crear amb Aurelio Fernández un Partit del Treball. Va haver de jubilar-se, cobrant una misèrrima pensió. En els anys setanta, en plena Transició, amb una CNT encara il·legalitzada, va proposar provocativament que tots els responsables cenetistes a l'exili prenguessin avions amb destinació a l'aeroport de Barajas per fer-se detenir.

Va escriure un polèmic llibre de memòries, titulat *El eco de los pasos*, publicat per *Ruedo Ibérico* el 1978, de lectura imprescindible per aprofundir en la seva biografia i en la història de l'anarcosindicalisme espanyol.

Mai va tornar a trepitjar els carrers de Barcelona i de Reus. Va morir a Guadalajara (Jalisco, Mèxic) el 13 de juliol de 1980.

Enric Casanyes, un històric militant llibertari

Manel Aisa

L'Enric Casanyes Piera (1919-2015) fou un històric llibertari que al llarg de molts anys el varem entendre com una persona que sempre ens va parlar amb claredat, senzillesa i molta humilitat, que en cap moment va tractar d'imposar el seu criteri, i amb el pas del temps, és una de les persones que guanyen i fan respectar la seua manera d'estar i el seu criteri d'home lliure que sempre va caminar i aprendre quina era la nostra raó de ser.

La cooperació, la socialització de les nostres vides és el camí que per raons de injustícies classistes es fomentaren en un període de revolució industrial on molt pocs tenien els drets adquirits de la vida social, per la qual cosa els homes i dones dels pobles injustament tractats tingueren que començar a organitzar les seves vides i construir una societat, i Enric Casanyes Piera forma part d'aquests homes i dones. Ja procedia d'uns vincles familiars molt directes amb les lluites obreres de moments anteriors, i de ben jovenet ja estava militant amb les Joventuts Llibertàries de Santa Coloma de Gramenet, que eren els seus barris, quan amb al maig de 1935 el varen detenir amb 16 anys amb altres companys i l'acusaren de boicotejar els tramvies de Sant Andreu a Sant Adrià, quan col·laboren amb els obrers del sector que estaven en vaga i es cremaren alguns dels tramvies d'aquella línea.

Ell, Casanyes, a penes tenia 16 anys, i ja trepitjava la presó, ell que havia nascut al 1919, un any que podem destacar perquè un dels seus familiars, Simó Piera, fou un dels obrers a destacar en aquell moment de la Vaga de la Canadenca i fundador de la CNT de 1910 i Salvador Seguí havia voltat per casa seua quan ell era xicotet.

Com a càstig pels aldarulls dels tramvies va passar uns dies a la Model i després enviat a l'Asilo Duran que aleshores estava a la travessera de Gràcia cantonada amb Balmes. Allí hi estigué una temporada que podem estar segurs que no va aprendre gaire cosa. I on ell mateix ens adverteix en una entrevista que li feu Txema Bofill on ens parla dels "Capellans Malparits" i la seva repressió, que eren qui s'ocupava d'aquell reformatori i les seves males pràctiques.

Afiliat al sindicat de la construcció tenia l'ofici de Pintor que el va acompanyar bona par de la seva vida.

El 19 i 20 de juliol del 1936 va estar pels carrers de Barcelona a l'assalt de les casernes militars de Sant Andreu del dia 20 de juliol , després marxa amb la 25 divisió al front d'Aragó, la coneguda columna del Solidari "Antonio Ortiz". Acabada de guerra civil s'exilia a França per Prats de Motlló i passa com tants d'altres republicans i llibertaris als camps d'Arlés , Argeles i Barcares allí en mig de la sorra de la platja, retinguts com a "peligrosos rojos republicanos" tingueren que començar a refer les seves vides, unes vides que havien quedat truncades i que de nou tingueren que aixecar-se. Encara que ell en alguna que altra entrevista reconeix que va tindre la sort de que quan arriba a aquest últims camps de concentració j'estaven les barraques de fusta construïdes quasi totes.

Tornant a Espanya sempre en clandestinitat, amb l'idea d'establir contacte amb els llibertaris i els antifeixistes de l'època, però veient que el país era una gran presó i un gran cementiri, aconseguí regularitzar la seva documentació per seguidament exiliar-se al Brasil on de nou establirà contacte amb els companys llibertaris espanyols i portuguesos.

Un cop ja al Brasil estigué primer a Sau Paulo i després a Porto Alegre amb el gran pedagog i continuador de l'obra de Ferrer i Guardia i l'escola Moderna, Josep Puig Elías, allí també es troba a un destacat metge llibertari de cognom Pujol, altres militants llibertaris, entre tot ells començaren de nou l'embrió de l'autogestió i el municipalisme, que tant interessants resultats donaren fa uns anys a aquella ciutat de Porto Alegre.

Després de 23 anys d'exili, a la mort del dictador tornaria a la seva ciutat de Barcelona, on poc a poc va anar-hi conectant amb els vells i joves companys del moment i així , primer amb el nucli que es reuní al centre lleidatà i després en altres indrets de la CNT i de la CGT i dels ateneus llibertaris, obrí el seu gran llibre de la vida i va deixar palesos els molts moments de lluita per la vida que ell havia viscut directa o indirectament, per exemple amb el llibre 'Ortiz.General sin Dios ni amo', de Gallardo y Márquez, que realment és un dels llibre de referència per a conèixer la revolució espanyola, o, per exemple, l'altra aventura interessantíssima 'Pirates de la llibertat', un dels llibres que va escriure el periodista Xavier Montanyà, que tractà sobre l'historia de segrest d'un vaixell a alta mar, fets ocorreguds entre el 21 de gener i el 3 de febrer de 1961 i en que el General Franco va temer pel seu règim per moments. Es tractava del segrest del transatlàntic portuguès Santa Maria amb més de mil passatgers a bord, projecte reivindicatiu que parteix en aquell moment dels llibertaris portuguesos i espanyols que es troben en aquell moment al Brasil, i que Enric coneixia molt bé perquè d'una manera o altra havia participat en la seva logística.

Diversos documents que estan configurant les biblioteques i videoteques compten amb la seva aportació a l'història objectiva dels fets de la revolució espanyola, de la qual ell va ser partícep directe, que reflecteixen la seva manera d'entendre aquest món, que en definitiva no es més que ser conseqüent i respectuós amb si mateix i amb tot allò que l'envolta, camí de la socialització de l'ésser humà.

Salut i anarquia

El far

Les Oficines de Propaganda de la CNT-FAI

Ferran Aisa

Després del 19 de juliol de 1936 l'organització confederal i l'específica van crear les Oficines de Propaganda CNT-FAI, que tenien la seva seu a un dels pisos de l'edifici ocupat de Foment a la Via Laietana. El nou organisme tenia com a missió centralitzar i coordinar les activitats d'acció, cultura, premsa i propaganda de la CNT-FAI. El propòsit principal era mantenir arreu els acords i pactes de l'Organització Confederal tant amb els partits polítics com amb les institucions i, alhora, mantenir la línea orgànica de fidelitat als principis anarcosindicalistes.

Va ser elegit secretari de les Oficines de Propaganda CNT-FAI Jacinto Toryho, periodista d'ofici que havia desenvolupat la seva feina a diaris com *El Norte de Castilla*, *El Heraldo de Zamora*, entre altres i, a Barcelona, era redactor de *Solidaridad Obrera*. Posteriorment fou director de *Solidaridad Obrera*, entre novembre de 1936 i maig de 1938, substituint a Liberto Callejas.

Les Oficines de Propaganda tenien cura de l'organització de mítings de la CNT-FAI i de les JJ.LL., arreu de Catalunya i a les zones republicanes d'Aragó i del nord del País Valencià. Al seu redós es van crear diversos equips d'oradors dedicats a fer xerrades i mítings a les barriades de Barcelona i a la majoria de pobles de Catalunya. En aquests actes participaven joves de les organitzacions llibertàries, vells sindicalistes, escriptors anarquistes i obrers de les fàbriques col·lectivitzades. Entre els col·laboradors figuraven personatges coneguts de l'anarquisme ibèric com Federico Urales al costat de joves com J. Riquer de Palau o Ramon Sentís.

S'editaven opuscles, cartells de propaganda, postals, àlbums de dibuixos i pasquins amb missatges de militants destacats. També van editar llibres dirigits als milicians o als militants i, a més, van publicar les principals conferències que s'organitzaven al Cinema Coliseum, n'eren actes culturals i sociològics, que van comptar amb la col·laboració dels intel·lectuals i militants destacats de l'anarquisme com Federica Montseny, Joan García Oliver, Joan Peiró, Juan López, Alberto Carsi, Fèlix Martí Ibáñez, Higinio Noja, Gonzalo de Reparaz, Joan Puig Elias, Joan P. Fàbregas, Felipe Alaiz, etc.

Les Oficines de Propaganda col·laboraven estretament amb els comitès confederals i amb els sindicats alhora d'organitzar els seus actes públics. Mantenia una estreta col·laboració amb el Sindicat Únic de la Indústria de l'Espectacle, que controlava els teatres col·lectivitzats de Barcelona, alhora d'organitzar Festivals benèfics pro milícies, pro hospitals de sang o pro refugiats. L'organització d'activitats musicals a teatres i places de Barcelona amb la col·laboració de l'Orquestra CNT-FAI que dirigia Eduard Tolrà. Així com la participació en els gran mítings de la CNT-FAI al Teatre Olympia, a la Monumental, al Gran Price o a altres teatres de Barcelona.

Destaca també la col·laboració dels artistes del Sindicat de dibuixants en l'elaboració de cartells de publicitat, entre altres Carles Fontseré, Josep Bartolí, José Luis Reyes "Sim", Shum, Helios Gómez, Guillimber, Freixas, Manuel Monleón i, entre altres, Eduardo Vicente. Les Oficines van crear cinc equips mòbils equipats amb màquines d'escriure, equip d'impressió, altaveus, emissora de ràdio i fins i tot projector de cinema. A les distintes poblacions que anaven eren rebuts pels companys de la localitat que col·laboraven en l'organització dels actes. Les Oficines de Propaganda editaven el *Boletín de Información CNT-FAI*-AIT, on es publicaven notes confederals, consignes, articles d'opinió i resum escrit de les conferències transmeses per l'emissora CNT-FAI.

Des de la Casa CNT-FAI es controlava la premsa confiscada com *L'Instant* i *La Veu de Catalunya* i, naturalment, *Solidaridad Obrera*, que va passar molt aviat a ser dirigida per el propi secretari de les Oficines de Propaganda Jacinto Toryho. Les Oficines de Propaganda també tenien al seu abast

el control de l'emissora ECN 1 Radio CNT-FAI, que va començar a emetre els seus missatges per els ondes el 3 de setembre de 1936. L'emissora emetia la seva programació en dos freqüències: Onda Extra Curta i Onda Normal. Les primeres veus que es van sentir a través de l'emissora Radio CNT-FAI foren les de Marianet, secretari general del CR de la CNT; Federica Montseny, del CP de la FAI; i Jacinto Toryho, secretari de les Oficines de Propaganda de la CNT-FAI.

L'emissora de ràdio era una bona eina per comunicar-se amb la població i amb els militants. A més el seu abast d'ona curta feia arribar la veu arreu d'un gran part del món en diverses llengües parlades per militants de diversos països, així com la participació de destacats intel·lectuals llibertaris: Gaston Leval, Camillo Berneri, Emma Goldan, Sébastien Faure, Agustin Souchy... Les Oficines de Propaganda van obrir delegacions a les comarques catalanes, d'aquesta manera es podien organitzar més acuradament xerrades i mítings als diversos pobles de Catalunya. Les Oficines de Propaganda van posar en marxa l'Escola de Militants, amb seu a la planta baixa de la Casa CNT-FAI, per tal de promoure nous oradors entre els joves militants llibertaris i formar nous quadres per els sindicats de la Confederació.

Les Oficines de Propaganda de la CNT-FAI van fer una gran tasca organitzativa que la pèrdua de la guerra va sepultar per sempre a l'oblit de la memòria que hem de continuar recuperant per veure quina va ser la capacitat de la classe treballadora en aquells moments crucials de la història d'aquest país.

S'ha mort el Carles Hac Mor, però lo sentit serà derro.cat

Josep Martí Font

Un dels capítols del meu llibre "En aquesta gran època… les paraules són punys" és dedicat al poeta i amic Carles Hac Mor, que moria el passat 27 de gener i ens ha deixat carregats de sentit, és a dir de mort preparada per qui mana destinada precisament a qui el combatem. No ho ha fet amb mala intenció sinó per pura necessitat fisiològica, perquè tocava tot i que sempre toca massa aviat o fora d'hores i en el seu cas, absolutament massa aviat, malgrat malalties i mandangues. Però sense ell és clar que estarem més sols davant dels qui volen el control total del llenguatge per tal d'anorrear el pensament dissident que és l'únic pensament. La resta no és pensament sinó repetició.

I la llengua era el seu gran tema, però com a vida-tema, com a tema que és vida venint de tema de vida, com a forma de desobeir els manaires de les paraules, els dictadors de la raó, els assassins en nom de la civilització, els criminals que ens volen amb l'esquena torta i sempre mirant al terra. Parlar i dir era la seva passió i ha estat la seva màxima passió que totes i tots puguem parlar i dir. I dir, és clar, poesia, perquè la resta no serveix per a res, absolutament per a res. Parlar i dir sense mesura ni normes dictades ni dictadors normatius.

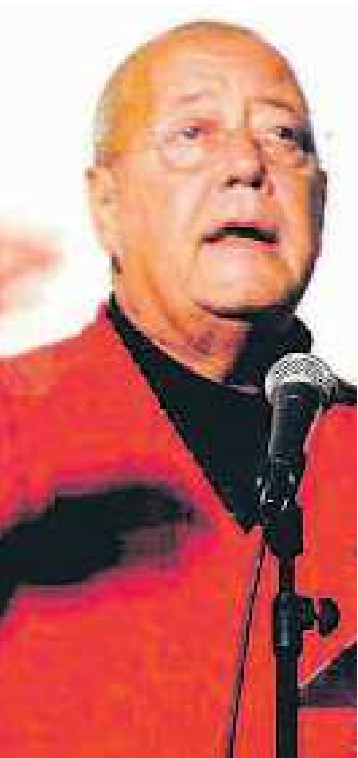
Deia el Carles que la "perfecció és feixista" i no tenia raó perquè la raó és també autoritària i totalitària i el que continuarem fent sense demanar perdó per res serà combatre, també, la raó.

Aquest és text inclòs en el meu llibre:

"Ja sé que no toca desbarrar sobre la llengua i dir que al final del nostre camí hi ha certeses que podem explicar i dir en veu alta per tal que qui ens llegeixi agafi la llengua, les paraules i els discurs i construeixi escuts per protegir-se i espases per atacar. Però si no hi ha certeses després de barricades de paper guarnides de dades, opinions, dates i noms propis, per què escrivim tan insistentment sobre la llengua i les diverses formes que té l'opressió amb ella? Per què perdem nits i dies reformulant teories i opinions que altres han fet i dit i donant nous sentits s paraules que, ara ja ho sabem del tot, no en tenen més enllà del que els volen donar els amos? Doncs perquè som així de pesats i caparruts.

Carles Hac Mor defensa, mai sol ara, el no sentit dels discursos, de les paraules i de les maneres de dir per fer front als amos no només de les parcel·les sinó sobretot de les nostres vides. Ja ho sé que no en tenim… però el llenguatge que fem anar sí que en té i els sentits i significats esdevenen formes de dominació si no som capaces de fer-los front amb caretes antigàs i sense tancs, amb les mans buides d'aparells que llencin flames però amb els boques ardents, cremant com mai i sempre alhora.

Parapparèmics del món i de la Terra blava, uniu-vos, barregeu-vos però no calleu mai! Ni quan esdevingueu amos de paraules encara que aquestes siguin petites i rabassudes, no calleu mai! I deixeu que les boques aboquin malparlars i maisentits per tal que la revolta de les lletres esdevingui tan gran que per tot arreu qui mani perdi la dominació i esdevingui un record de si mateix. Som infinits en els nostres no sentits, per això refem el món sense el sentit que qui mana li ha donat per tenirnos, ja ho sabeu sempre, convenientment fitxats i un darrere l'altre, ordenats i, sobretot, callats. Crideu!, Crideu ben fort!!! I no calleu mai, mai… Mai!"

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallumllibertaria.wordpress.com/

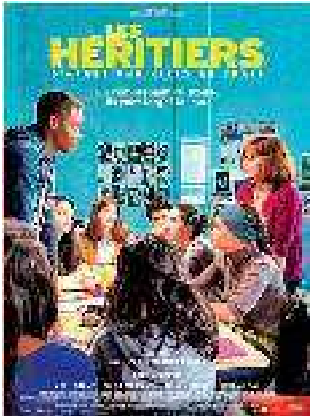
★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

La professora d'història

Marie-Castille Mention-Schaar, 2014

Extraordinari film sobre una professora d'història d'un institut i sobre una classe amb joves complicats i amb molta diversitat (ètnies, religions, etc.). Res de nou: l'alumnat escolta música amb els cascos posats, juga amb el mòbil tota l'estona, xinxa les companyes, crida, fa bromes pesades i, mentre tant, les dues alumnes que són realment estudioses viuen marginades per la resta. La professora és una dona de mitjana edat a qui agrada la seva professió; imposa la seva autoritat a classe, però sense cridar ni perdre els papers. Intenta ensenyar la història amb rigor, però davant d'unes alumnes que estan completament desmotivades i sense autoestima. Llavors se li ocorre que tota la classe es presenti a un concurs nacional sobre tema concentracionari. Com no podia ser d'altra forma, les alumnes reben l'encàrrec amb apatia, però poc a poc l'encàrrec es converteix en projecte enriquidor i apassionant. La pel·lícula recull magistralment aquesta evolució dels joves: el del treball col·lectiu, amb companyes que no formen part del petit grup d'afinitat; les diferències deixen de ser un problema i esdevenen un valor afegit; descobreixen l'empatia per les persones que pateixen (encara que no les coneguin); es posicionen críticament sobre la memòria històrica, etc. No espereu escenes de sexe ni de violència gratuïta sinó una sensible reivindicació de l'educació en la transmissió dels valors socials, sobre l'ofici d'educar i sobre la necessitat de la memòria històrica. Una realització cinematogràfica molt àgil i unes interpretacions creïbles per part de tots els actors fan d'aquest film una obra rodona ben narrada i molt agradable de veure.

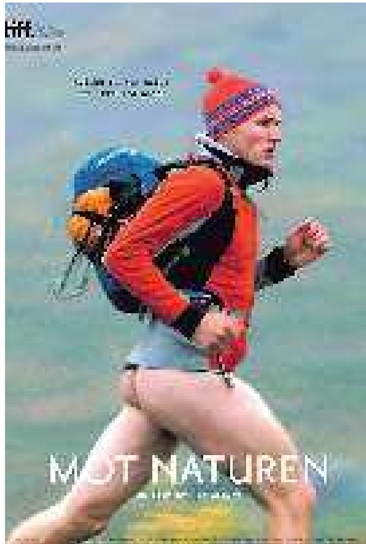
Fora de la natura

Ole Giæver, 2014

Un jove d'uns trenta llargs, casat i amb un nen petit es replanteja el sentit de la seva vida. Se'n va d'excursió a la muntanya per desconnectar de la rutina i allí, entre boscos, roques i llacs, pensa si la seva vida no serà una merda. Narrada amb la veu en off dels pensaments del protagonista, el sentim en les seves inseguretats: té alguna comunicació amb la dona? s'estima el fill? com fugir de les reunions familiars? Tot el film és una recreació del desitjos, les pors, les fantasies, les frustracions i les angoixes. Però les fantasies d'evasió xoquen amb la realitat: comença a masturbar-se rere un arbre però l'enxampa un caçador; corre feliç escoltant música amb els cascos posats però ensopega i clava el peu en un toll ple de fang; la nit que ha de passar amb dues noies tampoc no surt com esperava… Els pensaments són caòtics, desordenats: desitjos sexuals i desitjos d'afecte, records de la infància, etc. La immensitat del paisatge muntanyenc convida a abandonar les convencions socials i l'autocensura. El pensament és un espai d'alliberament total. Aquest noi, jove, ben plantat i agradable, fuig de la rutina per trobar un sentit a la vida. Però el gran descobriment és que la vida potser no en té cap de gran sentit, més enllà del plaer de gaudir amb les persones que tenim a prop i amb les oportunitats que la vida ens posa al davant.

Aquest film és una genial road movie introspectiva, amb un protagonista senzill i tendre. Les seves inseguretats són sinceres i els seus pensaments podrien ser plenament universals. Una estranya pel·lícula, una mica minimalista que sense contenir cap element dramàtic que destaqui aconsegueix deixar una petjada inesborrable en l'espectador, la petjada d'haver compartit amb el protagonista una fugida purificadora enmig de la natura.

Ingobernables

Gonzalo Mateos Benito, 2015

Documental sobre les lluites anarquistes a la Catalunya de començaments del segle XXI. Els episodis del bloqueig al Parlament, el desallotjament de Can Vies, les vagues generals, la persecució dels col·lectius llibertaris (Cas Pandora, Cas Piñata), surten recollides a través d'imatges de noticiaris, vídeos de manis i concentracions, talls d'entrevista a activistes socials, activitats als locals, cartells i actes de propaganda… En fi, un repàs a bona part de les lluites de carrer. Queda una mica fora del documental l'acció formativa dels ateneus i els centres socials (xerrades, tallers, etc.). Els protagonistes són fonamentalment la gent jove, il·lusionada i apassionada en la seva consciència de classe i la seva lluita contra el sistema. Un documental interessant per fer-se una composició de lloc de quin és l'estat de l'anarquisme i afegir un element de reflexió a les dinàmiques actuals de repensar l'anarquisme.

The black test car

Yasuzo Masumura, 1962

Brillant thriller sobre l'espionatge industrial entre dues companyies automobilistes. Els mètodes més immorals dels empresaris portats al límit: robatori, suborn, xantatge, prostitució… Qualsevol procediment és vàlid per obtenir la fórmula màgica amb què augmentar els guanys i destruir la competència. Tota una metàfora del capitalisme. No hi ha un moment de descans en aquest film dinàmic on fins i tot els treballadors acaben impregnats de les obsessions dels tècnics i els directius i entren en l'engranatge de la competitivitat. Molt entretinguda.

Centenari d'un mite llibertari: Quico Sabaté Llopart

David Castillo

S'ha publicat un llibre commemoratiu en el centenari del maqui anarquista Quico Sabaté Llopart, abatut pels feixistes a Sant Celoni el 5 de gener del 1960. El germà gran, Pep, havia mort per trets de la policia, i el petit, Manel, afusellat al Camp de la Bota.

La història del maqui anarquista Francesc Sabaté Llopart ha crescut amb el temps, fins i tot més enllà de les organitzacions que va representar. Nascut a l'Hospitalet de Llobregat fa un segle, va destacar en els conflictes dels anys trenta abans d'enrolar-se a la columna Durruti durant la Guerra Civil. Va passar per Puigcerdà a l'Estat francès el gener del 1939 i va conèixer totes les misèries que van haver de patir al país veí els exiliats republicans.

El guerriller va ser dels últims homes a creuar la frontera, amb les unitats dels Aguiluchos de la FAI. Convençut anarquista, membre de les Joventuts Llibertàries i la CNT –s'hi va afiliar als quinze anys–, Quico Sabaté no es va rendir mai i va continuar les incursions contra el franquisme. Des de l'adolescència, en què va militar en el grup faista d'Els Novells –o Els Novençans–, Sabaté va mantenir en escac les autoritats franquistes durant quinze anys, del 1945 al 1960, quan el seu grup va patir una emboscada al mas Clarà, entre Girona i Banyoles.

Tots els membres de l'escamot, Antoni Miracle Guitart, Roger Madrigal, Francisco Conesa i Martín Ruiz Montoya, van morir per les bales de la Guàrdia Civil, però el Quico, greument ferit –amb dos impactes, un a la natja i l'altre al peu–, va aconseguir liquidar un oficial i travessar les línies durant la nit. Com en una pel·lícula d'acció, i amb el suport d'una injecció de morfina, va creuar el Ter i a Fornells va segrestar un tren. Els maquinistes van explicar que l'únic mal que els va fer va ser devorar els seus dos entrepans de l'esmorzar. Amb l'avís de perill fet pel maquinista de tornada a Girona, la Guàrdia Civil i les forces reaccionàries de Sant Celoni, com el sometent, el van matar pels carrers de la ciutat la vigília del dia de Reis del 1960. El cos duia tants impactes de bala que ni el seu pare ni la seva germana el van poder reconèixer.

La història del cèlebre maqui ha estat recreada en diferents biografies, la primera, d'Antoni Téllez –biògraf així mateix dels seus companys Facerias i Ponzán–, però també per Pilar Eyre i, sobretot, pel malaguanyat Joan Ventura, que fa cinc anys va presentar Tren Correu 1.104, el darrer viatge del Quico Sabaté i els seus quatre companys.

Ara, per iniciativa de la Comissió del Centenari, Descontrol publica 'Quico Sabaté i la guerrilla anarquista'. Es tracta d'un estudi coral, en què s'han recuperat treballs d'especialistes i de periodistes com ara Ricard de Vargas Golarons, Jordi Bigas, Joan Busquets, Pep Cara, Stuart Christie, Argi Ferrero, Dolors Marin, Jakue Pascual, Agustí Pons, Jean-Marc Rouillan, Carles Sanz, Joan Vila, com també els testimonis dels seus companys Domènec Ibars, Marcel·lí Massana, Frederica Montseny, Octavio Alberola, Abraham Guillén, Eduard Pons Prades i una interessant entrevista a Leonor Castells i Alba Sabaté, companya i filla del guerriller, respectivament. El volum també inclou fotografies, fulls volants llançats per Sabaté, mapes de les rutes dels guerrillers, documents i un DVD amb el cançoner llibertari de l'incombustible Jaume Arnella, un documental del col·lectiu Penta i el capítol número 6 de la sèrie 'El maquis a Catalunya', dedicat al Quico.

El llibre ha estat presentat per infinitat de locals alternatius i ateneus catalans. Els responsables destaquen la bona rebuda i la curiositat que desperta entre les generacions joves d'activistes. De fet, un dels objectius de l'estudi "no només apunta cap a una recuperació històrica, ja que pensem que aquesta experiència de lluita pot aportar elements de reflexió que ajudin a encarar la lluita del present i dels futur de les noves generacions". En el pròleg de l'edició, Ricard de Vargas-Golarons recorda que Sabaté va ser considerat l'enemic número u del règim franquista per la premsa del Movimiento, però és un més dels milers de guerrillers anarquistes que van perdre la vida al llarg de la primera meitat del segle XX: "Quico va disposar de més de cinquanta bases i dipòsits d'armes per Catalunya i també de l'ajut de nombrosos pagesos i treballadors. El 1957 van ser detinguts 47 anarcosindicalistes."

El Quico va ser el tercer dels germans a morir. El seu germà gran, Pepe, va morir a la farmàcia de la plaça de Sant Pere de Barcelona després d'un enfrontament amb la policia el 1949, i el 1950 va morir afusellat al Camp de la Bota, el petit, Manel. La resistència era a mort i avui dia resulta difícil comprendre la tenacitat d'uns homes que van continuar la lluita contra un estat militaritzat i que marcava la llei sense contemplacions.

Com cada any, l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental, el Casal Popular i Independentista Sabaté, la CUP, la CGT i la CNT van convocar al migdia del 5 de gener una ofrena floral al cementiri de Sant Celoni on està enterrat. També es va convocar la marxa de torxes, primer acte que es complementava amb l'homenatge a Sabaté i altres maquis. El 9 de gener es va fer un recital de poesia amb Pau Gener, David Caño i Roger Peláez i ofrena floral al carrer Santa Tecla. També es presentava 'Quico Sabaté i la guerrilla anarquista' amb Ricard Vargas i Jaume Serra

Un dels testimonis d'aquest volum és el de Domènec Ibars Rosset, supervivent dels maquis. Detingut i condemnat a mort, la pena li va ser commutada per perpètua. Va sortir 20 anys i cinc dies després. La seva conclusió seria el més aproximat a l'opinió de Quico Sabaté si fos viu: "No em penedeixo de res. Valia la pena la nostra lluita perquè teníem raó. En aquelles circumstàncies no vam poder fer res més. A més, tot i que va acabar com va acabar, al final va servir d'alguna cosa.

El volum compilador del centenari recupera una entrevista que la revista Blanc Noir va fer a la companya i a una deles filles del Quico, Leonor Castells i Alba Sabaté. Va ser a Tolosa de Llenguadoc el febrer del 1960, un mes després de la mort del guerriller.

Leonor, que treballava de dona de fer feines, va ser categòrica: "Hi ha qui diu que era un proscrit, un desesperat, un bandoler. Mentides! Era un home integre! Vaig voler impedir que continués bregant en la seva lluita tan perillosa, però no em feia cas. El turmentava saber que hi ha tants desgraciats arreu del món... No podia finir d'una altra manera."

Les seves filles, nascudes a l'exili el 1941 i el 1946, compartien la pena de la mare, però també el seu coratge. Van renunciar a definir-se com a "passionàries", però van reconèixer que el seu pare va morir perquè va voler viure com un home lliure. Així ha passat a la història.

** Article publicat al diari El Punt Avui.*

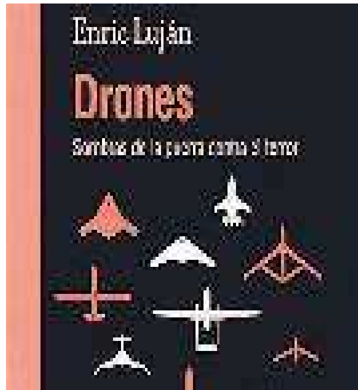
Llibres

Partisanas
La mujer en la resistencia armada contra el fascismo y la ocupación alemana (1936-1945)

Ingrid Strobl. Virus editorial, 2015, 520 pàg.

Hannie Schaft, coneguda com «la noia pèl-roja», era als seus vint anys una de les terroristes més buscades per la Gestapo als Països Baixos. A Varsòvia els executors de la solució final intentaven atrapar a «la petita Wanda amb les trenes rosses», que es deia Niuta Tejtelbojm, tenia vint anys i era jueva. En els fronts de la Guerra Civil espanyola, els militars facciosos de Franco se les tenien a veure amb milicianes de setze anys. En els guetos de l'est d'Europa, als Països Baixos, en l'exèrcit partisà de Tito, de Lió a Bialystok, moltes dones van empunyar les armes contra el terror nacionalsocialista i feixista. Però la derrota del feixisme no va significar el reconeixement de la seva labor en la resistència armada. La guerra freda ja dominava la lògica política i els homenatges i el record històric es van limitar generalment a celebrar l'oposició controlada pels aliats. La resistència comunista i anarquista va ser coberta amb un mantell d'oblit, quan no perseguida durant la postguerra; i de la dona s'esperava la seva volta silenciosa a la llar, ignorada moltes vegades la seva labor en la guerra fins a per els seus propis camarades. Havien qüestionat massa profundament el seu rol d'éssers pacífics i indefensos, i durant anys només van merèixer el menyspreu o el silenci de la historiografia de la resistència. El llibre, que inclou un epíleg de Dolors Marín, ens endinsa en un capítol silenciat de la nostra història recent, rendint un merescut homenatge a tota una generació de lluitadores.

Drones
Sombras de la guerra contra el terror

Enric Luján. Virus editorial, 2015, 176 pàg.

«El dron fascina i aterroritza a parts iguals per l'innegable avantatge que confereix als qui poden recórrer a el seu poder de mort.» Entronitzat com a capdavanter d'una suposada «guerra neta i quirúrgica», exaltat en la lògica neoliberal per les seves possibilitats mercantils o, en l'extrem oposat, representant d'una suposada maldat tecnològica, el dron és avui un objecte sacralitzat. Però, en la seva nuesa, es tracta de «versions perfeccionades dels vells avions teledirigits», i el seu interès real resideix en el seu paper en les lògiques de la guerra mundial contra el terror o en la renovació del monopoli de la violència estatal, bèl·lica i sistèmica. El dron és part i conseqüència d'un projecte de dominació política global, que ho condiciona d'arrel. Aquest llibre desmunta nombrosos tòpics. La seva suposada similitud amb un videojoc queda en dubte pels nivells d'estrès postraumàtic que es donen entre els operadors d'avions no tripulats, superiors als de les tropes en el camp de batalla. El seu ús com a complement d'operacions antidisturbis en conflictes urbans qüestiona la suposada innocuïtat de la violència dron als països occidentals. Són només dos exemples de com aquest artefacte no allunya la guerra sinó que l'apropa més si cap a les nostres vides.

Ensayo sobre la fatiga

Martí Peran. Hiru Argitaletxea, 2015, 104 pàg.

La irreversible crisi institucional i la transformació de les formes del treball han desembocat en el predicat Do it yourself: fes-ho per tu mateix i per a tu mateix. En el marc d'aquesta nova consigna de producció, el subjecte s'ha confós amb la hiperactivitat de la seva autoexplotació. El resultat és una fatiga creixent, una indisposició que es generalitza diàriament. En aquesta tesitura, el repte que ens incumbeix ja no consisteix a restablir-nos com pretén la ideologia Do it, sinó a explorar les possibilitats d'un dret de fatiga que ens mantingui separats del programa. A l'interior mateix de la nostra intensitat de fatiga és imprescindible trobar les possibles fugides d'una estranya redempció: desaparèixer en el comú, suspendre el fer i elucubrar la mort.

Martí Peran és Professor Titular de Teoria de l'Art de la Universitat de Barcelona. Co-editor de la revista Roulotte, ha participat en nombro ses publicacions d'art contemporani.

Revistes

UTOPÍA

Revista de la secció sindical de CGT Autobusos de TMB, http://www.cgtbus.es

EL TREN PÚBLICO Y SOCIAL EN LA ENCRUCIJADA

Revista de reflexió editada conjuntament per La Lletra A - El Ecologista - Libre Pensamiento.

DIAGONAL

Periòdic quinzenal d'informació d'actualitat, debat, recerca i anàlisi, https://www.diagonalperiodico.net/

LA BURXA

Periòdic de comunicació popular editat a Sants, Barcelona, http://laburxa.cat/

Presentació del llibre "Luchaban por un mundo nuevo" el 4 de març a Barcelona

F.L. CGT Barcelona

El divendres 4 de març a les 18:30h en els nostres locals de Via Laietana 18, 9ª, presentació del llibre "Luchaban por un mundo nuevo. Lucía Sánchez Saornil i Sara Berenguer Laosa, militancia anarquista durante la Guerra Civil Española", amb la nostra companya i escriptora Yanira Hermida.

Les pàgines del llibre van néixer de la cerca de la genealogia de les dones revolucionàries, aquelles que van viure la revolució després de l'aixecament feixista del 18 de juliol del 36, però també d'aquelles l'existència de les quals era per si revolucionària en una societat on les dones començaven a lluitar per la seva autonomia vital i per la seva llibertat personal. Ser dona i pertànyer al moviment llibertari et garanteix un espai buit en la Història dels grans volums acadèmics, et relleva al silenci de la ciència heteropatriarcal que busca en el passat aquells processos i fets que donen sentit a la trajectòria del capital.

Aquest text revisa l'activitat femenina en el moviment llibertari a través de la biografia de dues dones la participació de les quals en els grups anarquistes va ser molt diferenciada; oferint l'oportunitat d'analitzar com l'acció d'aquestes dones s'interpretava social i familiarment dins dels paràmetres patriarcals de la societat espanyola del segle XX i com elles afrontaven aquesta ruptura dels rols de gènere que duien a terme.
La consecució d'alguns drets formals bàsics que fins ara ens havien estat negats no ens poden fer oblidar la nostra realitat diària, en la qual continuem essent discriminades, silenciades, oprimides, impunement assassinades i considerades ciutadanes i treballadores de segona. De nou ens trobem davant d'unes crisis que són fruit del propi sistema capitalista: crisi econòmica, alimentària, ecològica, de les cures… Un capitalisme deshumanitzador que sempre necessitarà que hi hagi explotades i oprimides per a poder sobreviure.

Des de la CGT de Barcelona, estem convençudes que la presentació d'aquest llibre, en el marc del 8 de març, és la millor forma de continuar fent visible la revolució feminista i social que ens permeti construir un model de societat amb igualtat per a tothom.

Marta Padrós Castells, Secretària de Gènere de CGT Catalunya

"Hem d'aconseguir que el sindicat sigui feminista i antipatriarcal"

"Malgrat la falsa aparença d'igualtat d'oportunitats i drets, no ens hem alliberat encara de la doble jornada laboral i l'escletxa salarial és del 19,3%"

Heura Molina / www.directa.cat

Redacció

Fem una entrevista a la Marta sobre la necessitat del feminisme en el sindicalisme del 2016. Ens explica que el 8 de març no és més que una excusa per posar èmfasi en la lluita contra l'escletxa salarial i la discriminació de gènere en el món laboral, on el capitalisme i el patriarcat es donen la mà en l'opressió de les treballadores.

- A l'any 2016 segueix tenint sentit la reivindicació del 8M?
"Prefiero contratar a una mujer de más de 45 o de menos de 25 años para evitar el problema de que se quede embarazada" (Mònica Oriol, presidenta del Círculo de empresarios, octubre 2014).
Malgrat la falsa aparença d'igualtat d'oportunitats i d'una societat on totes i tots tenim els mateixos drets, l'escletxa salarial és del 19,3%, seguim trobant una divisió entre professions de dones i professions d'homes, on les més feminitzades, vinculades a la professionalització de rols de cura (com les mestres i les infermeres), segueixen tenint sous més baixos.
No ens hem alliberat encara de la doble jornada laboral, ja que malgrat l'existència d'un discurs en pro de la conciliació familiar, s'espera que qui conciliem siguem les dones, fent moltes vegades una doble jornada laboral.

- Com desenvolupeu a la CGT una lluita especifica dins del moviment sindical?
Tenim diferents línies d'acció, per una banda una feina transversal dins del sindicat, a través de la secretària de gènere, que treballa coordinadament amb les altres secretaries, especialment, amb la d'acció sindical, social i formació.
Per altra banda, des de la via més institucional dins de l'empresa, a través dels plans d'igualtat i de les denúncies a Inspecció de treball quan es detecten discriminacions per motius de gènere.
Finalment, a través de l'acció directa. Primer a través de la denúncia pública de les situacions de desigualtat, amb concentracions i manifestacions contra els empresaris que promouen aquestes desigualtats, i en paral·lel l'acció directa, quan no n'hi ha prou amb les denúncies públiques.

- Pots posar algun exemple de lluita?
Una companya del sector de l'hosteleria va ser acomiadada per negar-se a fer favors sexuals a l'encarregat, després que li haguessin donat un lloc més ben valorat dins de l'entremat d'empreses. Des del sindicat, després de parlar amb el cap d'aquest encarregat, es va aconseguir que la reincorporessin, en una altra empresa de l'entremat, el nou contracte se li va fer en un contracte de proves.
Una vegada es va incorporar, en una feina on coneixent la difícil situació personal i familiar de les seves treballadores es comptava que aquestes no s'organitzarien, es va anar aïllant a la treballadora, i finalment se li va dir que no havia passat el període de prova.
Aquest empresari comptava amb que la treballadora no tindria el suport de les seves companyes, ja que la majoria tenien molta por a perdre la feina, però ella comptava amb el suport del sindicat, i del suport mutu dels moviments socials.
Es van organitzar diferents concentracions davant dels restaurants de l'empresari, visibilitzant el conflicte i socialitzant-lo amb els clients i la resta de treballadores i treballadors. En aquestes concentracions no es buscava que es readmetés a la treballadora, que no volia seguir en aquest context, però si que es reconegués la situació d'assetjament i que la resta de treballadores veiessin que es poden organitzar i que les condicions laborals poden millorar-se a través de la lluita.
Un altre conflicte, va ser la repressió a una treballadora del sector social, on l'empresa buscava responsabilitzar d'un problema social a una treballadora, en comptes d'assumir que és el sistema el que no havia funcionat correctament. Es tracta d'un sector altament feminitzat, on el burn out ("cremar-se professionalment") és un problema comú, amb feines mal retribuïdes i on les condicions laborals van canviant en funció de l'empresa que guanya el concurs del servei. Davant d'aquesta situació, el conjunt de treballadores va veure la necessitat d'organitzar-se i es van sindicar i començar a funcionar com a secció sindical, podent utilitzar eines per respondre a l'empresa davant dels atacs constants.

- Com la situació política al govern de l'estat pot afectar a les dones treballadores?
Les diferents reformes laborals i socials han anat perjudicant els drets de totes les treballadores i treballadors, afectant especialment a les dones.
Amb les reduccions de la llei de dependència, moltes dones s'han hagut de responsabilitzar de nou de tasques de cures no remunerades, no només perquè el sistema patriarcal i la divisió de rols així ho promou, sinó perquè amb l'escletxa salarial actual incentiva que siguin les dones qui redueixin les seves jornades laborals o bé deixin de treballar per tenir cura de familiars a càrrec.

- Quins són els reptes de futur?
El principal repte pel futur seria alliberar-nos d'aquesta escletxa salarial, des d'on el sistema capitalista dóna la mà al patriarcat i oprimeix a les dones i incentiva que es responsabilitzin de les tasques de cura de les que el sistema no se'n fa càrrec. Per això també seria necessari revaloritzar les professions altament feminitzades equiparant el sou a altres feines on s'exigeix el mateix nivell de formació i de responsabilitat.
La conciliació també és una tasca pendent. No només la conciliació familiar sinó amb la vida en general. Per això són necessaris dos elements necessaris. Per una banda, cal que s'entengui la conciliació familiar no només com una responsabilitat i/o un "favor" cap a la dona i la seva incorporació al món laboral, sinó com un dret social per totes les famílies. Per altra banda, cal trencar amb la perspectiva de la conciliació familiar, sinó començar a parlar de la conciliació entre món laboral i vida personal.
Finalment, perquè tot això sigui possible és necessari organitzar-nos en l'àmbit laboral, a través de sindicats de classe, i que siguem capaces d'externalitzar els conflictes. Hem d'aconseguir que el sindicat sigui realment feminista i antipatriarcal, i això només ho podem fer a través de l'acció directa i del suport mutu en l'àmbit laboral i en la socialització dels conflictes.